

A hand is shown holding a book. The book cover is light-colored with a grid pattern. The title 'Thesaurus' is written in Malayalam script. The author's name 'A. M. K. K.' is also visible. The background is dark red.

തൈച്ചെച്ചിട്ടിൻ

ദരായ.

എം. ജി. കുറുപ്പൻ

Sanamkood

www.malankaralibrary.com

ബൈബിളിനു

ഒരു
മുഖം

—പ്രൊ. ജോൺ കുറുപ്പു

MALANKARA
LIBRARY

www.malankaralibrary.com

[MALAYALAM]

BIBILINU ORAMUKAM

by

FR. GEORGE KURUKOOR.

First Impression—October 1976.

Copies—1000

Price—Rs. 6—00

Copyright to the publishers.

Published by

Kerala Publishing House,

Aloor—Kallettumkara.

Printed at

B. L. M. Press, Aloor. Kallettumkara.

ABOUT THIS BOOK

1, Fr. George Koonthanam M. C, B, S., Professor of Sacred Scripture at the Pontifical Institute of Theology and Philosophy, Alwaye, have gone through the book “ബൈബിളിനു് ഒരാമുഖം” by Rev. Fr. George Kurukoor and am happy hereby to certify that it contains nothing that is opposed to the traditional teaching of the Roman Catholic Church regarding faith and morals,

I am truly

Fr, George Koonthanam

Imprimatur:

+Mathew Pothanamuzhi

Bishop of Kathamangalam.

22-5-1976.

അവതാരിക

വിജ്ഞാനത്തിന്റെ ഒരു സ്പോടനം വിശ്വമെങ്ങും നമ്മൾ ദർശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. കഴിഞ്ഞ അനേകായിരം വർഷങ്ങൾക്കൊണ്ടു് മാനവജാതി നേടിയട്ടുള്ള വിജ്ഞാനശേഖരത്തേക്കാൾ അധികമാണു് കഴിഞ്ഞ നൂറു വർഷങ്ങൾ കൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള നേട്ടം. ലോകത്തിന്റെ ചിലഭാഗങ്ങളിൽ മതവിജ്ഞാനത്തോടുള്ള ആഭിമുഖ്യം ഗണ്യമായി കുറഞ്ഞുപോയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, പൊതുവെ പറയുമ്പോൾ മാനവരാശിക്കു് ഇന്നുള്ള മതവിജ്ഞാനദാഹം അനിതരസാധാരണവും അതുതാവഹവുമാണു്. ഈ വസ്തുത ബൈബിൾ വിജ്ഞാനീയത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം തികച്ചും അനപതമമത്രെ.

ബൈബിൾ പ്രചാരണം, ബൈബിൾ പരിഭാഷകൾ, ബൈബിൾ ഭാഷ്യങ്ങൾ, ബൈബിൾ പഠനകേന്ദ്രങ്ങൾ, ബിബിളിക്കൽ ദൈവശാസ്ത്രം, ബൈബിൾ സെമിനാറുകൾ എന്നിവയുടെ അഭൂതപൂർവ്വമായ വർദ്ധനവിന്റെ ഒരു കാലഘട്ടമാണിതു്. ബൈബിളിന്റെ അത്യുഗ്രാധതലങ്ങളിലേക്കും വിദൂരചക്രവാളങ്ങളിലേക്കും എത്തിനോക്കുവാൻ ഇന്നു് ആഗ്രഹിക്കുന്നവരുടെ സംഖ്യ എത്ര വലുതാണു്! പക്ഷെ ബൈബിൾ വിജ്ഞാനത്തിനുവേണ്ടി ഉഴറുന്നവർക്കു് ഒരു വലിയ തടസ്സം അനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ടു്. വേണ്ടത്ര മാർഗ്ഗദർശനത്തിന്റെ അഭാവമാണതു്. ബൈബിളിനെപ്പറ്റി ലളിതവും സാമാന്യവും അതേസമയം സമഗ്രവുമായ അറിവു് നല്ലന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു് ബൈബിൾ പഠനത്തിൽ മാർഗ്ഗദർശനം നല്ലവൻ കഴിയും.

ജനങ്ങളെ ബൈബിളിലേക്ക് ആനയിച്ച് ബൈബിൾ പ്രേമികളാക്കുവാൻ ഉതകുന്ന ഒരു ഉൽകൃഷ്ടഗ്രന്ഥം “ബൈബിളിന് ഒരാമുഖം” എന്ന ശീർഷകത്തിൽ ഇപ്പോൾ വെളിച്ചം കാണുകയാണ്. ഈ ഗ്രന്ഥം ഒരാവർത്തി വായിച്ചുകഴിയുമ്പോൾ, വിശേഷാൽഗ്രന്ഥമായ ബൈബിൾ, സവിശേഷപഠനവിഷയമാക്കാൻ എത്രയോ വൈകിപ്പോയി എന്ന ചിന്തയാണ് അനുഭവചകർക്കുണ്ടാകുക.

പണ്ഡിതന്മാർക്കും സാമാന്യവിദ്യാഭ്യാസം മാത്രമുള്ളവർക്കും ഒരുപോലെ വായിച്ച് ആസൂചിക്കാവുന്ന ഈ സുന്ദര ഗ്രന്ഥത്തിന് രണ്ടു പ്രധാനഭാഗങ്ങളുണ്ട്. ഒന്നാംഭാഗത്തിന് ബൈബിളിന്റെ ചരിത്രം എന്നാണ് അഭിധാനം. “ഏറ്റവും മഹത്തായ ഗ്രന്ഥം; ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉരവിടം; ഒരു സംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രഭവസ്ഥാനം” എന്നിങ്ങനെ വൈവിധ്യമാർന്ന നിരവധി ഉപശീഷകങ്ങളോടെ, ബൈബിളിന്റെ, ചരിത്രത്തിലൂടെയുള്ള തീർത്ഥാടനത്തെപ്പറ്റിയാണ് ആദ്യഭാഗം പ്രതിപാദിക്കുക. തത്പചിന്ത, ധർമ്മശാസ്ത്രം, സൂക്ഷ്മാരകലകൾ, മാനവസംസ്കാരം, ഇവയിൽ ബൈബിൾ ചെലുത്തിയിട്ടുള്ള നിണ്ണായക സ്വാധീനത്തെ, ഈ ആദ്യഭാഗത്തിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ സുതരാം വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

രണ്ടാം ഭാഗത്തിലേ പ്രതിപാദ്യം, ബൈബിളിലേ ചരിത്രമാണ്. ഓരോ ഗ്രന്ഥത്തിലെയും പ്രധാനവിഷയം, ആശയസംഗ്രഹം, ദൈവത്തിന്റെ രക്ഷാകരപരിപാടിലോകചരിത്ര പരിണാമവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവിധം, ഇവയെല്ലാം ഈ ഭാഗത്ത് നൽകിയിരിക്കുന്നു. ബൈബിളിനെ സ്നേഹിക്കുന്നവർക്ക്, അതിലേ ഓരോ ഗ്രന്ഥവും പഠനയുക്തം ചെയ്യുന്നതിനുമുമ്പ്, ഓരോന്നിന്റെയും പ്രത്യേക

ലക്ഷ്യം, ഉള്ളടക്കം, എഴുതപ്പെട്ട സാഹചര്യം എന്നിവ യെപ്പറ്റി സാമാന്യജ്ഞാനമുണ്ടാക്കുക എത്രയോ അനുഗ്രഹ പ്രദമായിരിക്കും. ഈ സാമാന്യജ്ഞാനം, 'ബൈബിളിനു' ഒരാമുഖം' പ്രദാനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

ബൈബിളിനെ സ്നേഹിക്കുവാനും അത് ജീവിതത്തിൽ പകർത്തുവാനും നല്ലപ്പെടുന്ന ഏതുവിധപ്രചോദനവും, ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനമാണ്. ഈ മാനദണ്ഡം വച്ചുനോക്കുമ്പോൾ, ബൈബിളിനു' ഒരാമുഖമെന്ന ഈ ഗ്രന്ഥം വഴി ഗ്രന്ഥകർത്താവായ റവ. ഫാ. ജോർജ്ജ് കുര്യൻ, വിലപ്പെട്ട ഒരു സേവനമാണ് കേരളസഭയ്ക്ക് അർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. മതബോധനം, ബൈബിൾ സംബന്ധമായ ചർച്ചാക്ലാസ്സുകൾ ഇവയെല്ലാം ഈ ഗ്രന്ഥം അത്യന്തം സഹായകരമാണ്. ഈ ഗ്രന്ഥരചനയുടെ പിമ്പിൽ, ഗവേഷണാത്മകവും സുദീർഘവുമായ പഠനധ്യാനമനനത്തിന്റെ ചരിത്രമുണ്ട്.

സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ വാക്കുകളിൽ, വിശ്വാസികൾ രണ്ടു മേശയിൽനിന്ന് ജീവദായകവും സ്വർഗ്ഗീയവുമായ വിരുന്നനുഭവിക്കുന്നു—വിശുദ്ധകർബാനയിൽനിന്നും, വിശുദ്ധഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നും. ദൈവവചനമാകുന്ന വിരുന്നിലേക്ക്, ഫാ. കുര്യൻ, ഈ ഗ്രന്ഥം വഴി വിശ്വാസികളെ മാടിവിളിക്കുന്നു. 'വിജ്ഞാനവും വിശുദ്ധിയും ആഗ്രഹിക്കുന്നവരേ, 'ഇതിലേ, ഇതിലേ,' ഇതാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മാറ്റൊലി. പ്രപഞ്ചാരംഭം മുതൽ വെളിപാടിന്റെ സമാപ്തിവരെ സ്നേഹമുത്തിയായ ദൈവം മാനവരാശിയോടു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളവയെല്ലാം ശ്രവിക്കുവാനും, മാനവരാശിക്കു നൽകിയിട്ടുള്ളവയെല്ലാം സ്വീകരിക്കുവാനും ഈ ഗ്രന്ഥം വായനക്കാർക്ക് സഹായകമാകട്ടെയെന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടും

ഗ്രന്ഥകാരനെ ഹൃദയപൂർവ്വം അനുഭവിക്കുകയും ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ ബഹുജനസമക്ഷം അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ബിഷപ്പ് ഹൗസ്

കോതമംഗലം

10_7_1976.

മോൺ. മാത്യു വെള്ളാങ്കൽ

ഉപോദ്ഘാതം

ബൈബിൾ എന്ന വിശേഷാൽഗ്രന്ഥത്തിലേക്കുള്ള ഒരു പ്രവേശികയാണിത്. ബൈബിൾ ഒരു മതഗ്രന്ഥമാണ്. അതിലെ അതിവിപുലമായ മതാത്മകതത്വങ്ങളേപ്പറ്റി ഇവിടെ പ്രതിപാദിക്കുന്നില്ല. ഒരു ചരിത്രാനുഭവങ്ങളുടെ വിഷയങ്ങളാണിവിടെ ആ ഗ്രന്ഥത്തെ ഇതിൽ പരിശോധിക്കുകയാണ്.

ഈശ്വര പ്രചോദിതമാണ്, ദൈവനിവേശിതമാണ് ആ ഗ്രന്ഥം. എങ്കിലും മാനുഷികബുദ്ധിയും മാനുഷികരചനകളും ഉപയോഗിച്ചാണ് അതെഴുതിയിട്ടുള്ളത്. തികച്ചും മനുഷ്യസഹജമായ പ്രകാശനരീതിയാണ് അതിൽ. കഥകൾ, ഓർമ്മക്കുറിപ്പുകൾ, കവിതകൾ, ആപ്തവാക്യങ്ങൾ മുതലായവ അതിലുണ്ട്. പല പുസ്തകങ്ങളുടെ ഒരു കൂട്ടമാണിത്. അതിലെ പുസ്തകങ്ങൾ നൂററാണ്ടുകൾക്കപ്പുറത്ത് പല കാലഘട്ടങ്ങളിലായി, പല ഭാഷകളിൽ, പല ഗ്രന്ഥകാരന്മാരാൽ എഴുതപ്പെട്ടവയാണ്. അതുകൊണ്ട് എഴുതിയ കാലം, ഭാഷാരീതി, ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ഉദ്ദേശ്യം, അന്നത്തെ അനുഭവചകന്റെ വൈജ്ഞാനികാവസ്ഥ മുതലായവ ഗ്രഹിക്കാതെ അതു വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കാനോ വ്യാഖ്യാനിക്കാനോ കഴിയുകയില്ല. ചുരുക്കത്തിൽ, ബൈബിൾകാലഘട്ടത്തിലേക്ക് ഇറങ്ങിച്ചെല്ലാതെ ബൈബിൾ മനസ്സിലാക്കാനാകുകയില്ല.

വേദഗ്രന്ഥവ്യാഖ്യാനം (Exegesis, Hermeneutics) എന്ന ഒരു ശാസ്ത്രശാഖതന്നെയാണ്. വേദഗ്രന്ഥപാരായണത്തിന്റെ ഒരവശ്യഭാഗമാണ് അതിന്റെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെ പാരായണവും.

പ്രസ്തുത മതഗ്രന്ഥത്തിൽ ജ്യോതിശാസ്ത്രമോ ഇന്നത്തെ അത്ഭുതലുള്ള തീയതിക്കുറിപ്പുകളോടു കൂടിയ ചരിത്രമോ കാണാൻ ശ്രമിക്കരുത്. ആദ്യപുസ്തകമായ ഉല്പത്തി പ്രപഞ്ച വിജ്ഞാനീയം പഠിപ്പിക്കാൻവേണ്ടി വിരചിതമായതല്ല. അതിലെ വാക്യങ്ങളെ അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ ഗ്രഹിക്കുകയും വേണ്ട. അവയുടെ ആന്തരികാർത്ഥമാണ്, ആന്തരികതത്വങ്ങളാണ് നമ്മൾ മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. ഒരീശപരനേയുള്ളുവെന്നും ആ ഈശ്വരന്റെ സൃഷ്ടിയാണ് പ്രപഞ്ചമെന്നും, മനുഷ്യൻ ഈശ്വര കല്പനകൾ ലംഘിക്കുമ്പോൾ ധർമ്മവും ശാരീരികവുമായ തിന്മകളും ഭൂരിതങ്ങളുണ്ടാകുമെന്നും മറ്റും പഠിപ്പിക്കുക എന്നതാണ് ആ പുസ്തകത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗം കൊണ്ടദ്ദേശിക്കുന്നത്. ആ തത്വങ്ങൾ എന്നും വാസ്തവമായിരിക്കും.

ഈ ആമുഖം പൂർണ്ണമായ ഒന്നല്ല. വേദഗ്രന്ഥ വിജ്ഞാനീയത്തിൽ അഗാധപാണ്ഡിത്യമുള്ളവരെയാണ് ഇതിന്റെ നിർമ്മിതിയിൽ ശരണം ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന ആശ്വാസമേ ഉള്ളൂ.

ഈ ആമുഖം വേദപഠനത്തിനുള്ള പ്രചോദനവും, വേദപ്രപഞ്ചത്തെ കണ്ടെത്താനുള്ള ഒരു മിന്നൽവെളിച്ചവുമായി തീർന്നാൽ ഈയുള്ളവൻ കൃതാർത്ഥനായി.

മാറാടി
18-10-1976

ജി. കുര്യൻ

ബൈബിളിന്റേ രോഗം

ഒന്നാം ഭാഗം — ബൈബിളിന്റെ ചരിത്രം

അദ്ധ്യായം 1	ബൈബിൾ എന്ന പേര്.	9
2	ഏറ്റവും മഹത്തായ ഗ്രന്ഥം.	12
3	ലോകസാഹിത്യത്തിലൂടെ	14
4	സുകുമാരകലകളിലൂടെ	17
5	ലോകമതങ്ങളുടെ മാതാവു്	19
6	ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉറവിടം.	20
7	ധർമ്മശാസ്ത്രത്തിന്റെ അടിത്തറ	23
8	ബൈബിളും തത്വചിന്തയും.	26
9	ഒരു ചിന്താപദ്ധതി	32
10	ബൈബിളും രാഷ്ട്രതന്ത്രവും.	35
11	ഒരു സംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രഭവസ്ഥാനം.	37
12	ബൈബിളും ക്രൈസ്തവസഭയുടെ ചരിത്രവും.	42
13	അസാധാരണമായ പ്രചരണം.	45
14	ബൈബിൾ എഴുതപ്പെടുന്നു	46
15	ബൈബിളിലെ ഭാഷ	51
16	മൂലകൃതികളും പകർപ്പുകളും	53
17	തർജ്ജമകൾ	53
18	ആദ്യമായി അച്ചടിക്കപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥം.	61
19	ഇന്നത്തെ തർജ്ജമകൾ	62
20	കത്തോലിക്കരും ബൈബിളും.	64
21	ഉടമ്പടികൾ	67
22	അംഗീകൃതഗ്രന്ഥങ്ങൾ	69
23	പഴയനിയമത്തിലെ അംഗീകൃതഗ്രന്ഥങ്ങൾ	72
24	പുതിയനിയമത്തിലെ അംഗീകൃതഗ്രന്ഥങ്ങൾ	87
25	ബൈബിളിന്റെ വിഭജനം.	99
26	വ്യാഖ്യാനകൃതികൾ	101

രണ്ടാം ഭാഗം—ബൈബിളിലെ ചരിത്രം

അദ്ധ്യായം 1 ഒരു ജനതയുടെ ചരിത്രം

103

2	ചരിത്രപഠനത്തിന്റെ പിന്നിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ	105
3	ചരിത്രപഠനത്തിന്റെ പിന്നിലുള്ള ഗവേഷണങ്ങൾ	109
4	ചരിത്രാരംഭം	112
5	നോഹും ജലപ്രളയവും	113
6	നോഹിന്റെ സന്തതികൾ	114
7	അബ്രാഹം, അഥവാ അബ്രാം	116
8	യാക്കോബ് അഥവാ ഇസ്രായേൽ	121
9	ഇസ്രായേൽക്കാർ ഈജിപ്റ്റിൽ	122
10	പുറപ്പാട്	125
11	പത്തു കല്ലുകൾ	127
12	ഇസ്രായേൽക്കാർ കാനാൻദേശത്തു്	129
13	ന്യായാധിപന്മാരുടെ കാലം	130
14	ഐക്യരാജ്യം	130
15	വിഭജിതരാജ്യം	132
16	ബാബിലോൺ പ്രവാസം	133
17	പേർഷ്യൻ കാലഘട്ടം	134
18	ഗ്രീക്കു കാലഘട്ടം	135
19	മക്കബായൻ കാലഘട്ടം	137
20	റോമൻ കാലഘട്ടം	139
21	പുതിയ നിയമകാലം: ക്രിസ്തുവിന്റെ കാലം	147
22	ജോസഫിന്റെ സാക്ഷ്യം	142
23	പലസ്തീനായുടെ രാഷ്ട്രീയസ്ഥിതി	155
24	ജെറുസലത്തിന്റെ നാശം: യഹൂദ-റോമൻ യുദ്ധം	160
25	യഹൂദമതം	165
26	ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ പ്രചാരം	166
27	പഴയനിയമത്തിന്റെ ചരിത്രപരമായ പ്രാമാണ്യം	167
28	പുതിയനിയമത്തിന്റെ ചരിത്രപരമായ പ്രാമാണ്യം	171

അനുബന്ധം

- 1 പൗരാണികചരിത്രവും ആധുനികചരിത്രവും
- 2 ബൈബിളിലെ ചരിത്രസംഗ്രഹം
- 3 അടിക്കുറിപ്പുകൾ

ബൈബിളിന്റേ ദൈവം

—ഒന്നാം ഭാഗം—

ബൈബിളിന്റെ ചരിത്രം

അദ്ധ്യായം ഒന്ന്

ബൈബിൾ എന്ന പേര്

ഏകദേശം 1400 വർഷങ്ങൾക്കിടയിൽ രൂപംകൊണ്ട വയും, നാല്പതോളം വിഭിന്ന വ്യക്തികളാൽ എഴുതപ്പെട്ട വയുമായ എഴുപത്തിമൂന്ന് ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കൂട്ടമാണ് ബൈബിൾ. അതുലുവും സാമൂഹികവുമായ ഈ പുസ്തകം ക്രൈസ്തവജനതയുടെ മതഗ്രന്ഥം കൂടിയാണ്.

ബൈബിൾ എന്ന പേരിന്റെ പിന്നിൽ ഒരു ചരിത്രമുണ്ട്. ബി. സി. 2000-ൽ ഫിനീഷ്യക്കാർ ബിബ്ലോസ് എന്ന തങ്ങളുടെ കടലോര പട്ടണത്തിൽ 'പപ്പിറസ്' എന്നുപേരുള്ള എഴുത്തു പലക തയ്യാറാക്കി വില്ക്കുവാൻ ഒരു വ്യവസായശാലയുണ്ടാക്കി. ഈജിപ്റ്റിൽ ധാരാളമായി വളരുന്ന ഒരു തരം തൊക്കണയാണ് പപ്പിറസ് അതിന്റെ തണ്ടു കീറി മെടത്തൊടുത്തു വാർണിഷിട്ട് ഉണക്കി എഴുത്തുപലകയായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. ഫിനീഷ്യക്കാർ അതിനു ബിബ്ലോസ് എന്നു പേരിട്ടു. അങ്ങനെ ആ വാക്കിനു, എഴുതുവാനുള്ള പദാർത്ഥം, എഴുതപ്പെട്ടത്, പുസ്തകം എന്നൊക്കെ അർത്ഥമുണ്ടായി.

'ബിബ്ലോസ്' എന്ന പദം ഗ്രീക്കുഭാഷയിലും ഉപയോഗിച്ചുപോന്നു. അതിൽനിന്നു് ചെറിയ ഗ്രന്ഥം എന്ന അർത്ഥമുള്ള ബിബ്ലിയോൺ എന്ന വാക്കുണ്ടായി. ബിബ്ലിയ (ബഹുലപനം, നപുംസകം) എന്ന ഗ്രീക്കുവാക്കിനു് പുസ്തകങ്ങൾ എന്നാണർത്ഥം. പക്ഷെ ലത്തീൻ ഭാഷയിൽ ആ പദത്തെ ഏകലപനം സ്ത്രീലിംഗമായി കരുതി. അങ്ങനെ അതിനു് ഒരു ഗ്രന്ഥം എന്നർത്ഥമായി. ലത്തീനിൽനിന്നു് ഇംഗ്ലീഷിലേക്കു് അല്പം മാറ്റത്തോടെ ആ വാക്കു സപീകരിച്ചുപെട്ടു. അതാണു് ബൈബിൾ എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് പദം.

ബിബ്ലിയ എന്നതിനു് ക്രൈസ്തുവഗ്രന്ഥം എന്ന അർത്ഥം ലഭിച്ചതു് ഏ. ഡി. 4-ാം നൂറ്റാണ്ടിലാണു്. സെൻറ് ജെറോം ആണു് അതു് സാധാരണ പ്രയോഗത്തിലാക്കിയതു്. പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥസമൂഹത്തെ ബിബ്ലോസ് (2 മാക്ക. 8, 23; മത്തായി 1-1) ബിബ്ലിയോൺ (ലൂക്ക. 4,7) ഗ്രഹമായി, ഗ്രഹേ എന്നിങ്ങനെയെല്ലാം വിളിച്ചിരുന്നു.

ഏ. ഡി. രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തിൽ, ഉടമ്പടി എന്നും, നിയമം എന്നും പേരുണ്ടായി. ആദ്യത്തെ

45 ഗ്രന്ഥങ്ങളെ പഴയ ഉടമ്പടി എന്നും, ബാക്കിയുള്ള 27 ഗ്രന്ഥങ്ങളെ പുതിയ ഉടമ്പടി എന്നും വിളിച്ചു. പഴയ ഉടമ്പടിക്കു പഴയനിയമമെന്നും, പുതിയതിനു പുതിയനിയമമെന്നും പിള്ളാലത്തു് പേരുണ്ടായി. ഇതിൽ പഴയനിയമം മാത്രമേ യഹൂദർ തങ്ങളുടെ മതഗ്രന്ഥമായി അംഗീകരിക്കുന്നുള്ളൂ.

ഇംഗ്ലീഷിൽ ഹോളിസ്ക്രിപ്ച്ചർ (Scribere=എഴുതുക, Scriptura=എഴുത്തു്) എന്നും വിളിക്കാറുണ്ടു്. മലയാത്തിൽ ബൈബിളിനെ വേദഗ്രന്ഥം, വിശുദ്ധഗ്രന്ഥം എന്നിങ്ങനെ വിളിക്കുന്നു.

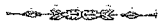

അദ്ധ്യായം രണ്ടു്

ഏറ്റവും മഹത്തായഗ്രന്ഥം

ബൈബിളിനോളം മഹത്തായ മറ്റൊരു ഗ്രന്ഥം ഏഴുതപ്പെട്ടിട്ടില്ല. മതങ്ങളേയും സംസ്കാരങ്ങളേയും അതു് പടുത്തുയർത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ദാനിയേൽ-റോപ്സു പ്രസ്താവിക്കുന്നതുപോലെ ആധുനിക സംസ്കാരത്തിന്റെ അടിത്തറ പാകിയതു് ഈ ഗ്രന്ഥമാണു്. അദ്ദേഹം പറയുന്നു. “ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ സന്ദേശത്തെപ്പറ്റി അറിയാതെ ധർമ്മശാസ്ത്രത്തിന്റെ തത്വങ്ങളോ, നിയമമോ, സമൂഹശാസ്ത്രമോ, ധനതത്വശാസ്ത്രമോ, രാഷ്ട്രീയംപോലുമോ മനസ്സിലാക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല.” ജോർജ് വാഷിംഗ്ടൺ (1732-1799 അമേരിക്കയുടെ ഒന്നാമത്തെ പ്രസിഡൻ്റ്) പറയുകയാണു് “ദൈവത്തേയും വേദഗ്രന്ഥത്തേയും കൂടാതെ നീതിപൂർവ്വം

ലോകത്തെ ഭരിക്കുക സാധ്യമല്ല” എന്ന്. “മനുഷ്യവർഗ്ഗം അഭിമാനം കൊള്ളുന്ന മാനുഷികനേട്ടങ്ങളുടെ ആകെത്തുകയ്ക്ക്, ജീവിതവും കർമ്മവും വഴി മുതൽകൂട്ടുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള എല്ലാവരും തന്നെ തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തെ ബൈബിളിലെ പ്രബോധനങ്ങളിലാണ് അടിയുറപ്പിച്ചിരുന്നത്” എന്ന് തിയഡോർ റൂസ്‌വെൽറ്റ് (1585-1919) പ്രസ്താവിക്കുന്നു. മഹാനായ അബ്രാഹം ലിങ്കൺ (1809-1865 അമേരിക്കയുടെ ഓമത്തെ പ്രസിഡൻ്റ്) ഇങ്ങനെ പറയുകയുണ്ടായി “ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലുള്ളവ കഴിയുന്നത്ര ബുദ്ധിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സ്വീകരിക്കുക, ബാക്കിയുള്ളവ വിശ്വാസത്തിൻ്റെ വെളിച്ചത്തിലും; തീർച്ചയായും കൂടുതൽ നല്ല മനുഷ്യനായി ജീവിച്ചു മരിക്കാം.” മനുഷ്യൻ്റെ എല്ലാ ജീവിത വ്യാപാരങ്ങളെയും ഇത്രമാത്രം സ്വാധീനിച്ച മറ്റൊരു ഗ്രന്ഥമില്ല.

അദ്ധ്യായം മൂന്നു്

ലോകസാഹിത്യത്തിലൂടെ

വിശ്വസാഹിത്യകാരന്മാരെല്ലാം; റാസിൻ, ഗേഥേ (1749-1832) മുതലായ ഈശ്വരവിശ്വാസികളും, ഫ്രെഡറിക്കു നീച്ചേ (1844-1900) തുടങ്ങിയ നിരീശ്വരരും, ഈ പുസ്തകത്തെ വാനോളം പുകഴ്ത്തിപ്പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ജർമ്മൻ സാഹിത്യസാമ്രാട്ടായ ഗേഥേ പ്രസ്താവിച്ചു: “ഞാൻ ബൈബിളിനെ സ്നേഹിക്കുകയും, വിലമതിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എന്റെ സാമ്പ്രദായിക സംസ്കരണത്തിനു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തോടു് മാത്രമെ ഞാൻ കടപ്പെട്ടിട്ടുള്ളു. ഇതിലെ സംഭവങ്ങളും പ്രതീകങ്ങളും എന്റെ മനസ്സിൽ മായാത്ത മുദ്രപതിച്ചിട്ടുണ്ടു്.”

ലോകസാഹിത്യത്തിലെ മാസ്റ്റർ പീസുകളായി കരുതപ്പെടുന്ന മിക്ക കൃതികളും ബൈബിൾ സംബന്ധികയാണ്. സാഹിത്യത്തിന്റേയും ഭാഷകളുടേയും വളർച്ചക്കും ഈ ഗ്രന്ഥം അതുല്യസേവനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇറ്റാലിയൻ ഭാഷയെ കരുപിടിപ്പിക്കുകയും വളർത്തുകയും ചെയ്തു് ഭാരത (Dante Aligheri. 1265-1321) എഴുതിയ ഡി വൈൽ കോമഡി എന്ന മതാത്മകമായ മഹാകാവ്യമാണ്. ഇറ്റാലിയൻ ഭാഷയ്ക്ക് ലോകസാഹിത്യത്തിൽ സ്ഥാനം നേടിക്കൊടുത്തതു് ഈ കൃതിയാണല്ലോ. വിശ്വസാഹിത്യത്തിൽ സുപ്രധാനമായ ഒരു നിലയുണ്ട് അതിന്. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയുടെ വളർച്ചയ്ക്ക് വേദഗ്രന്ഥത്തിന്റെ “കിംങ്ങ് ജെയിംസ് വിവർത്തനം” സഹായകമായി. ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തിൽ അതിന് അദപിതൃയമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ട്. ജർമ്മൻ ഭാഷയുടെ വളർച്ചയ്ക്ക് ലൂററിന്റെ തജ്ജിമ വലിയ സഹായമാണ് നല്കിയിട്ടുള്ളതു്. മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ ബൈബിളിനും തത്സംബന്ധമായ കൃതികൾക്കും (മഹാകവി കട്ടക്കയത്തിന്റെ ‘ശ്രീയേശുവിജയം’, പ്രവിത്താനം ദേവസ്യയുടെ ‘ഇസ്രായേൽ വംശം’, സൈമന്റെ ‘വേദവിഹാരം’, വള്ളത്തോളിന്റെ ‘മഗ്ദലനമറിയം’ മുതലായവ) വളരെ പ്രാധാന്യമുണ്ട്.

ബൈബിളാണ് മിക്ക വിശ്വസാഹിത്യകാരന്മാരേയും വാർത്താത്തതെന്ന് പറയാം. ഷേക്സ്പിയർ (1564-1616) ഹ്രബ്ബനാടകകൃത്തായ റാസിൻ, (1639-1699) റഷ്യൻ സാഹിത്യകാരന്മാരായ ലിയോടോൾസേറോയി, (1828-1910) ഡെസ്റ്റോയേവ്സ്കി (1821-1881) മുതലായവരെ യെല്ലാം മഹാന്മാരാക്കുന്നതിൽ ഈ ഗ്രന്ഥം പ്രധാന പങ്കു വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ കൃതികളിലൂടെ ലോകസാഹിത്യത്തെ മുഴുവനേയും പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥം സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നതു് ഒരു യഥാർത്ഥമാണ്.

ബൈബിൾ തന്നെ ഒരു സാഹിത്യകൃതിയാണ്. അതിന്റെ ആദ്യത്തെ അഞ്ചു പുസ്തകങ്ങളിൽ ഹീബ്രു സാഹിത്യത്തെ അതിന്റെ അത്യുച്ചകോടിയിൽ കണ്ടെത്തുന്നു. വേറെ ചില ഭാഗങ്ങളിൽ ഗ്രീക്കു സാഹിത്യത്തിന്റെ അത്യുത്തമമായ ശൈലി കണ്ടെത്താം. അതിൽ കവിതകളും കഥകളും ലേഖനങ്ങളും എല്ലാം അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. സൗന്ദര്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ (Aesthetics) നിയമങ്ങൾക്ക് അതീതമായ ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ട്. അതിന് "ആദ്ധ്യാത്മികമായ ഒരു ഭാവമാണത്".

പ്രസംഗകലയും സംഗീതവും സന്യാസശ്രമങ്ങളിലാണ് മദ്ധ്യയുഗത്തിൽ വളർന്നുവന്നത്. ബീഥോവൻ (Beethoven 1770-1827 ജർമ്മൻ) മോസാർട്ട് (Wolfgang Amadeus Mozart 1756-1791, ഓസ്ട്രിയക്കാരൻ) മുതലായ സുപ്രസിദ്ധ സംഗീതവിദഗ്ദ്ധന്മാർ ക്രൈസ്തവരാണ്. ബൈബിളാണ് അവരുടെ അതിമോഹനങ്ങളായ ഗീതങ്ങൾക്ക് പ്രചോദനം നൽകിയത്.

അദ്ധ്യായം നാലു്

സുകുമാരകവകളിലൂടെ

അസംഖ്യം കലാസൃഷ്ടികളിലൂടെ ബൈബിൾ ജീവിച്ചുപോരുന്നു. മദ്ധ്യയുഗത്തിലെ കലാസൃഷ്ടികളെല്ലാം വേദഗ്രന്ഥസംബന്ധമാണല്ലോ. കലാസാമ്രാട്ടായ മൈക്കിൾ ആഞ്ചലോ വരച്ച പടങ്ങളും (അന്തിമാത്താഴം, ആദം, ജമ്മിയ മുതലായവ), നിമ്മിച്ച പ്രതിമകളും, (കരിശിൽ നിന്നു് ഇറക്കൽ, മോസ്സസ് മുതലായവ), ലേയോനാർഡോ ദേവിഞ്ചി വരച്ച ചിത്രങ്ങളും കലാലോകത്തിൽ അതുല്യ പ്രതാപമുള്ളവയാണു്. തെക്കേ ഫ്രാൻസിലുള്ള ചാർട്ട്രെ (Chartres) യിലെ ശീലിപ്പികളും; റാവെന്നായിലെ മൊസ്സയിക്കു് അലങ്കാര പണിക്കാരും (5 മുതൽ 14 വരെ നൂറ്റാണ്ടുകൾ), മൈക്കിൾ ആഞ്ചലോ, എൽഗ്രേക്കോ

(1541-1614), റാഫേൽ (1484-1520), ഭവീഞ്ചി(1452-1519), റൊബ്രാണൂ (1606-1669), റൂബെൻസ് (1577-1640) മുതലായ ലോകകലാകാരന്മാരും അനശ്വര പുഷ്പന്മാരായതു് വേദഗ്രന്ഥസംബന്ധമായ കലാസൃഷ്ടികൾ വഴിയത്രെ.

ഗോഥിക് (Gothic) റോമനസ്ക് (Romanesque) ബിസാന്തിയൻ (Byzantine) മുതലായ ശില്പ വിദ്യാ രീതികൾ രൂപവൽകൃതങ്ങളായതും ക്രൈസ്തവസഭയുടെ പരിരക്ഷണയിലാണല്ലോ.

എണസ്റ്റ് ഹേക്കൽ (Ernest Heinrich Haeckel, 1834-1919) എന്ന ജർമ്മൻ യുക്തിവാദിപോലും ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു. മദ്ധ്യയുഗത്തിലെ ഉത്തമകാലങ്ങളിൽ ക്രൈസ്തവ കലാവിദ്യ അനശ്വര സൗന്ദര്യമുള്ള പല മാസ്റ്റർ പീസുകളും നിമ്മിച്ചു. ഗോഥിക് രീതിയിലുള്ള സുന്ദരമോഹനങ്ങളായ ഭദ്രാസന ദേവാലയങ്ങൾ ബിസാന്തിയൻ ബസ്സിക്കുകൾ, അതിസുന്ദരങ്ങളായ അനേകം കപ്പലുകൾ, വിശുദ്ധതടേയും, രക്തസാക്ഷികളുടെയും അനേകസഹസ്രം മാർബിൾ കൊത്തുരൂപങ്ങൾ, അഗാധമായ നിരീക്ഷണശക്തി ഉപയോഗിച്ച് നിമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ക്രിസ്തുവിൻറെയും, അവിടുത്തെ മാതാവിൻറെയും പ്രതിമകൾ മുതലായവ മദ്ധ്യയുഗങ്ങളിൽ പരിപോഷിതമായിട്ടുള്ളതും, ആ ഇനത്തിൽ അദൃശ്യങ്ങളായ, കലാവിദ്യകളുടെയും മഹനീയാഭിവൃത്തിക്കു് ഉത്തമോദാഹരണങ്ങളാണു്.

അദ്ധ്യായം അഞ്ചു്

ലോകമതങ്ങളുടെ മാതാവു്

ബൈബിൾ ഒരു സാമൂഹികഗ്രന്ഥമാണു്. മതങ്ങളുടെ മാതാവാണ്. ലോകത്തിലെ 3 പ്രധാനമതങ്ങൾ അതിൽ അധിഷ്ഠിതമായിരിക്കുന്നു-യഹൂദമതം, ക്രിസ്തുമതം, ഇസ്ലാമതം. യഹൂദമതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങളും ധർശനവും (ഏകദൈവവിശ്വാസം, വേദപ്രമാണങ്ങൾ മുതലായവ) അതിൽനിന്നെടുത്തതാണ്. ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ അടിത്തറയും അതുതന്നെ. അതിലുള്ള ആവിഷ്കൃതസത്യങ്ങളാണ് ക്രൈസ്തവജീവിതത്തിന്റെ നിദാനം. ഇസ്ലാം മതം അതിന്റെ അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങൾ അതിൽനിന്നാണ് സ്വീകരിച്ചതു്. ആദം, നോഹ്, അബ്രാഹാം, മോസസ്സ്, ക്രിസ്തു, എന്നിവരെ പ്രവാചകരായി ഖുറാൻ അംഗീകരിക്കുന്നു.

മുകളിൽ പറഞ്ഞ 3 മതങ്ങളുടേയും അടിസ്ഥാനം ഏക ദൈവവിശ്വാസമാണു്. അതത്രേ ആ മതങ്ങളെ ഒന്നിപ്പിക്കുന്ന കണ്ണി.

അദ്ധ്യായം ആറു്

ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഊവിടം

ദൈവശാസ്ത്രം എന്ന വിജ്ഞാനശാഖ ബൈബിളിനെ ആസ്പദമാക്കി ഉണ്ടാക്കിയതാണ്. അതിഭൗതികമായതിനെപ്പറ്റി മനുഷ്യൻ പണ്ടേമുതൽ ചിന്തിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ അത്തരം ചിന്തകളെ ക്രമപ്പെടുത്തി ഒരു വിജ്ഞാന ശാഖയാക്കിയതു് ക്രൈസ്തവചിന്തകരാണ്. സെന്റാഗസ്റ്റിൻ (354-430), മഹാനായ ആൽബെർട്ടു് (1193-1280), സെന്റർ തോമസ് അക്വിനാസ് (1225-1274) മുതലായവരാണ് ഈ മണ്ഡലത്തിൽ സുപ്രസിദ്ധരായവർ. ആദ്യന്തഹീനനാണ് ദൈവമെന്തു് വേദപുസ്തകത്തിലുണ്ടു്. അതിലാണ് ഒരു കേവലസത്തയെപ്പറ്റി ആദ്യം പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നതു്. മോസസ്സിനോടു് ദൈവം പറയുന്നതായി

എഴുതിയിരിക്കുന്നു. “ഞാൻ ആകുന്നവൻ ആകുന്നു” എന്നും. യഹോവ (ആകുന്നവൻ=ദൈവം) നിത്യനും, പൂർണ്ണനും അചഞ്ചലനമാണ്.

മറ്റു ജനങ്ങൾക്ക് ദൈവത്തെപ്പറ്റിയുണ്ടായിരുന്ന ആശയങ്ങളിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമാണിതു്. പ്രകൃതിശക്തികളേയും മറ്റും വ്യക്തിത്വപരോപണം ചെയ്തു് ദേവന്മാരാക്കുകയാണ് മറ്റുള്ളവരെല്ലാം. യഹോവയാകട്ടെ പ്രപഞ്ചസ്രഷ്ടാവാണ്. പേരിനു അതീതനമാണ്. യഹൂദർ, ദൈവത്തിന്റെരചിത്രമോ, രൂപമോ ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നില്ല. കാരണം ദൈവത്തിനു രൂപമില്ല. ഏറ്റവും അഭൗമികമായി കരുതപ്പെട്ടിരുന്നതു് പ്രകാശമാണ്. അതുകൊണ്ടു് പ്രകാശമായിട്ടാണ് ദൈവത്തെ കരുതിയിരുന്നതു്. ദൈവം വിശുദ്ധനാണ്. അതുകൊണ്ടു് പാപത്തെ വെറുക്കുകയും, പാപികളെ ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ദൈവം സർവ്വശക്തനാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് അവിടുന്ന് അതുടതങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്. ദൈവം സർവ്വവ്യാപിയാണെന്നും കാണുന്നു. ഈജിപ്റ്റിലും, അറേബ്യൻ മണലാരണ്യത്തിലും, കാനാനിലും എല്ലാം അവിടുത്തെ സാന്നിദ്ധ്യം വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. വിശുദ്ധമായ കൂടാരത്തിൽ (ചെറിയ ദേവാലയം) മനുഷ്യനു ദൈവത്തെ ആരാധിക്കാം. അവിടുന്ന് സർവ്വജ്ഞനാണ്. വേദനകളും സന്തോഷങ്ങളും അവിടുന്ന് അറിയുന്നു. ദൈവം നീതിമാനാണ്. ഇസ്രായേൽക്കാരോടു് ക്രൂരതകാട്ടിയ ഫറവോന്മാരെയും, വിഗ്രഹാരാധനയിൽ വീണ ഇസ്രായേൽക്കാരെയും അവിടുന്ന് ശിക്ഷിച്ചു. ദൈവം കാരുണ്യവാനാണെന്നും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. “തന്നെ സ്നേഹിക്കുകയും, തന്റെ കല്പനകൾ പാലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവനോടു് അവിടുന്ന് ആയിരമത്തെ തലമുറയിലും കരുണ കാണിക്കും.” (പുറ 20. 6). പാപികളോടു് ദൈവം ക്ഷമിക്ക (പുറ. 34-6-7 സംഖ്യ. 14-18) മെന്നും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്.

ദൈവം വിശ്വസ്തനാണെന്നും വാശാനങ്ങൾ അവിടുന്ന് പാലിക്കുന്നു എന്നും ഹീബ്രു ജനത വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ ആദിയും അന്തവും ഇല്ലാത്തവനും, രൂപരഹിതനും, സർവ്വജ്ഞനും, സർവ്വവ്യാപിയും സർവ്വസൽഗുണങ്ങളുടെയും ഉറവിടവുമായ ഒരു സത്തയാണ് ഈശ്വരൻ എന്നും ആ സത്തയെ മാത്രമേ ആരാധിക്കാവൂ എന്നും ബൈബിൾ പഠിപ്പിച്ചു. അതുകൊണ്ടാണ് വിഗ്രഹാരാധനക്കാരെ ഇസ്രായേൽക്കാർ ഭേദിച്ചത്.

ദൈവം എല്ലാവരുടെയും പിതാവുമാണെന്നും, മനുഷ്യരെല്ലാം സഹോദരങ്ങളാണെന്നും, സ്നേഹമാണ് സർവ്വപ്രധാനമെന്നും, ദൈവം സ്നേഹമാണെന്നും ഇത്ര ശക്തമായ ഭാഷയിൽ മറ്റൊരു മതഗ്രന്ഥവും പഠിപ്പിച്ചിട്ടില്ല.

—o—o—o—

അദ്ധ്യായം. ൭൭൪

ധർമ്മശാസ്ത്രത്തിന്റെ അടിത്തറ

ബൈബിളിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ക്രൈസ്തവധർമ്മശാസ്ത്രത്തിന് ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയിൽ ഉന്നതമായ സ്ഥാനമുണ്ട്. അതിലെ തത്വങ്ങളെ അംഗീകരിക്കാത്ത ഒരു ധർമ്മശാസ്ത്രവുമില്ല. എല്ലാവരും ദൈവമക്കളാണെന്നും തന്നേപ്പോലെ മറ്റുള്ളവരെയും സ്നേഹിക്കണമെന്നും അത് പഠിപ്പിക്കുന്നു. മനുഷ്യർ തമ്മിലുള്ള ബന്ധം നീതിയിലും സത്യത്തിലും സ്നേഹത്തിലും അടയുറച്ചതാക്കുവാൻ അതു ഉപദേശിക്കുന്നു. സഹോദരസ്നേഹം, അവസരസമത്വം, ഏകഭാര്യത്വം മുതലായ ആശയങ്ങൾ രാഷ്ട്രീയ രംഗത്തും ഇന്നംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ.

മനുഷ്യനെ അറുന്റെ സർവ്വ പ്രതാപത്തോടും ദുർബലതയോടും കൂടെ അതിൽ ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ദൈവത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികളെപ്പറ്റി പറയുന്നതോടൊപ്പം മനുഷ്യന്റെ പ്രവൃത്തികൾ എങ്ങനെ ആയിരിക്കണമെന്നും അതു പഠിപ്പിക്കുന്നു. മാനുഷിക പ്രവൃത്തികളെ വിശകലനം ചെയ്ത്, നന്മ തിന്മകളെ വിവേചിച്ചറിയുവാൻ സഹായിക്കുന്ന നിയമങ്ങളുടെ കൂട്ടമാണല്ലോ ധർമ്മശാസ്ത്രം. ബൈബിളിലെ പത്തു കല്പനകൾ ഏക ദൈവത്തെമാത്രം ആരാധിക്കുക, മാതാപിതാക്കന്മാരെ ബഹുമാനിക്കുക, കൊല, കള്ളസാക്ഷ്യം, നണ, അത്യാഗ്രഹം, വ്യഭിചാരം, മോഷണം മുതലായവയെ പരിവർജ്ജിക്കുക, എന്നിങ്ങനെയുള്ള കല്പനകൾ ഏതു നല്ല മനുഷ്യന്റേയും പ്രവൃത്തികളെ നയിക്കുന്നവയാണ്. മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിനു് അനുഗുണമായ നിയമങ്ങളാണവ. സ്വഭാവിക നിയമങ്ങളെന്ന് അവയെ വിളിക്കാം.

അടിമതപം അവസാനിപ്പിക്കുവാൻ ക്രൈസ്തവ സന്യാസികളാണ് ആദ്യമായി ശ്രമിച്ചതു്. ചാരോബ്രിയാൻഡ് (Chate Breand) എന്ന പണ്ഡിതൻ ജിനിയേദു ക്രിസ്ത്യാനിസം (ginie du chrstianisme) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ അടിമകളെ രക്ഷിക്കാൻവേണ്ടി സ്വയം ദാസ്യവൃത്തി ഏറ്റെടുത്ത സന്യാസികളെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. യൂറോപ്യൻ സന്മാർഗ്ഗചരിത്രത്തിൽ (History of European Morals) ഡബ്ലിയു എച്ച് ലക്കി ഇങ്ങനെ പറയുന്നു. “അടിമതത്തെ ഭൂതവൃത്തിയായി മയപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടും, തൊഴിലാളികളുടെ അന്തിമമായ വിമോചനത്തിനായി പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടും കത്തോലിക്കാസഭ ആധുനിക സംസ്കാരത്തിന്റെ സാക്ഷാൽ അസ്ഥിവാാരമായിത്തീർന്നു. അവർ നാഗരീകതയുടെ ഏറ്റവും ശുഷ്കാന്തയും അക്ഷീണയും കാര്യപ്രാപ്തയുമായ ഒരു പ്രവർത്തകയാണ്.” അമേരിക്കൻ

അടിമത്വം അവസാനിപ്പിക്കുവാൻ അബ്രാഹം ലിങ്കനെ പ്രചോദിപ്പിച്ചത് ഞെബഖിലുല്ലാതെ മരൊന്നുമല്ല. അതിൽനിന്നു ലഭിച്ച സ്നേഹം, സമത്വം, ദയ എന്നീ തത്വങ്ങളാണ് ഈ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് നിദാനമായി നിലകൊണ്ടത്.

അദ്ധ്യായം എട്ട്

ബൈബിളും തത്വചിന്തയും

ബൈബിൾ തത്വ ചിന്തയ്ക്ക് (Philosophy) നല്ലിയ സംഭാവന ശാശ്വതവും അമൂല്യവുമാണ്. അത് ഒരു മതഗ്രന്ഥമാണെങ്കിലും അതിഗഹനമായ ഒരു തത്വചിന്തയുണ്ട് അതിൽ. ഗംഭീരങ്ങളായ ചിന്താസരിതുകൾ അതിൽനിന്ന് ഉറവെടുത്തിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യന്റേയും മനുഷ്യനെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പ്രപഞ്ചത്തിന്റേയും ഒരു വിശദീകരണം കൊടുക്കുവാനാണ് തത്വചിന്ത ശ്രമിക്കുന്നത്. ചിന്താശീലനം, വിസ്മയാധീനനമായ മനുഷ്യൻ ചില ചോദ്യങ്ങൾ ഉന്നയിക്കുന്നു, എന്ത്? എന്തുകൊണ്ട്? എങ്ങനെ? എന്തിനുവേണ്ടി? എന്നെല്ലാം. ഈ ചോദ്യങ്ങളാണ് തത്വചിന്തയുടെ ആരംഭം കുറിക്കുന്നത്. കാരണം അന്വേഷിച്ചുപോവുകയാണ് തത്വചിന്തകൻറെ സ്വഭാവം.

ക്രിസ്തുവിന് അഞ്ചു ശതാബ്ദങ്ങൾക്കപ്പുറത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന യവനചിന്തകനാണ് തെയ്ലസ്. അദ്ദേഹത്തോടു് ഒരു ശിഷ്യൻ ചോദിച്ചു. “ഏറ്റവും വിഷമം പിടിച്ച സംഗതി എന്താണ്?” അദ്ദേഹം പ്രതിവചിച്ചു. “നിന്നെത്തന്നെ അറിയുക.” ഡൽഫിയിൽ അപ്പോളോദേവൻ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള ആലയത്തിന്റെ പ്രവേശനകവാടത്തിൽ ആ വാചകം ഗ്രീക്കുകാർ കൊത്തിവെച്ചു. മനുഷ്യനേയും അവനെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പ്രപഞ്ചത്തേയും അറിയുക, വിശദീകരിക്കുക എന്നതാണ് ഏറ്റവും വലിയ പ്രശ്നം. അതിനത്തരം കാണാനാണ് തത്വചിന്ത ശ്രമിക്കുന്നത്.

“തത്വചിന്തയുടെ പിള്ളത്തൊട്ടിലാ”യ ഗ്രീസിൽ മാത്രമല്ല മിക്കജനതയിലും തത്വചിന്ത ഉടലെടുത്തിട്ടുണ്ടു്. അവയുടെ എല്ലാം ലക്ഷ്യം ഒന്നുതന്നെയാണ്. ഈ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഉത്ഭവത്തേപ്പറ്റി എല്ലാ രാജ്യത്തും ചില ധാരണകളെല്ലാം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇതിഹാസങ്ങളിലൂടെ ആ സങ്കല്പങ്ങൾക്കു് അവർ ശാശ്വതത്വം നല്കി. ഭാവന പ്രധാനമായ സത്യാനുഭവത്തിന്റെ ഫലമാണു് ഇതിഹാസങ്ങളെല്ലാം. അവയിൽ വിചാരത്തിനു് (Reason) എന്നതിനേക്കാൾ വികാരത്തിനാണ് (Emotion) സ്ഥാനം. കാലാന്തരത്തിൽ മനുഷ്യൻ യഥാർത്ഥചിന്തക്കു് രൂപം കൊടുക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ആ പരിശ്രമഫലമാണു് ഇന്നറിയപ്പെടുന്ന ചിന്താപദ്ധതികൾ. ഇതിൽ ഗ്രീക്കുകാരാണ് അസാമാന്യമായ സാമാന്യ്യം പ്രകടിപ്പിച്ചതു്. മിക്കവാറും പൂർണ്ണമായ ഒരു ചിന്താസൗധം അവർ കെട്ടിപ്പടുത്തു. ചിന്തിക്കേണ്ടതെങ്ങനെയെന്നു പഠിപ്പിക്കുവാനാണ് മഹാചിന്തകനായ അരിസ്റ്റോട്ടൽ (ബി. സി. 384-322) തർക്കശാസ്ത്രം ഉണ്ടാക്കിയതു്. അതാണ് ആദ്യത്തെ പടി.

പിന്നീടാണ് കാര്യകാരണസഹിതം പ്രപഞ്ചത്തെ വിശദീകരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചത്.

ചതുഷ്കാരണങ്ങൾ

പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ വിശദീകരണത്തിന് ചില അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങൾ അവർ അംഗീകരിച്ചു. ഒരു വസ്തുവിനെ വിശദീകരിക്കാൻ 4 കാരണങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചാൽ മതി. - നിമിത്തകാരണം (Efficient cause), ഉദ്ദേശകാരണം (Final cause), സ്വരൂപദായക കാരണം (Formal, Exemplan cause), ഉപദാനകാരണം (Material cause) എന്നിവ. ശ്രീബുദ്ധന്റെ പ്രതിമ കാണുമ്പോൾ 'ഇതു ആരുണ്ടാക്കി? എന്ന ചോദ്യം ഉദിക്കുന്നു. 'ശില്പി' എന്നാണുത്തരം. 'ആരുടെ ഛായയിൽ, എന്തു പ്ലാൻ അനുസരിച്ചുണ്ടാക്കി?' എന്നാണ് അടുത്ത ചോദ്യം. 'ബുദ്ധദേവന്റെ ഛായയിൽ എന്നുത്തരം. ബുദ്ധദേവരൂപമാണ് അതിന്റെ സ്വരൂപദായകകാരണം. അതുകൊണ്ടാണിതു ബുദ്ധന്റെ പ്രതിമയായതു.' എന്തിനുവേണ്ടിയുണ്ടാക്കി എന്നതാണ് പിന്നത്തെ ചോദ്യം. അതിന്റെ ഉത്തരമാണ് ഉദ്ദേശ്യകാരണം (പൂജിക്കാൻ എന്നതായിരിക്കാം ഉത്തരം). 'എന്തു സാധനംകൊണ്ട് നിർമ്മിച്ചു? എന്നതാണ് അടുത്തചോദ്യം. കരിങ്കല്ല്കൊണ്ട് എന്നാണുത്തരമെങ്കിൽ കല്ല്യാണു ഉപദാനകാരണം. ഇപ്പറഞ്ഞ ഉത്തരങ്ങളെല്ലാം ഒരുമിച്ചു ചേർത്താൽ ശ്രീബുദ്ധപ്രതിമയുടെ നിർവ്വചനമായി, വിശദീകരണവുമായി. ഉപചോദ്യങ്ങളുണ്ടാകാം, എന്തു ആയുധംകൊണ്ടാണ് ഉണ്ടാക്കിയതു. (Instrumental cause) എന്നും മറ്റും. ഏതായാലും മുകളിലത്തെ ചോദ്യങ്ങളാണ് പ്രധാനം. അറിയെ ചതുഷ്കാരണങ്ങൾ എന്ന് വിളിക്കുന്നു.

സൃഷ്ടിയെപ്പറ്റി

പ്രപഞ്ചത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഈ നാലു ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കുക. ആരാണിതു നിമ്മിച്ചത്? ഈശ്വരൻ എന്നാണുതരം. ബൈബിൾ തുടങ്ങുന്നത് അവിടെയാണ്. ഈ പ്രപഞ്ചത്തെ ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചു എന്നാണു പറഞ്ഞു തുടങ്ങുന്നത്. വികസിതവും വികസപരവുമായ ഈ ഭൂമി പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ആധാരഭൂതമായ പ്രഥമമൂല്യവസ്തു (Pr-emordial matter) ഈശ്വരസൃഷ്ടിയാണ്. ഈശ്വരൻ സ്വന്തം ആശയം അനുസരിച്ച് സ്വതന്ത്രമായി ഈ പ്രപഞ്ചം ഉണ്ടാക്കി.

ഇതു നിർമ്മാണമല്ല. കല്ലിൽനിന്നു പ്രതിമ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനെ നിർമ്മാണം എന്നു വിളിക്കാം. പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടി അങ്ങനെയല്ല. ഇതു ഉല്പാദനമല്ല-കായിൽനിന്നു മരം ഉണ്ടാകുന്നതുപോലെ വിഭജനമല്ല-ഈശ്വരസന്നിധിയിൽനിന്നു ഒരു ഭാഗം അടൻവീണതല്ല, വിശ്വം-വിശ്വദേവതാ വാദികൾ കരുതുന്നതുപോലെ-സെല്ലുകൾ വിഭജിക്കുന്നതുപോലെ വിഭജന പ്രക്രിയകൊണ്ടുണ്ടായതല്ല പ്രപഞ്ചം. അങ്ങനെ ആയിരുന്നെങ്കിൽ മൂല്യ പ്രപഞ്ചം ഈശ്വരം ആകുമായിരുന്നു.

നിർമ്മാണം, ഉൽപ്പാദനം, വിഭജനം എന്നീ അർത്ഥത്തിലാണ് മിക്ക ചിന്തകരും വിശ്വത്തെ വിശദീകരിച്ചത്. ഗ്രീക്കു ചിന്തകരും, ഭാരതീയാചാര്യന്മാരും അങ്ങനെയൊക്കെയാണ് പറഞ്ഞത്. പക്ഷേ, ബൈബിൾ പറയുന്നത് ദൈവം ഇച്ഛയുടെ പ്രവർത്തനംവഴി സൃഷ്ടിച്ചു എന്നാണ്. എന്തിനും മതിയായ കാരണം (Sufficient Cause) ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്ന തത്വത്തിനു ചേർന്നതാണ് ഈ സിദ്ധാന്തം. സൃഷ്ടിക്കുള്ള പ്രത്യേകത അതിനു മൂല

വസ്തു ആവശ്യമില്ലെന്നാണ്. ഇല്ലായ്മയിൽനിന്നും ഉണ്ടാക്കുന്നതാണ് സൃഷ്ടി. സൃഷ്ടികർമ്മം വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കുവാൻ മനുഷ്യബുദ്ധിക്ക് സാധ്യമല്ല. പ്രഥമവസ്തു സൃഷ്ടിരൂപത്തിലെങ്കിലും നിത്യമായി നിലനിന്നിരിക്കാമെന്നാണ് ചില ചിന്തകർ കരുതുന്നത്. ഭൗതികവാദികൾ പറയും പദാർത്ഥം നിത്യമാണെന്നും. പക്ഷേ, നിത്യത ഈശ്വരൻ മാത്രമേ പാടുള്ളൂ. നിത്യതയും പദാർത്ഥപരതയും തമ്മിൽ വൈരുദ്ധ്യവുമുണ്ട്.

ഈശ്വരൻ

പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഉത്ഭവത്തെപ്പറ്റി ബൈബിളാണ് സൃഷ്ടിതത്വം അവതരിപ്പിച്ചത്. ഈശ്വരനെപ്പറ്റി ഏറ്റവും ഉന്നതമായ ആശയം ഏതാണ്ട് ബി. സി. 13-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ അതിൽ ആലേഖനം ചെയ്യപ്പെട്ടു. ആകുന്നവൻ (യാഹ്വേ) എന്നാണല്ലോ ഈശ്വരനെ ബൈബിളിൽ വിളിക്കുന്നത്. നിത്യം വർത്തമാനാവസ്ഥയിൽ ഇരിക്കുന്നവനാണ് ഈശ്വരൻ. അരിസ്റ്റോട്ടലിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ സർവ്വസമ്പൂർണ്ണനാണ്, ചിന്തിക്കുന്ന ചിന്തയാണ്, ആത്മസമാധിയിൽ അനന്തമായി വ്യാപൃതമായിരിക്കുന്ന നിർഗുണചൈതന്യമാണ് ഈശ്വരൻ. പദാർത്ഥപരമായ ഒന്നിനോടും ബന്ധമില്ലാത്ത ചിന്ത (Pure act).

നമുക്കെല്ലാം അസ്തിത്വം, ഉണ്ടായിരിക്കുക എന്ന അവസ്ഥ ഉണ്ട്. പക്ഷേ നമുക്കു ഭൂതവും ഭാവിയുമുണ്ട്. ഈശ്വരൻ എപ്പോഴും 'ഇപ്പോഴാണ്'. നമ്മൾ പൂർണ്ണമായ ആ ഉണ്മയിൽ (Existence) നിന്നു പങ്കുപറ്റുകയാണ്. ഈശ്വരൻ സഭ (ആയിരിക്കുന്നത്) ആണ്. സച്ചിദാനന്ദനാണ് ഈശ്വരൻ. (സഭ=ഉണ്മ, ചിത്=മനസ്സ്, ആനന്ദ=ആനന്ദം) എന്ന ഭാരതീയാശയം ഉന്നതമായ ഒന്നാണത്രെ.

സർവ്വചരാചരങ്ങളെയും സൃഷ്ടിച്ച ഭരിക്കുന്ന പുരുഷാത്മകനായ സർവ്വശക്തനാണ് അവിടുന്ന്.

മനുഷ്യൻ

മനുഷ്യനെപ്പറ്റി ബൈബിൾ തത്വചിന്താപരമായ വിശദീകരണം നൽകുന്നുണ്ട്. ആരാണ് മനുഷ്യൻ എന്ന പ്രശ്നം ചിന്തിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ മുതൽ അതു മനുഷ്യനെ അലട്ടിയിട്ടുണ്ട്. ആദിമമനുഷ്യൻ മുതൽ ആധുനിക മനുഷ്യൻവരെ ഈ പ്രശ്നത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നു. ഈ കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിൽ ജർമ്മനിയിൽ ജനിച്ച ഒരു സുപ്രസിദ്ധ ചിന്തകനാണ് ആർതർഷോപ്പൻഹോവർ. (1788-1860) ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം വഴിയരികിലൂടെ നടന്നുപോകവേ, അറിയാതെ ഒരു യാത്രക്കാരനുമായി കൂട്ടിയിടിച്ചു. ഈ തത്വജ്ഞാന്റെ ശ്രദ്ധക്കുറവിൽ കുപിതനായ പഥികൻ ചോദിച്ചു: “ഹീ! നീയാരാ”? ചിന്താധീനനായിത്തന്നെ ഷോപ്പൻഹോവർ ഉത്തരം പറഞ്ഞു “ഞാനാരെന്നോ? ഹാ! എനിക്കതറിയാമായിരുന്നെങ്കിൽ!” നീ ആത്മ എന്ന പ്രശ്നം അദ്ദേഹത്തേയും അലട്ടിയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദോഷൈകചിന്തയ്ക്ക് നിദാനം മനുഷ്യനെപ്പറ്റി ശരിയായ ധാരണ ഇല്ലായിരുന്നു എന്നതാണ്.

മനുഷ്യനാരാണെന്നും ബൈബിൾ പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ചതുഷ്കാരണങ്ങളെ അതിൽ കണ്ടെത്താം. ഈശ്വരൻ സ്വന്തം സാദൃശ്യത്തിൽ മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചുവെന്നും അതു പറയുന്നു. സ്നേഹിക്കാനും, സേവനം ചെയ്യാനും നിത്യതയിലെത്തി മുക്തി നേടാനുമായിട്ടാണ് അവനെ സൃഷ്ടിച്ചത്. ഈശ്വരപരമായ (Formal, internal cause) പ്രധാനമായും ആത്മാവിലാണ്. അതു അരൂപിയും അമർത്യവുമെന്ന് നിലയിൽ ഈശ്വരൻ സദൃശ്യമാണല്ലോ. ഈ നിർവ്വചനം തീർച്ചയായും മനുഷ്യനെ നല്ലവനും പ്രത്യുശാസ്ത്രജ്ഞനാക്കുവാൻ സഹായിക്കും.

അദ്ധ്യായം ഒമ്പതു്

ഒരു ചിന്താപദ്ധതി

പ്രപഞ്ചത്തേയും പ്രപഞ്ചകർത്താവിനേയും പ്രപഞ്ചനായകനായ മനുഷ്യനേയുംപറ്റി ബൈബിളിൽ കാണുന്ന തത്വങ്ങളിലാണ് ക്രൈസ്തവതത്വചിന്ത കെട്ടിപ്പടുത്തിരിക്കുന്നതു്. സ്കോളാസ്റ്റിസിസം (Scholasticism) എന്ന ചിന്താസരണി സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഗ്രീക്കുചിന്തയ്ക്കുശേഷം വളർന്നുവന്ന ചിന്താപദ്ധതിയാണതു്. ആശയ സമ്പന്നവും, വിഹ്വലതപരമുള്ളതും, സർവ്വസ്വർഗീയം സൂക്ഷ്മവുമാണു്. ചില സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ പ്രത്യേകിച്ചു് സെൻറഗസ്റ്റിന്റെ, പഠനങ്ങളാണു് അതിന്റെ പ്രത്യക്ഷപ്രാവേന്ധമാനം. 9-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പഠനപദ്ധതി പുനർജ്ജന്മം കൊണ്ടപ്പോൾ ഈ ചിന്ത പ്ലേറോമോണിസത്തോടും ബന്ധപ്പെ

ടകയുണ്ടായി. ജോൺ സ്കോട്ട്സ് എരിജേനയാൺ (ഏ. ഡി. 810-880) ക്രൈസ്തവചിന്താരീതിയെ മദ്ധ്യയുഗത്തിലെ ചിന്തയുമായി ബന്ധിപ്പിച്ചു.

ദൈവശാസ്ത്രത്തെ തത്വചിന്തയുമായി അനുരഞ്ജിപ്പിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചു. 11-ാം നൂറ്റാണ്ടായപ്പോഴേക്കും, സ്കോളാസ്റ്റിക് ചിന്തകർ വിവാദസമ്പ്രദായംകൊണ്ട് യൂറോപ്പിലാകെ കോളിളക്കമുണ്ടാക്കി. സാർവ്വത്രികശയങ്ങൾ (universal-concepts) വിവേകവും വിശ്വാസവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം മുതലായവ വിവാദവിഷയങ്ങളായിത്തന്നെ. സെൻറ് ആൻസലം (1034-1109), അബലാർഡ്. (1079-1142 പാരീസ് യൂണിവേഴ്സിറ്റി സ്ഥാപിച്ച ഫ്രാൻസുകാരൻ), ഷംപോയിലെ വില്യം (William of Champeaux-1121), സെൻറ് വിക്ടറിലെ ഹ്യൂ (Hugh of St. Victor-1141 പാരീസ്കാരൻ) പീറ്റർ ലംബാർഡ് (1100-1160 ഇറ്റാലിയൻ) മുതലായവരായിത്തന്നെ ആരംഭകാലത്തെ പ്രധാന ചിന്തകർ. അറബിചിന്തകർവഴി 13-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ യൂറോപ്പിലേയ്ക്ക് അരിസ്റ്റോട്ടലിന്റെ ചിന്ത കടന്നുവന്നു. അങ്ങനെ, അരിസ്റ്റോട്ടലിന്റെ ചിന്തയും ക്രിസ്ത്യൻചിന്തയും ഒന്നുചേർന്നു അത്യുന്നതമായ ഒരു ചിന്താപദ്ധതിയായി സ്കോളാസ്റ്റിസിസം ഉയർന്നു. റോബർട്ട് ഗ്രോസെറ്റേസ്റ്റ് (Grosseteste 1170-1253 ഇംഗ്ലണ്ട്) മഹാനായ ആൽബർട്ട് (Albert the Great 1193 (1206)-1280 ജർമ്മൻ) സെൻറ് തോമസ് അക്വിനാസ് (1225-1274), ജോൺസൺസ്കോട്ട്സ് (1308 ഇംഗ്ലണ്ട്), മൈക്കൽസ്കോട്ട്സ് (1175-1232 അരിസ്റ്റോട്ടലിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ലത്തീനിലേക്ക് തർജ്ജമ ചെയ്തു.) സെൻറ് ബനവഞ്ചർ (1221-1274 ഇറ്റാലി), ഒക്കാവിലെ വില്യം (d. 1349 ഇംഗ്ലണ്ട്.) മുതലായവരാണ് സ്കോളാസ്റ്റിസിസിത്തിന്റെ പ്രതാപകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന തത്വജ്ഞാനികൾ.

ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പുരോഗതിയും നവോത്ഥാനത്തിന്റെ യുക്തിവാദവും ഞ്ഞോളാസ്സിസിസത്തെ അധഃപതിപ്പിച്ചു. എങ്കിലും, ക്രൈസ്തവചിന്ത ആധുനിക ചിന്തകളിലൂടെ ജീവിച്ചുപോരുന്നു.

ആധുനിക തത്വചിന്തയിലും ക്രൈസ്തവ തത്വചിന്തയിലും ക്രൈസ്തവ തത്വചിന്തയുടെ അടിത്തറ കണ്ടെത്താം. ഹ്യൂമനിസം മുതലായ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കും ബൈബിൾ പ്രേരണ നൽകിയിട്ടുണ്ട്.

അദ്ധ്യായം പത്തു്

ബൈബിളും രാഷ്ട്രതന്ത്രവും

അക്രൈസ്തവരായ രാഷ്ട്രീയനേതാക്കൾപോലും വേദഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു് പ്രചോദനം ഉൾക്കൊണ്ടിട്ടുണ്ടു്. അങ്ങനെ, ഭരണഘടനകളിലും അതിലെ തത്വങ്ങൾ ചെന്നെത്തി. ഗീതോപനിഷത്തുകൾ ഹൃദിസ്ഥമാക്കിയിട്ടുള്ള മഹാത്മാഗാന്ധി പറയുകയാണു്!! സംസ്കൃതത്തിലുള്ള ഭഗവദ്ഗീത ഞാൻ ഒരു വിധം നന്നായി പഠിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ബൈബിൾ (പുതിയനിയമം) ആണു് എന്നെ അക്രമരാഹിത്യസീദ്ധാന്തത്തിലേക്കുയർത്തിവിട്ടതു്. ഗിരിപ്രഭാഷണത്തിലെ 'ശത്രുദേഷിക്കരുതു്. വലത്തേ കവിളിൽ അടിക്കുന്നവനു് ഇടത്തേ കവിൾകൂടി കാണിച്ചുകൊടുക്കുക; ശത്രുവിനെ സ്നേഹിക്കുക, പീഡിപ്പിക്കുന്നവനുവേണ്ടി

പ്രാർത്ഥിക്കുക' എന്നീ വരികൾ വായിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ ആ നന്ദം കൊണ്ട് മതിമറന്നുപോയി.'"

മധ്യയുഗത്തിൽ ക്രിസ്തുമതം സാമ്പ്രദായികമായി പരസ്യം കൊണ്ട് ക്രമസമാധാനം കൈവരുത്തി. സ്റ്റേഫം, അന്തോണിയ എന്നിവയെപ്പറ്റി പഠിപ്പിച്ചതുകൊണ്ടാണ് അതു സാധിച്ചത്. ക്രൂരന്മാരായ ചക്രവർത്തിമാരെ ക്രിസ്തുമതം എത്തിച്ചു. അവരിൽനിന്ന് രാഷ്ട്രീയമായും, ജനാധിപത്യപരമായുള്ള ഉടമ്പടികൾ നേടിയെടുത്തു. രാഷ്ട്രീയമായും, സംഘടനകൾക്കുവേണ്ടി പ്രവർത്തിച്ചു. ഭരണതന്ത്രകലയുടെ അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങൾ യൂറോപ്പിനെ പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

www.malankaralibrary.com

www.malankaralibrary.com

അല്പായം പതിനൊന്ന്

സംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രഭവസ്ഥാനം

പൗരാണിക സംസ്കാരങ്ങളെല്ലാം മതത്തോടൊത്താണു് വളർന്നു്. സംസ്കാരം എന്നതിനു് പല നിർവ്വചനങ്ങളുമുണ്ടു്. വ്യക്തികളുടെ ജ്ഞാനപ്രകാശനത്തിന്റേയും, സമുദായത്തിന്റെ പുരോഗതിയുടേയും സമ്മേളനമാണതു്. സത്യത്തിലും നീതിയിലും അധിഷ്ഠിതമായ സമുദായിക ബന്ധങ്ങളുള്ള ഒരു സമുദായം പരിഷ്കൃതമാണെന്നു പറയാം. ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സംസ്കാരം അവിടുത്തെ ജനങ്ങളുടെ ആത്മാവിങ്കും ഹൃദയത്തിലുമാണു് കടികൊള്ളുന്നതു് എന്നു് മഹാത്മാഗാന്ധിയും, മനസ്സിന്റേയും ആത്മാവിന്റേയും വികസനമാണു് സംസ്കാരമെന്നു് നെഹ്രുവും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. “സംസ്കാരം എന്നതു് സമുദായ

ത്തിന്റെ ആത്മാവാണു് എന്ന് ക്രിസ്തുമർ ഡൗസൺ സമർത്ഥിക്കുന്നു. മനുഷ്യന്റെ ആത്മീകവും സാത്മാഗ്നികവുമായ വികസനവുമാണു് യഥാർത്ഥസംസ്കാരം. വിജ്ഞാനംകൊണ്ടു് മനുഷ്യന്റെ ബുദ്ധിയെ വികസിപ്പിക്കാനും, ധാർമികനിയമങ്ങൾകൊണ്ടു് ഹൃദയത്തെ സംസ്കരിക്കാനും, നീതിയിലും സത്യത്തിലും അടിയുറച്ച സമുദായിക ബന്ധം സ്ഥാപിക്കാനും ബൈബിളിൽ വിശദീകരിക്കുന്നവർ പരിശ്രമിക്കുന്നു. തത്പരത, കല, സാഹിത്യം, ധർമ്മശാസ്ത്രം വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തനങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാം ചിന്തയേയും കലയേയും അതു് ഏതൊരു സപാധീനിച്ചവെന്നു നാം കണ്ടുവല്ലോ. ഇനി മനുഷ്യസംസ്കാരത്തിന്റെ മറ്റുചില വശങ്ങളെപ്പറ്റി നമുക്കു് ചിന്തിക്കാം.

ബൈബിളിലെ ആദർശങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠിതമായ മതം, ക്രൈസ്തവമതം, ആദ്യമായി കണ്ടതു് സാംസ്കാരികമായി നശിക്കാറായ യൂറോപ്പിനെയുമാണു്. റോമിന്റെ പ്രതാപം അസ്തമിച്ചിരുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസമില്ലാതായി, അനീതിയും അധർമ്മവും എവിടേയും നടമാടി. സമാധാനം ഒരു ഭൂതകാലസ്വപ്നമായി നിലകൊണ്ടു്. ഇത്തരം ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ ക്രിസ്തുമതം പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചു. പല നൂറ്റാണ്ടുകൾകൊണ്ടു് സമാധാനം പുനഃസ്ഥാപിച്ചു. സമുദായങ്ങളെ പുനർജീവിപ്പിക്കുകയും, അടിമത്വം അവസാനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

കുടുംബത്തിന്റെ ദുർഭാവങ്ങളെ ക്രൈസ്തവസഭ അക്ഷീണം യത്നിച്ചു. കുടുംബമാണല്ലോ നാഗരീകതയുടെ ആധാരവും പ്രാഥമിക ഘടകവും. സ്ത്രീത്വത്തിന്റെ മഹത്വത്തെപ്പറ്റി സഭ പഠിപ്പിച്ചു. ഏകദേശ്യത്വം നിയമമാക്കി വിവാഹം അഭേദ്യമാക്കിക്കൊണ്ടു് കുടുംബജീവിതത്തെ ക്രമപ്പെടുത്തി. ക്രൈസ്തവസന്യാസിമാർ ജനങ്ങളുടെ

സാമ്പത്തികാഭിവൃത്തിക്കുവേണ്ടി തുതിച്ചിരുന്നു. ക്രൈസ്തവ സന്യാസാശ്രമങ്ങൾ മദ്ധ്യയുഗത്തിൽ എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ മാതൃമല്ല, കലകളുടെയും, ക്ഷിപ്രവൃത്തിയുടെയും ഓരോ മാതൃകാവിദ്യാലയംകൂടിയായിരുന്നു എന്ന് സുപ്രസിദ്ധ ജർമ്മൻ സാഹിത്യകാരനായ ജാൻസൻ പറയുന്നു.

ലോകത്തെ കണ്ടെത്തൽ

മഹോപോളോ (1254-1324), ഇറ്റാലിയൻ നിക്കോളോകോണ്ടി (ഇറ്റാലിയൻ സഞ്ചാരി, 1440 കൊല്ലത്തും കൊച്ചിയിലും വന്നിട്ടുണ്ട്.), കൊളമ്പസ് [1451-1506, ഇറ്റാലിയൻ] മാഗില്ലൻ [Magellan 1480-1521], വാസ്കോഡെഗാമ (1460-1524 പോർട്ടുഗീസുകാരൻ). ഡയസ് (Diaz, d 1500 പോർട്ടുഗീസ് 1492 ഗുഡ്ഹോപ്പ മുനമ്പു കണ്ടുപിടിച്ചു.) മുതലായ ഉത്തമ ക്രൈസ്തവരുടെ ലോക സഞ്ചാരങ്ങൾ ലോകചരിത്രത്തെ മാറ്റി മറിച്ചു. കത്തോലിക്കാസഭയുടെ പ്രോത്സാഹനവും സഹായവുംകൊണ്ടാണ് അവയൊക്കെ സാധിച്ചത്.

വിദ്യാഭ്യാസം

മദ്ധ്യയുഗത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസം എന്നത് കത്തോലിക്കാസന്യാസാശ്രമങ്ങളിൽ മാത്രമായി. സുപ്രസിദ്ധ ചരിത്രജ്ഞനായ ഡോളിഞ്ചർ [J. J. I. Dollinger. 1799-1890, ജർമ്മൻ] പറയുംപോലെ ബ്രിട്ടനിലേയും അയർലണ്ടിലേയും സന്യാസാശ്രമങ്ങളിൽ വിദ്യാഭ്യാസം അഭയം തേടി. സന്യാസാശ്രമങ്ങൾ കലാലയങ്ങളായി മാറി. അവിടുടെയുള്ള കലാലയങ്ങൾ മദ്ധ്യയുഗത്തിലെ പണ്ഡിതന്മാരെ വാർത്തെടുത്തു. മതവിപ്ലവത്തിനുമുമ്പ് യൂറോപ്പി

ലുണ്ടായിരുന്ന 81 സർവ്വകലാശാലകളിൽ മൂക്കാൽ ഭാഗവും മാർപ്പാപ്പാമാരിൽനിന്നാണ്. അധികാരപത്രങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചത്. പാരീസിലേയും, ബർ്നിലേയും കലാലയങ്ങൾ പ്രാചീനസാഹിത്യത്തിന്റേയും കേന്ദ്രങ്ങളായിരുന്നു. സെൻറ് ആൻസലം, ലൻഫ്രാങ്ക്, അബലാർഡ് മുതലായ പണ്ഡിതന്മാർ അവിടെ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിനുമുമ്പ് ഫ്രാൻസ്, ഇറ്റലി, സ്പെയിൻ, ജർമ്മനി മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ 66 യൂണിവേഴ്സിറ്റികളുണ്ടായിരുന്നു. ന്യോളാസ്സിസീസം എന്ന തത്വചിന്താതീയെപ്പറ്റി മുഖ്യാരിടത്തു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഇങ്ങനെ വിജ്ഞാനവും, സന്മാർഗ്ഗബോധവും വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ ക്രൈസ്തവർക്ക് ഉത്തേജനം നൽകിയത് ബൈബിളാണ്. സുപ്രസിദ്ധമായ നവോത്ഥാന പ്രസ്ഥാനം ക്രൈസ്തവ മതത്തിൽനിന്നുണ്ടല്ലോ ഉത്ഭവിച്ചത്. ശാസ്ത്രീയാഭിപ്രതികം സഭ പ്രോത്സാഹനം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. സുകുമാരകലകളെപ്പറ്റി മുമ്പ് പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. വിജ്ഞാനം, സുകുമാരകലകൾ, വ്യവസായം, കൃഷി മുതലായവയിലുള്ള വളർച്ച മതത്തിന്റെ പ്രാഥമികോദ്ദേശ്യമല്ല. എങ്കിലും മതത്തെകൂടാതെ ഇതൊന്നും വളർന്നിട്ടില്ല.

മുകളിൽ പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ മധ്യയുഗത്തിന്റെ അന്ത്യത്തിലുണ്ടായ ബൗദ്ധികവും സാംസ്കാരികവുമായ മുന്നേറ്റത്തെയാണ് 'നവോത്ഥാനം' എന്നു വിളിക്കുന്നത്. പ്രസ്തുത നവോത്ഥാനത്തിന്റേയും ഹ്യൂമനിസത്തിന്റേയും ഹേതുഭൂതമായിട്ടുള്ളതു് ബൈബിളിൽനിന്നുൾക്കൊണ്ടുള്ള പ്രചോദനമല്ലാതെ മറ്റെന്തെങ്കിലും.

ഒരു പ്രബുദ്ധനായ ചിന്തകനായ പോൾ വാലറി (Paul Valery 1871-1945) ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിക്കുന്നു. "യൂറോപ്യൻ സംസ്കാരം മൂന്നു അടിസ്ഥാനങ്ങളിലാണ്

നിലകൊള്ളുന്നത്. ഗ്രീക്കുകാരുടെ ബുദ്ധിപരമായ ജി
 ഊനാസ, റോമാക്കാരുടെ നിയമം, (ക്രമസംവീധാനം)
 യഹൂദക്രൈസ്തവരുടെ ആദ്ധ്യാത്മികത" ഇതിൽ ഏറ്റവും
 പ്രധാനപ്പെട്ടത് മൂന്നാമത്തെ ഘടകമാണ്. അതിനു്
 രൂപവും ഭാവവും നല്കിയത് ബൈബിളത്രെ.

ചിന്താപരവും പ്രവർത്തനപരവുമായ വികസനമാണ്
 സംസ്കാരം. ഉത്തമജീവിതത്തിനാവശ്യമായ ഭൗതികാ
 ഭിദ്യത്തിയിൽ മാത്രമല്ല ധാർമികവും, ക്രിയാത്മകവും
 ആദ്ധ്യാത്മികവുമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിലും അത് താല്പര്യം
 കാണിക്കും. മനുഷ്യപുരോഗതി എന്ന പേരിനു് അർഹ
 മാക്കുന്നത് ഈ പ്രവർത്തനങ്ങളാണ്. വഴ്ച, ദേശം,
 സാഹചര്യം, സംസ്ഥാനസ്ഥിതി ആത്മീയചിന്ത എന്നി
 വയാണ് സംസ്കാരത്തിന്റെ ഘടകങ്ങൾ. ചുരുക്ക
 ത്തിൽ മനുഷ്യന്റെ ഭൗതികവും ആദ്ധ്യാത്മികവുമായ വള
 ച്ചയാണ് സംസ്കാരം. ആ വളച്ഛ് ബൈബിളിൽനി
 ന്നു് പ്രചോദനം ഉൾക്കൊണ്ട ഒരു മതമാണ് സഹായി
 ച്ചത്. മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ മഹത്വചിഹ്നമാണ്
 സംസ്കാരമെങ്കിൽ ആ മഹത്വചിഹ്നത്തിനു് ബൈ
 ബിളാണ് സഹായിച്ചത്. മനുഷ്യന്റെ ആന്തരികവളച്
 ഛാണ് അതെങ്കിൽ, ആ വളച്ഛെയെയാണ് ക്രിസ്തുമതം
 പ്രധാനലക്ഷ്യം വച്ചത്. അത് ഒരു പെരുമാറ്റരീതിയാ
 നെങ്കിൽ, പൊതുജീവിതരീതിയാണെങ്കിൽ അതിനെ
 ക്രമീകരിക്കുകയാണ് ക്രിസ്തുമതം ചെയ്തത്.

അങ്ങനെ മനുഷ്യന്റെ നാനാമുഖമായ വികസനം
 സാധിച്ചുകൊണ്ടു് വേദപുസ്തകം ആധുനിക സംസ്കാരത്തെ
 കെട്ടിപ്പെടുത്തിയെന്നു പറയാം.

അദ്ധ്യായം പന്ത്രണ്ടു്

ബൈബിളും ക്രൈസ്തവസഭയുടെ ചരിത്രവും

മറ്റു് ഏതു് ചരിത്രഗ്രന്ഥത്തേക്കാളും ചരിത്രം സൃഷ്ടിച്ച ഗ്രന്ഥമാണു് ബൈബിൾ. അതിൽ വിവരിക്കപ്പെടുന്ന സംഭവങ്ങളേക്കാൾ വിസ്തൃതാവഹവും സർവ്വത്രികവുമായ സംഭവവികാസങ്ങളാണു് അതു് സൃഷ്ടിച്ചതു്. സംസ്കാരിക പ്രവർത്തനങ്ങൾ, ജീവകാരുണ്യ പ്രവർത്തനങ്ങൾ എന്നിവവഴി അവണ്ണനീയമായ നന്മ ലോകത്തെങ്ങും ചെയ്യാൻ പ്രേരണ നൽകിയ പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥം ചില ഭീകര സംഭവങ്ങൾക്കും കാരണമായിട്ടുണ്ടു്. വിശ്വപസ്തുതാപുസ്തകം അതിനെ പരിരക്ഷിക്കാനുള്ള വ്യഗ്രതയിൽ ചുരുക്കംചില

അനിഷ്ട സംഭവങ്ങളുണ്ടായി. വൈക്ലിഫിന്റെ (c 1328-1384) കഥയെടുക്കുക. അദ്ദേഹമാണ് ആദ്യമായി ഇംഗ്ലീഷിലേക്ക് വേദഗ്രന്ഥം തജ്ജമ ചെയ്തത്. (1382) അദ്ദേഹം ഒരു വിപ്ലവകാരിയായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടു, പരമ്പരാഗതമായ പലതും നിഷേധിച്ചുകൊണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരം ഒരു ആശ്ലിക്കൻ ബിഷപ്പ് മാന്തിയെടുത്തു് ദഹിപ്പിച്ചു കളഞ്ഞു! ടിൻഡലിന്റെ (d 1536) തജ്ജമ (1525) ലണ്ടനിലേ ബിഷപ്പ് അഗ്നിക്കിരയാക്കി. പുതിയ നിയമം തജ്ജമ ചെയ്യുന്നതിൽ പ്രതിഷേധമുണ്ടായപ്പോൾ ടിൻഡൽ ജർമ്മനിയിലേക്ക് ഒളിച്ചോടിയെങ്കിലും 1535-ൽ ആൻഡ്‌വെർപ്പ് (Antwerp) ൽ വെച്ച് അദ്ദേഹം ബന്ധിതനായി. അദ്ദേഹം പാഷണ്ഡിയായി മുദ്രയടിക്കപ്പെട്ടു് വധിക്കപ്പെടുകയാണുണ്ടായതു്. ഈ മഹാനാടകം തജ്ജമകൾ കിങ്ങ് ജെയിംസ് പതിപ്പിന്റെ നിർമ്മാണത്തെ എളുപ്പമാക്കിയെന്നതു് മറക്കാനാവാതല്ല. ക്രൈസ്തവ ലോകത്തെ വിഭജിക്കാനുള്ള ആയുധമായി വേദപുസ്തകത്തെയാണു് ലൂഥർ മുതലായ വിപ്ലവകാരികൾ സ്വീകരിച്ചതു്.

വിഭജനത്തിനു് കരുവായിതീർന്ന ബൈബിൾ തന്നെയാണു് ക്രൈസ്തവലോകത്തെ ഒന്നിപ്പിക്കുവാനുള്ള ശക്തിയെന്നു് ഇന്നു് എല്ലാവരും സമ്മതിക്കുന്നു. “വേർപ്പെട്ട സഹോദരങ്ങളുമായുള്ള സംഭാഷണത്തിൽ സുശക്തമായ ദൈവീക കരത്തിലുള്ള അമൂല്യമായ ഒരുപാധിയാണു് വേദഗ്രന്ഥം” എന്ന് പോപ്പ് പോൾ റ്റാമൻ പറയുകയുണ്ടായി. എല്ലാവർക്കും അംഗീകരിക്കത്തക്ക തജ്ജമകളുണ്ടാക്കാനാണു് ഇന്നു് വിവിധസ്ഥലങ്ങളിലെ പണ്ഡിതന്മാർ യത്നിക്കുന്നതു്. അങ്ങനെ, കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിൽ അസംഖ്യം സമരങ്ങൾക്കും, വിഭജനത്തിനും കാരണമാക്കിയ

ഈ ഗ്രന്ഥം മാത്രമാണ് സഭകൾ തമ്മിലുള്ള സഹവർത്തിത്വത്തിനും, സഹകരണത്തിനും, സർവ്വോപരി സുശക്തമായ ഐക്യത്തിനും കാരണമാകാൻ പോകുന്നത്.

കൺഫെറേൻസിറി ബൈബിളിനെ ഹീബ്രുവിലും, ഗ്രീക്കിലും എഴുതപ്പെട്ട പൗരാണികഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ആദ്യത്തെ ഔദ്യോഗിക തർജ്ജമയായി കത്തോലിക്കർ അംഗീകരിക്കുന്നു. അമേരിക്കൻ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് പണ്ഡിതന്മാരുണ്ടാക്കിയ റിവൈസ്ഡ് സ്റ്റാൻറാഡ് വേർഷൻ ചില ചില്ലറവ്യത്യാസങ്ങൾ മാത്രം വരുത്തി ഒരു ഔദ്യോഗിക തർജ്ജമയായി കത്തോലിക്കർ അംഗീകരിച്ചു. അഗാധവും, പണ്ഡിതോചിതവുമായ ഗവേഷണങ്ങളുടെ ഫലമാണ് ആ തർജ്ജമ.

പകർത്തലുകൾ വഴി നൂറ്റാണ്ടുകളോളം ജീവിച്ച വേദഗ്രന്ഥത്തിൽ ചില പദഭേദങ്ങൾ കടന്നുകൂടിയതിൽ അതുതപ്പെടാനില്ല. ഏറ്റവും ആധികാരികമെന്നു കരുതപ്പെടുന്ന സംസ്കൃത വ്യാകരണമായ പാണിനീയത്തിൽ എത്രയോ തെറ്റുകളാണ് കാണപ്പെടുന്നത്, വേലിതന്നെ വിളവുതിന്നുന്നതുപോലെ.

പകർത്തലുകൾ മൂലം വന്നുചേർന്നിട്ടുള്ള അത്തരം തെറ്റുകൾ തിരുത്താനും, മൂലകൃതിയോടേററം അടുത്തു നില്ക്കുന്ന തർജ്ജമയുണ്ടാക്കാനുമായി ക്രൈസ്തവരും യഹൂദരും ഒന്നിച്ചേർന്ന് വഷങ്ങളായി ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

അദ്ധ്യായം പതിമൂന്നു്

അസാധാരണമായ പ്രചരണം

ഏറ്റവുമധികം വായിക്കപ്പെടുന്ന ഗ്രന്ഥമാണു് ബൈബിൾ. അതിനെപ്പറ്റി എഴുതിയിട്ടുള്ളതുപോലെ മറ്റൊന്നിനെപ്പറ്റിയും എഴുതപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ക്രിസ്തുമതത്തിനു് മുമ്പു തന്നെ അതിനു് (പഴയനിയമം) പ്രചരപ്രചാരം ലഭിച്ചു.

ക്രിസ്തുദാനികൾ പ്രചരിപ്പിച്ചതുടങ്ങിയതോടെ അതിന്റെ പ്രചാരം ഒരു പുതിയ ഘട്ടത്തിലേക്കു് പ്രവേശിച്ചു. സർവ്വകലാശാലകളോ, അച്ചടിശാലകളോ ഇല്ലാതിരുന്ന കാലത്തു് ഈ ഗ്രന്ഥം പ്രചരിച്ചു. ഇന്നു് 1300 ലേറെ ഭാഷകളിൽ തർജ്ജമയുണ്ടു്. ഇന്നു് വേദഗ്രന്ഥത്തിനു് എത്ര കോപ്പികളുണ്ടെന്നു കണക്കാക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. ഒരോ വർഷവും അതു് രണ്ടു മില്യൻ എന്ന തോതിൽ വർദ്ധിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കേരളത്തിൽ ഹിന്ദുക്കൾ പറയുന്നതുപോലെ “മതതീക്ഷ്ണതകരുന്ന ആധുനിക കാലത്തുപോലും വേദഗ്രന്ഥം വായിക്കാനുള്ള ആഗ്രഹം പ്രകടമാകുന്നുണ്ടു്.”

അദ്ധ്യായം പതിനാലു്

ബൈബിൾ എഴുതപ്പെടുന്നു

പുരാതനകാലത്തു് എഴുതിവരുന്ന പതിവില്ലാതിരുന്ന. വായ്മൊഴികളിലൂടെ, പാരമ്പര്യത്തിലൂടെ, ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ജീവിച്ചുപോന്നു. വണ്ണനകൾ, കഥകൾ, ആഘോഷകൃതികൾ, ഗാനങ്ങൾ എന്നീ രൂപങ്ങളിൽ ബൈബിൾ തലമുറകൾ തലമുറകളായി നിലനിന്നു. ഭാരതത്തിലെ വേദങ്ങൾ (ഋക്കു, സാമയജുസ്, അഥർവ്വം), ബ്രാഹ്മണങ്ങൾ അരണ്യകങ്ങൾ, ഉപനിഷത്തുകൾ, പുരാണങ്ങൾ മുതലായവയും മുമ്പിട്ടുള്ള മതഗ്രന്ഥമായ ഖുറാൻ ഇതുപോലെതന്നെ എഴുതപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പു് വായ്മൊഴിയായി നിലനിന്നവയാണു്. പൗരസ്ത്യർ ഒന്നും എഴുതിവെച്ചിരുന്നില്ല. ഓർത്തഡോക്സിയിലാണു് അവർ എല്ലാം സംഗ്രഹിച്ചിരുന്നതു്.

അന്നു നന്നായി പറയുവാൻ കഴിവുള്ളവനാണു് ‘എഴുത്തുകാരൻ’. നല്ല ഓർമ്മശക്തിയും സംസാരശക്തിയുമാണു് അയാൾക്കാവശ്യം. യഹൂദപണ്ഡിതന്മാർ പറയുമായിരുന്നു: “നല്ല ശിഷ്യൻ നന്നായിട്ടുണ്ടാക്കിയ കടംപോലെയാണു്. ഗുരുവിന്റെ പറഞ്ഞതിന്റെ ഒരൊറ്റ തുള്ളിപോലും പുറത്തുപോകാൻ അയാളനുവദിക്കയില്ല” എന്നു്.

ഓർമ്മയിൽ നിത്തുന്നതിനുവേണ്ടി വൃത്തത്തിലും താളത്തിലുമാണു് അവർ പഠിച്ചിരുന്നതു്. ഏതാണു് ഗാനം പോലെ എഴുതപ്പെട്ട വേദഗ്രന്ഥത്തിൽ തന്നെ ഇതിന്റെ അടയാളങ്ങളുണ്ടു്.

ജർമിയാ പ്രവാചകന്റെ പ്രവചനങ്ങൾ എഴുതപ്പെടുന്നതിനുമുമ്പു് 22 വർഷക്കാലത്തേക്കു് വായ്മൊഴിയായി നിലനിന്നു. പഴയകാലത്തു് ചുരുക്കം ചില ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നതിനു് തെളിവുകളുണ്ടു്. “യാഹുവേയുടെ യുദ്ധങ്ങളുടെ പുസ്തകം” “നീതിമാന്മാരുടെ പുസ്തകം” എന്നിങ്ങനെയുള്ള ചില പുസ്തകങ്ങളെക്കുറിച്ച് ബൈബിളിൽ പറയുന്നുണ്ടു്. ഹീബ്രു ജനത ഈജിപ്തിലായിരുന്ന കാലത്തു് നൈൽനദി തീരപ്രദേശങ്ങളിൽ എഴുത്തു് സാധാരണമായിരുന്നു. എങ്കിലും അന്നൊക്കെ ഓർമ്മയെ സഹായിക്കാൻ മാത്രമായിരുന്നു എഴുത്തുകൾ.

ബൈബിളിന്റെ രണ്ടാംഭാഗത്തിലെ ആദ്യപുസ്തകങ്ങളായ സുവിശേഷങ്ങൾ ആദ്യം എഴുതപ്പെടുകയല്ലാ പ്രസംഗിക്കപ്പെടുകയാണു് ചെയ്തതു്. നമ്മൾ സുവിശേഷങ്ങളിൽ കാണുന്നതെല്ലാം ക്രിസ്തുവിന്റെ ശിഷ്യന്മാർ മനഃപാഠമാക്കി പ്രസംഗിച്ചിരുന്നതാണു്. കുറെ കൊല്ലങ്ങൾക്കുശേഷം അവർ പറഞ്ഞിരുന്നതെല്ലാം അവർതന്നെ എഴുതിവെച്ചു. എഴുതപ്പെട്ടതിനുശേഷവും മൂന്നുനാലു് തലമുറക്കാലത്തേക്കു്

സുവിശേഷങ്ങൾ വായിച്ചറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. കഥയും തത്വവും എല്ലാം പറഞ്ഞുകേൾപ്പിക്കുകയായിരുന്നു. കണ്ണുകൊണ്ടു കണ്ടവർ അനന്തതലമുറയോടു പറഞ്ഞു. ആ തലമുറ പിന്നത്തെ തലമുറയോടു പറഞ്ഞു. ഇങ്ങനെയാണ് ക്രിസ്ത്യാനികൾ ബൈബിൾ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നത്.

അന്ന് എഴുതപ്പെട്ടിരുന്ന എങ്കിലും കോപ്പികൾ എല്ലായിടത്തും കിട്ടുക സാധ്യമല്ലായിരുന്നല്ലോ, അച്ചടി ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു്. മാത്രമല്ല, ഓർമ്മയിൽനിന്നു് പറഞ്ഞുകേൾക്കുന്നതാണു് അവർക്കു കരേകൂടി സജീവമായി തോന്നിയതു്. A. D. 130-ൽ പപ്പിയാസു് (ഹിയരാപോലീസിലെ മെത്രാൻ) പറയുകയാണു്, പാരമ്പര്യത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം എഴുതപ്പെട്ടതിനേക്കാൾ താനിഷ്ടപ്പെടുന്നതു് “സജീവവും സ്ഥാപിതവുമായ വാക്കാണ്”ന്നു്. കരേകൂടി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ലയൻസിലെ ഇറനേവുസു് പറയുന്നുണ്ടു്, സ്മിർണായിലെ മെത്രാനായ പോളിക്കാർപ്പു് സുവിശേഷസംഭവങ്ങളെപ്പറ്റി വിവരിച്ചതു് താൻ കേട്ടിരുന്ന എന്നു്. ക്രിസ്തുവിന്റെ ശിഷ്യനായ യോഹന്നാൻ ശ്ലീഹായിൽനിന്നു് കേട്ടകാര്യങ്ങളാണു് പോളിക്കാർപ്പു് പറഞ്ഞിരുന്നതു്. അപ്പോൾ നേരിട്ടു കണ്ടയാൾ പറയുന്നതുപോലെ യഥാതഥവും സജീവവുമായിരുന്നു ആ വിവരണങ്ങൾ. (2-ാം ഭാഗത്തിലെ 27-ാം അദ്ധ്യായം നോക്കുക)

തെറ്റുകളും അതിവണ്ണങ്ങളും മറ്റും ഉണ്ടാകാതിരിക്കാൻ വേണ്ടി എഴുത്തു് ആവശ്യമായി തോന്നിയതുകൊണ്ടു് വേഗ്രേനാമം എഴുതിവെച്ചു.

1 പഴയനിയമം

ബൈബിളിന്റെ ആദ്യഭാഗം അഥവാ പഴയനിയമം എന്നാണു് എഴുതപ്പെട്ടതെന്നു് കൃത്യമായി പറയുക സാധ്യമല്ല.

ഏതാണ്ടു, ബി. സി. 13-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ മോസ്സസ് (മോശ) തന്റെ ജനതയെ സംബന്ധിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ കുറിച്ചുവെച്ചു. അതിനു പ്രധാനമായ നാലു പകർപ്പുകളാണ് പിന്നീടുണ്ടായതു്.

1) യാഹ്വേയിസ്റ്റുമൂലം: ഇതു് മിക്കവാറും സോളമന്റെ കാലത്തുണ്ടാക്കിയ പകർപ്പാണ്. ദൈവത്തെപ്പറ്റി യാഹ്വേ (യഹോവ) എന്ന് പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഈ പേരുണ്ടായതു്. ജർമ്മൻ പണ്ഡിതന്മാർ ഇതിനു് 'ജെ' മൂലം എന്നു വിളിക്കുന്നു.

2) എലോഹിസ്റ്റുമൂലം: ബി. സി. 926-ൽ സോളമന്റെ കാലശേഷം യൂദരാജ്യം രണ്ടായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടു. വടക്കൻഭാഗം ഇസ്രായേൽ, തെക്കുള്ളതു് യൂദാ. ഏതാണ്ടു 8-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ വടക്കൻ പ്രദേശത്തുള്ളവർ ഒരു പകർപ്പുണ്ടാക്കി. അതാണ് എലോഹിസ്റ്റുമൂലം. ദൈവത്തെ 'എലോഹിം' എന്ന് വിളിച്ചതുകൊണ്ടു് ഈ പേരുണ്ടായി. ബി. സി. 722-നു് ശേഷം വടക്കൻ പ്രദേശം അസീറിയക്കാർ പിടിച്ചെടുത്തു. അന്നു് അവിടന്നു് ഓടിച്ചുപോയവർ എലോഹിസ്റ്റുമൂലം യൂദായിൽ കൊണ്ടുവന്നു് അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന മൂലവുമായി ഒത്തുനോക്കി.

3) ഇക്കാലത്തു് വടക്കൻ പ്രദേശത്തെ പുരോഹിതന്മാർ ഉണ്ടാക്കിയ രേഖയാണ് 'ആപത്തനപുസ്തകം' എന്ന മൂലം.

4) തെക്കൻപ്രദേശത്തുള്ള പുരോഹിതന്മാർ ചേർന്നു് ഒരു മൂലം ഉണ്ടാക്കി. അതിനെ പുരോഹിതമൂലമെന്നു വിളിച്ചിരുന്നു. ഇവയെല്ലാം ഒന്നാക്കിയതാണ് ഇന്നുള്ള പഞ്ചഗ്രന്ഥി അഥവാ തോറ എന്ന ഭാഗം.

അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിലായിരിക്കാം ഇതു് ഒരേ ഗ്രന്ഥമാക്കിയതു്. ബി. സി. 538-ൽ സൈറസ് രാജാവു്

ബാബിലോണിയായിൽ അടിമത്തമനുഭവിച്ചിരുന്ന യഹൂദരെ നാട്ടിലേയ്ക്കു വിട്ടയച്ചു. അവർ വന്നു് ഒരു രാഷ്ട്രം നിർമ്മിച്ചു. “ഏതാണ്ടു് 445-ൽ നെഹേമിയാസു് ജറുസലത്തിൻറെ കോട്ട വീണ്ടും പണതു. പണ്ഡിതനായ എസുദ്രാസു് ആദ്ധ്യാത്മിക ദുർഗ്ഗമായ ബൈബിൾ ക്രമപ്പെടുത്തി എഴുതി. അതിലെ നിയമങ്ങൾ ജനതയെക്കൊണ്ടു് അനുസരിപ്പിച്ചു.” 4-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഏഥൻസിലെ പിസിസ്ട്രാറ്റസു് (Pisistratus-605-527) ഹോമറിൻറെ കവിതകളെല്ലാം ക്രമപ്പെടുത്തി എഴുതിയതുപോലെ ഇസ്രായേൽക്കാർ അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പഞ്ചഗ്രന്ഥിയുടെ വിവിധഭാഗങ്ങൾ ക്രമപ്പെടുത്തി എഴുതി.

2 പുതിയനിയമം

ബൈബിളിൻറെ രണ്ടാംഭാഗമായ പുതിയനിയമം എഴുതപ്പെട്ടതിനെപ്പറ്റി കൂടുതൽ വ്യക്തമായ അറിവുണ്ടു്. പപ്പിയാസു് എന്ന പ്രാചീന ഗ്രന്ഥകാരൻ പറയുന്നു: “മത്തായിയാണു് ആദ്യമായി ഹീബ്രുഭാഷയിൽ കത്താവിൻറെ വാക്കുകൾ എഴുതിയതു്.” പിന്നീടു് മക്കോസും ലൂക്കായും സുവിശേഷമെഴുതി. ഏ. ഡി. 96നും 98നുമിടയ്ക്കു് യോഹന്നാനുമെഴുതി.

അദ്ധ്യായം പതിനഞ്ചു്

ബൈബിളിലെ ഭാഷ

ഹീബ്രു ഭാഷയിലാണ് പഴയനിയമത്തിന്റെ മിക്ക ഭാഗങ്ങളുമെഴുതിയതു്. ഇസ്രായേൽജനം ഇന്നും ആ ഭാഷ തങ്ങളുടെ ആരാധനാക്രമത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നു. പിക്ലാർലതു് ഹീബ്രുഭാഷയുടെ ഉപഭാഷയായ് അറമയിക് പ്രധാന ഭാഷയായി. ക്രിസ്തു ഈ ഭാഷയാണ് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതു്. ക്രിസ്തു ജനിക്കുന്നതിനു് മുമ്പുതന്നെ ഗ്രീക്കുഭാഷ പ്രാബല്യത്തിലായി. 'മക്ക'ബായരുടെ' രണ്ടാം പുസ്തകവും 'വിജ്ഞാന'വും ഗ്രീക്കിലാണ്. പുതിയനിയമത്തിലെ മിക്ക ഭാഗവും ഗ്രീക്കിലാണ് വിരചിതമായതു്. തർജ്ജിമകനായ പ്ലേറോയും (427-347) കാവ്യകാരനായ ഹോമറും (700 ബി. സി.) ഉപയോഗിച്ച അതേ ഗ്രീക്കുഭാഷയാണ് രേഖയിലെല്ലാം.

എഴുതാനുപയോഗിച്ച പദാർത്ഥം

പാപ്പീറസ്, മൃഗങ്ങളുടെ തുകൽ എന്നിവയിലാണ് ബൈബിൾ ആരംഭകാലത്ത് എഴുതപ്പെട്ടത്.

അക്ഷരങ്ങൾ

എല്ലാഭാഷയിലും അക്ഷരങ്ങളുടെ ആകൃതി പരിണാമ വിധേയമായിട്ടുണ്ട്. പണ്ടത്തേ ഹീബ്രുവിൽ ഇന്നത്തേതു പോലുള്ള ചതുര അക്ഷരങ്ങൾ ഇല്ലായിരുന്നു. ഇന്നത്തെ ആകൃതിയുണ്ടായത് ക്രിസ്റ്റാബ്ത്തേനിസ് അല്പം മുമ്പുമാത്രമാണ്. ആദ്യകാലത്തെ അക്ഷരങ്ങൾ ഫിനീഷ്യൻ അക്ഷരങ്ങൾപോലെയായിരുന്നു. സപരം കാണിക്കുന്ന കുത്തുകളും അടയാളങ്ങളും ആ ഭാഷ കണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഗ്രീക്ക് മിക്കവാറും ഇന്നത്തേതുപോലെയായിരുന്നു. പക്ഷെ ആരംഭകാലത്ത് ബൈബിൾ പകർത്തിയവർ അക്ഷരങ്ങളെ വേർതിരിച്ചില്ല, ചിഹ്നം ഉപയോഗിച്ചുമില്ല. അവ വായിച്ച് അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കാൻ പ്രയാസമായിരുന്നു. വാക്കുകൾ തമ്മിൽ തിരിക്കുന്നതിന് ഓരോ വാക്കിലേയും അക്ഷരങ്ങൾ അടുപ്പിച്ചെഴുതിവന്നു. യൂണിക്കൽ സ്റ്റൈൽ (Unical style) എന്നാണ് ഈ രീതിക്കു പറയുന്നത്. വലിയ അക്ഷരങ്ങൾ (Capital letters) മാത്രമാണ് മൂന്നാം ശതകംവരെ ഉപയോഗിച്ചുവന്നത്. വാക്കുകളുടെ ഇടയിൽ സ്ഥലം വിട്ടിരുന്നില്ല. മൂന്നാം ശതകത്തിൽ അക്ഷരങ്ങൾ യോജിപ്പിച്ചും വാക്കുകൾ അടുപ്പിച്ചും എഴുതിത്തുടങ്ങി. ഓരോ വാചകവും വലിയ അക്ഷരങ്ങൾകൊണ്ട് തുടങ്ങുന്ന പതിവുണ്ടായി. കർസീവ് സ്റ്റൈലിൽ എന്നാണ് ഈ രീതിയെ വിളിക്കുക.

അദ്ധ്യായം പതിനാറു

മൂലകൃതികളും പകർപ്പുകളും

നൂറു കണക്കിനു കയ്യെഴുത്തു പ്രതികൾ ഇന്നുണ്ട്. 1780-ൽ ഇംഗ്ലീഷുകാരനായ ഒരു ഹീബ്രു പണ്ഡിതൻ, കെന്നിക്കോട്ടു, യഹൂദ ബൈബിളിന്റെ 261 കയ്യെഴുത്തു പ്രതികൾ ശേഖരിച്ചു. വേറെ 346 എണ്ണം അദ്ദേഹം പരിശോധിച്ചു. അക്കാലത്തു ഇറ്റാലിക്കാരനായ ഡിറോസ്സി (De Rossi) എന്ന പണ്ഡിതന്റെ ഗ്രന്ഥശാലയിൽ 310 കോപ്പി ശേഖരിക്കുകയുണ്ടായി. പക്ഷേ അവയൊന്നും, ആദ്യമെഴുതിയ മൂലകൃതി (Original) അല്ല, പകർപ്പുകളാണ്. ബൈബിളിനെ സംബന്ധിച്ച മാത്രമല്ല ഈ വിഷയമുള്ളതു്. സോഫക്ലീസി (Sophocles ബി.സി. c 496-c 406) ന്റെ ദൂരന്ത നാടകങ്ങൾ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടു് 1400

വർഷങ്ങൾക്കുശേഷമുണ്ടാക്കിയ പകർപ്പാണ് നമുക്ക് കിട്ടിയിട്ടുള്ളതു്. അഷീലസ് (Aeschylus) ബി. സി. 525-456). അരിസ്തോഫാലസ്. (Aristophales) ബി. സി. e 448-338). തുസ്സീഡീഡസ് (Thuseydides ബി. സി. 460-400 ഗ്രീക്ക് ചരിത്രകാരൻ) എന്നിവരുടെ കൃതികളുടെ കാര്യവും ഇങ്ങനെ തന്നെയാണു്. യൂരിപിഡസ് (Euripides ബി. സി. 480-406) ഗ്രീക്ക് ദൂരന്ത നാടകകർത്താവു്, കാറ്റുല്ലസ് (Catullus ബി. സി. 84-54 ഗ്രീക്ക് ലിറിക്കു് കവി) എന്നിവരുടെ കൃതികൾ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടു് 1600 വർഷങ്ങൾക്കു് ശേഷമുണ്ടാക്കിയ പകർപ്പുകളാണു് ഇന്നുള്ളതു്.

പ്ലേറ്റോ (ബി. സി. 427-347 ഗ്രീക്കുചിന്തകൻ)യുടെ കൃതികളുടെ 1300 വർഷങ്ങൾക്കു് ശേഷമുള്ള പകർപ്പുകളേ നമുക്കു് കിട്ടിയിട്ടുള്ളു്. ഡെമോസ്തനീസി (354-322 ബി. സി. ഗ്രീക്ക് പ്രഭാഷകൻ)ന്റെ കൃതികളെഴുതിയിട്ടു് 1200 വർഷങ്ങൾക്കു് ശേഷമുണ്ടാക്കിയ പകർപ്പുകളാണു് നമുക്കുള്ളതു്. ജൂലിയസ് സീസർ (102-44 ബി. സി. റോമൻ രാഷ്ട്രതന്ത്രജ്ഞൻ) എഴുതിയ “ഗാലിക്കു് യുദ്ധങ്ങളേപ്പറ്റിയുള്ള വ്യാഖ്യാനം” എന്ന ഗ്രന്ഥത്തെപ്പറ്റി ആദ്യത്തെ പരാമർശം കാണുന്നതു് 100 കൊല്ലം കഴിഞ്ഞു് പ്ലൂട്ടർക്കു് (ഏ. ഡി 46-120 ഗ്രീക്ക് ജീവചരിത്രകാരൻ); സെപ്തോണിയസും (Suetonius e - 120. റോമൻ ജീവിതചരിത്രകാരൻ) രചിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങളിലാണല്ലോ.

ഇനി, ബൈബിളിന്റെ ആദ്യത്തെ കോപ്പി എഴുതിയിട്ടു് എത്ര വർഷങ്ങൾക്കു് ശേഷമുള്ള പകർപ്പുകളാണു് നമുക്കിന്നുള്ളതു് എന്നു പരിശോധിച്ചു നോക്കാം.

1. പഴയനിയമം

പഴയനിയമം

ക്രിമെയിലെ കരാഡുബസ്റ്റാർ എന്ന സ്ഥലത്തുള്ള സിനഗോഗിൽ നിന്നും കിട്ടിയ ഒരു കയ്യെഴുത്തു പ്രതി എ. ഡി. 330-ൽ എഴുതപ്പെട്ടതാണ്. അവിടെ നിന്നുതന്നെ കിട്ടിയ മരൊരു പകർപ്പ് എ. ഡി. 1000-ൽ എഴുതപ്പെട്ടതാണ്.

മദ്ധ്യയുഗാരംഭത്തിൽ യഹൂദ പുരോഹിതന്മാർ തെറ്റി ള്ലാത്ത പകർപ്പുണ്ടാക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അവർ നിമ്നിച്ച പതിപ്പാണ് ഇന്നും മസ്സോറ എന്നറിയപ്പെടുന്നത്. മസ്സോറ എന്ന ഹീബ്രുവാക്കിന്റെ അർത്ഥം പാരമ്പര്യം എന്നാണ്. യഹൂദന്മാർ ആധികാരിക പകർപ്പായി ഇതിനെ കരുതുന്നു. പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റൻറുകാർ ഈ പതിപ്പിനെയാണ് അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. മസ്സോറയുണ്ടാക്കിയവർ മറ്റു പകർപ്പുകളെല്ലാം നശിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞു. അവയുടെ ചില അവശിഷ്ടങ്ങളേ നമുക്കുള്ളൂ.

1947-ൽ ചാവുകടലിനടുത്തുള്ള കമറാൻ എന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നും വളരെ പൗരാണികവും മൂലകൃതികളോടേററവും അടുപ്പമുള്ളതുമായ പകർപ്പുകൾ കണ്ടുകിട്ടി. എസ്സനസ് എന്ന യഹൂദവിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടവർ എ. ഡി. 66-ലെ ഭയങ്കരമായ യഹൂദ-റോമൻ യുദ്ധത്തിൽ നശിച്ച പോകാതിരിക്കാൻവേണ്ടി ഒളിച്ചുവച്ചവയാണവ. അവ ചുരുക്കുകൾക്കിടയിൽ ഇറക്കി ഗുഹകളിൽ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിരുന്നു. അവയെല്ലാം ബി. സി. 3-4 നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ എഴുതപ്പെട്ടവയാണ്.

ഐസയ്യാസിന്റെ 2 പുണ്യകോപ്പികളും ഉല്പത്തിയുടെ ചില ഭാഗങ്ങളും, ആചന്തനവും പുറപ്പാടും മറ്റും അതിലുണ്ട്.

2 പുതിയനിയമം

പലകാലത്തായി എഴുതിയ ആയിരക്കണക്കിനു കയ്യെഴുത്തു പ്രതികൾ ഇന്നുണ്ട്. അവയിൽ ധാരാളം വ്യത്യസ്തങ്ങളുമുണ്ട്. അവയെ മൂന്നായി വിഭജിക്കാം. 1) ചെറിയ അക്ഷരത്തിലുള്ളവ. 2) വലിയ അക്ഷരത്തിലുള്ളവ. (4 മുതൽ 9 വരെ നൂറ്റാണ്ടുകളിലെഴുതപ്പെട്ടത്.) 3) പപ്പിരികൾ. നാല്പ്രധാനപ്പെട്ട കോപ്പികൾ ഇന്നു സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. വത്തിക്കാൻ കോഡ് (Codex Vaticanus) വലിയ അക്ഷരത്തിലെഴുതപ്പെട്ടതാണിത്. 1864-ൽ ടി. ഷെൻഡോർഫ് എന്ന പണ്ഡിതൻ കണ്ടെടുത്തു. ഇപ്പോൾ ഇത് വത്തിക്കാൻ ഗ്രന്ഥശാലയിലുണ്ട്. 2) സിനായികോഡ് (codex sinaiticus) വലിയ അക്ഷരത്തിലെഴുതപ്പെട്ടതാണിത്. 1859-ൽ ട്രീഷൻ ഡോർഫ് കണ്ടെടുത്തു. 347-ൽപരം തുകൽ ഷീററുകളിലാണു് ഇതെഴുതപ്പെട്ടത്. സിനായിലുള്ള സെൻറ് കാതരൈൻ മഠത്തിൽ ഇത് സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. പിന്നീടു് ഘണ്ടനെയോ റഷ്യക്കാർക്കു കിട്ടി. 1933-ൽ റഷ്യക്കാർ ഇത് ബ്രട്ടീഷുകാർക്ക് ഒരു ലക്ഷം പവൻ വീറു. ഇപ്പോളു് ബ്രട്ടീഷ് മ്യൂസിയത്തിലുണ്ട് 3) അലക്സാണ്ട്രിയൻ കോഡ് (codex Adexandrinus) 1627-ൽ ഇത് ഇംഗ്ലണ്ടിലായിരുന്നു. ഇതും ഇന്നു് ബ്രട്ടീഷ് മ്യൂസിയത്തിലുണ്ട്. ഈ മൂന്നു പകർപ്പുകളിലും പഴയനിയമവും പുതിയനിയമവും ഉണ്ട്. 4) ബേസേകോഡ് [codex Bezae] ഇത് ഇന്നു് കേംബ്രിഡ്ജ് യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിലുണ്ട്. അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിൽ എഴുതപ്പെട്ടതാണു്. അതു് ലയൺസിൽവച്ച് പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റുകാർ വാങ്ങിച്ചെടുത്തു. 1581-ൽ കാൽവിന്റെ [1509—1564] ശിഷ്യനായ ബേസായിലെ നിയഡോർ എന്നയാൾ കേംബ്രിഡ്ജ് സർവ്വകലാശാലയ്ക്കു് കൊടുത്തു.

അങ്ങനെ മൂലങ്ങളും ഇന്നുള്ള കോപ്പികളും തമ്മിൽ മൂന്നോ നാലോ നൂറ്റാണ്ടുകാലത്തെ അകലമേയുള്ളൂ. (Terence ബി. സി. 185-159) വീർജിൻ (Virgin 70-19 ബി. സി.) എന്നിവരുടെ കൃതികളും അവയുടെ കോപ്പികളും തമ്മിൽ ഉള്ളത്ര അകലം മാത്രം.

ഇജിപ്തിലെ മണലാരണുങ്ങളിൽനിന്നു പപ്പീറസ് കളിമൺ പലക, മരത്തോൽ മുതലായവയിൽ എഴുതപ്പെട്ട സുവിശേഷങ്ങളുടേയും ലേഖനങ്ങളുടേയും ഭാഗങ്ങൾ കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. 1931-ൽ ചെസ്റ്റർബീറി എന്നയാൾ ഒരു കൃത്യപ്പെട്ട പ്രതികൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

മഞ്ചെസ്റ്ററിലുള്ള റിലാൻസ് പപ്പീറസിൽ വി. യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷത്തിന്റെ 18-ാം അദ്ധ്യായത്തിലെ ഒരു ഭാഗമുണ്ട്. ഇതു ഏ. ഡി. 130-ൽ എഴുതിയതാണ്. മൂലപാഠങ്ങൾ കണ്ടെത്തുവാൻ പകുപ്പുകളൊത്തു നോക്കിയാൽ മാത്രംപോരാ തജ്ജമകൾകൂടി നേക്കേണം.

അദ്ധ്യായം പതിനേഴ്

ബൈബിളിന്റെ തജ്ജമകൾ

ബൈബിളിനു് പണ്ടേമുതൽ തജ്ജമകളുണ്ടായിരുന്നു. തജ്ജമസ്തുപയോഗിച്ചിരുന്ന മൂലകൃതികൾ നമുക്കിന്നു കിട്ടിയിട്ടുള്ള പകർപ്പുകളേക്കാൾ വളരെ മുമ്പുള്ളവയായിരിക്കാം. അതുകൊണ്ടു് തജ്ജമകൾക്കു വളരെ പ്രാധാന്യമുണ്ടു്. പ്രധാനപ്പെട്ട തജ്ജമകൾ താഴെ പറയുന്നവയാണു്. 1) സെപ്തജിൻറു് അഥവാ ഗ്രീക്കുസപ്തതി - ആദ്യത്തെ തർജ്ജമ ഗ്രീക്കിലേക്കായിരുന്നു. ഗ്രീക്കു സംസാരിച്ചിരുന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽ (അലക്സാണ്ടറിയായിൽ) കടിയേറിപ്പാത്ത യഹൂദന്മാർക്കുവേണ്ടി ബി. സി-280-ൽ 70 യഹൂദപണ്ഡിതന്മാർകൂടി ഹീബ്രുവിലുള്ള പഴയനിയമം ഗ്രീക്കിലേക്കു് തർജ്ജമചെയ്തു. അലക്സാഡ്രിയായിലെ ഫിലാഡെൽഫസിന്റെ അഭ്യർത്ഥനപ്രകാരം പ്രധാന പുരോഹിതനാണു് പ്രസ്തുത പണ്ഡിതന്മാരെ അയച്ചുകൊടുത്തതെന്നു ടോളെമി

എന്ന റോമൻചരിത്രകാരൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. 70 പേർക്കൂടി ചെയ്ത വിവർത്തനമായതുകൊണ്ടാണ് സെപ്റ്റാജിന്ത (ലത്തീൻ) എന്ന പേരുണ്ടായത്. (സെപ്റ്റം=7, ജിന്ത=10) ഗ്രീക്കിൽനിന്നാണ് ആ ലത്തീൻ പേരിന്റെ ഉത്ഭവം.

ഇതിൽ കത്തോലിക്കാസഭ അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാമുണ്ട്. ദൈവനിവേശിതഗ്രന്ഥങ്ങളേവയെന്നും തീരുമാനിക്കാൻ സഭയ്ക്ക് സഹായകമായത് ഈ പകർപ്പാണ്. ക്രിസ്തുവും ശിഷ്യന്മാരും ഈ തർജ്ജമയാണ് ഉപയോഗിച്ചത്. സെൻറഗസ്റ്റിൻ സമ്മതിച്ചു പറഞ്ഞു അത് ദൈവനിവേശിതമാണെന്നും. ആധുനിക പണ്ഡിതന്മാർ ആ തർജ്ജമയിൽ ചില കുറവുകൾ കണ്ടു പിടിച്ചിട്ടുണ്ട്.

വേറെ ചില ഗ്രീക്കുവിവർത്തനങ്ങളുമുണ്ട്. അതിൽ അക്വിലായുടേത് ഏതാണ്ട് ഏ. ഡി. 140 ലും തെയോഡോഷ്യസിന്റേതു് ഏ. ഡി. 180 ലുമാണ് വിരചിതമായത്.

2. പൗശിത്ത, ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ഉത്ഭവത്തിനുശേഷം സുറിയാനി, ലത്തീൻ, അറബി, കോപ്റ്റിക്സ്, അർമീനയൻ എന്നീ ഭാഷകളിലേക്ക് ആദിമശതകങ്ങളിൽതന്നെ വിവർത്തനങ്ങളുണ്ടായി. സുറിയാനി വിവർത്തനത്തിന് പൗശിത്ത (=സുന്ദരം, ലളിതം) എന്നു വിളിച്ചു വരുന്നു.

3 വുൾഗാത്ത (Vulgate): ഡമാസ്കസ് പോപ്പിന്റെ ആവശ്യപ്രകാരം സെൻറ് ജറോം (347-419.) ലത്തീൻ ഭാഷയിലേക്ക് ബൈബിൾ തർജ്ജമചെയ്തു. പഴയനിയമം ഹീബ്രുവിൽനിന്നും നേരിട്ട് വിവർത്തനംചെയ്തു. പുതിയനിയ

മത്തിനു അന്നു നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന പല ലത്തിൻ തർജ്ജമകളും ഒത്തുനോക്കി നല്ലതു സ്വീകരിച്ചു. ആ തർജ്ജമയ്ക്കു സാധാരണക്കാർക്കുള്ളതു എന്ന അർത്ഥത്തിൽ (Vulgaris=സാധാരണക്കാരനെ സംബന്ധിച്ചതു) വൃശ്ശഗാത്ത എന്നു പേരിട്ടു.

അദ്ധ്യായം പതിനെട്ട്

ആദ്യമായി അച്ചടിക്കപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥം

1435-ൽ ജർമ്മൻകാരനായ ജോഹാനസ് ഗുട്ടൻബർഗ് (1397-1468) അച്ചടിവിദ്യ കണ്ടുപിടിച്ചു. വ്യർഗാത്തയാണു് ലോകത്തു് ആദ്യമായി അച്ചടിക്കപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥം. 3 വർഷം കൊണ്ടാണു് അദ്ദേഹം 200 കോപ്പികൾ അച്ചടിച്ചതു്. 165 കടലാസുകോപ്പികളും ബാക്കി തുകൽ കോപ്പികളുമാണു്. ഒരു വശത്തു് 2 കോളങ്ങളിലായി 42 വരികളുണ്ടു്. രണ്ടു വാല്യങ്ങളിലായി 1282 പേജുകളും. അവയിൽ 47 കോപ്പികൾ ഇന്നുണ്ടു്. രണ്ടെണ്ണം വത്തിക്കാനിലാണു്. അമേരിക്കയിൽ പതിനാലെണ്ണമുണ്ടു്. അമേരിക്കയിലെ കോൺഗ്രസ് ലൈബ്രറിയിൽ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള ഏറ്റവും നല്ല ഒരു കോപ്പിയുടെ മതിപ്പുവില പത്തുമില്ലൻ ഡോളറാണു്.

ഗുട്ടൻബർഗ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഈ പതിപ്പിനു് മസാററിൽ ബൈബിൾ എന്നും പേരുണ്ടു്. കാർഡിനൽ മസാറിന്റെ ഗ്രന്ഥശാലയിൽനിന്നാണു് ഇതിന്റെ ആദ്യത്തെ കോപ്പി കണ്ടെടുത്തതു്.

അദ്ധ്യായം പത്തൊമ്പതാം

ഇന്നത്തെ തർജ്ജമകൾ

ആധുനിക തർജ്ജമകളെല്ലാം ഹീബ്രൂ (മസോറ,) സെപ്തജിന്റം, വുൾഗാത്ത എന്നിവയെ ആധാരമാക്കിയുണ്ടാക്കിയവയാണ്. പ്രധാനപ്പെട്ട ചില തർജ്ജമകളെപ്പറ്റി ചില കാര്യങ്ങൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

1) 1382-ൽ വൈക്ലിഫ് (1328-1384) ആദ്യമായി ഇംഗ്ലീഷിലേക്ക് തർജ്ജമ ചെയ്തു. 2) 1525-ൽ ററിൽ ഡൽ (d 1536) ഇംഗ്ലീഷിലേക്ക് വിവർത്തനം ചെയ്തു. 3) ലൂഥർ (1436-1520) ആദ്യമായി ബൈബിളിന്റെ ഒരു ജർമ്മൻ വിവർത്തനമുണ്ടാക്കി. 4) 1582-ൽ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് വിവർത്തനം റെയിംസിൽ തുടങ്ങി. ഫ്രാൻസിലുള്ള ഡുവേ ഞിയിൽ 1609-ൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു. ഇതിന് ഡുവേ വിവർത്തനം (Rheims-Douay-Version) എന്നു പേർ. ഇതിന് ധാരാളം പതിപ്പുകൾ ഉണ്ടായി. 5) 1611-ൽ

ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ജെയിംസ് രാജാവു് തജ്ജമ ചെയ്തു പ്രസിദ്ധം ചെയ്തതാണു് 'കിംബ്രൂ' ജെയിംസ് വിവർത്തനം.' അടുത്ത കാലത്തു് അതു് നന്നുകൂടി പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടു. 6) ന്യൂ ഓർസിലേഷൻ. റോനാൾഡ് നേക്സ് ഒരു സംപൂർണ്ണ ബൈബിൾ (ഇംഗ്ലീഷ്) 1956 ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. 7) 1913-ൽ തുടങ്ങിയതും ന്യൂയോർക്കിൽനിന്നു് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതുമായ ഒരു തജ്ജമയാണു് ടി വെസ്റ്റർ മിനിസ്റ്റർ വേർഷൻ, റവ. ലാറി എസ്. ജെ. എന്ന ആളാണു് പ്രസാധകൻ. 8) മൂലകൃതികളിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ഒരു നല്ല തജ്ജമയാണു് 'കൺപ്രോറോണിറ്ററി ബൈബിൾ'. 9) മൂലകൃതികളിൽ നിന്നുണ്ടായ മറ്റൊരു വിവർത്തനമാണു് 'ജറുസലേം ബൈബിൾ'. 10) അമേരിക്കൻ പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് പണ്ഡിതന്മാരുണ്ടാക്കിയ ഒരു തജ്ജമയുടെ പുതിയ പതിപ്പാണു് "ആർ. എസ്. വി." [Revised standard version] എന്നറിയപ്പെടുന്നതു്.

അദ്ധ്യായം ഇരുപതു

കത്തോലിക്കരും ബൈബിളും

കുറെക്കാലത്തേക്ക് കത്തോലിക്കർ വേദപുസ്തകത്തെ പറ്റി കാര്യമായി പഠിപ്പിക്കുകയോ പ്രചരിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്തില്ല. അതിന്റെ കാരണം 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ മത വിപ്ലവമാണ്. അക്കാലത്തെ ദുർവ്യാഖ്യാനങ്ങളിൽനിന്നും അതിനെ രക്ഷിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു സഭ. എങ്കിലും അച്ചടിവിദ്യ കണ്ടുപിടിച്ച വർഷമായ 1436 നും 1520 നുമിടക്ക് വേഗ്രെനും മത്തിന്റെ ലത്തീനിലുള്ള 156 പതിപ്പുകൾ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു. ജർമ്മനിയിൽ തന്നെ 17 പതിപ്പുകളുണ്ടായി. പക്ഷെ, അവയെല്ലാം പണ്ഡിതന്മാർക്കും ബൈബിൾ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും വേണ്ടിയുള്ളതായിരുന്നു. അന്ന് ലത്തീൻ ഭാഷ സാധാരണക്കാർക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടാ യിരുന്നു. ലത്തീനിൽനിന്നുണ്ടായ ഇറ്റാലിയൻ, ഫ്രഞ്ച്, സ്പാനീഷ്, ജർമ്മൻ മുതലായ ഭാഷകളിൽ തജ്ജമയുണ്ടാ

യാലേ സാധാരണക്കാർക്ക് വായിക്കുവാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നുള്ളൂ. അങ്ങനെ വേദഗ്രന്ഥം വായിക്കാനുള്ള സാധ്യത കുറഞ്ഞു. പോരെങ്കിൽ, 13-ാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ പാരായണാസക്തിയും ആരാധനക്രമത്തിലുള്ള ഉത്സാഹവും ധർമ്മബോധവും ക്രമേണ കുറഞ്ഞുവന്നു. രാഷ്ട്രീയത്തിൽ ഭേദശീയവാദവും ശാസ്ത്രത്തിൽ നോവിനലിസവും കടന്നുകൂടി. ഇത്തരം ഒരു പശ്ചാത്തലമുള്ളതുകൊണ്ടാണ് 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് മതവിപ്ലവത്തിനു വലിയ പ്രധാന്യം ലഭിച്ചത്.

കത്തോലിക്കാസഭ അംഗീകരിച്ചിരുന്ന ബൈബിളിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ തങ്ങളുടെ നൂതനാശയങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധമാകയാൽ, പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് കർ ഉപേക്ഷിച്ചു. (പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് = എതിർക്കുന്നവൻ) കൂടാതെ വ്യക്തികൾക്ക് ഇഷ്ടാനുസരണം വേദഗ്രന്ഥം വ്യാഖ്യാനിക്കാമെന്നും അവർ പഠിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. അങ്ങനെ വിശ്വാസത്തിൽ അഭിനവകൃവും വ്യാഖ്യാനത്തിൽ ഭിന്നതയും സംഭവിച്ചു. അതുകൊണ്ടു സഭ അംഗീകരിക്കാത്ത തർജ്ജമകളോ വ്യാഖ്യാനങ്ങളോ ഉപയോഗിക്കരുതെന്നും വ്യക്തികൾ തന്നിഷ്ടം പോലെ വേദഗ്രന്ഥം വ്യാഖ്യാനിക്കരുതെന്നും കത്തോലിക്കാസഭ പഠിപ്പിച്ചു.

വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം ബൈബിൾ മാത്രമാണെന്നും പാരമ്പര്യത്തെ പാടെ പരിത്യജിക്കണമെന്നുമായിരുന്നു മതവിപ്ലവ നേതാക്കളുടെ അഭിപ്രായം. അതുശരിയല്ല, കാരണം പാരമ്പര്യം വിശ്വാസത്തേയും നിയമത്തേയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ട്. മാത്രമല്ല, പാരമ്പര്യത്തെ നിഷേധിച്ചാൽ വേദപുസ്തകത്തെതന്നെ വിശ്വസിക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. അതിലെ തത്വങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നതിനും, വാക്കുകൾ യഥാർത്ഥഗ്രന്ഥകാരന്മാർ എഴുതിയ

താണെന്നു തെളിയിക്കുന്നതിനും പാരമ്പര്യമാണല്ലോ പ്രധാനമായും സഹായിക്കുന്നത്.

അംഗീകൃതമല്ലാത്ത തർജ്ജമകളും വ്യാഖ്യാനങ്ങളും വായിക്കരുതെന്ന സഭയുടെ നിയമത്തെ അതിവണ്ണന ചെയ്ത് കത്തോലിക്കർക്ക് വേദഗ്രന്ഥം വായിക്കാൻ പാടില്ലെന്ന പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റുകാർ പറഞ്ഞുപറഞ്ഞി. യഥാർത്ഥത്തിൽ കത്തോലിക്കാസഭ വേദഗ്രന്ഥപരിഭാഷണത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ലയോ 13, ബനഡിക്ട് 15, പിയൂസ് 12 എന്നീ മാർപ്പാപ്പമാർ തങ്ങളുടെ ചാക്രിക ലേഖനങ്ങൾവഴി ബൈബിൾ പഠനത്തെ പ്രത്യേകം പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. വേദപുസ്തക പഠനത്തിനുവേണ്ടി ചില സംഘടനകളും സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്.

നാടകം പൂർത്തിയാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ പേര് 'മലങ്കരയിലെ
 സഭയുടെ ചരിത്രം' ആണ്. ഇതിൽ സഭയുടെ ആദ്യകാല
 ചരിത്രം മുതൽ ഇപ്പോൾ വരെ ഉണ്ടായ എല്ലാ
 കാര്യങ്ങളും വിശദമായി വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ
 സഭയുടെ വിവിധ ഘട്ടങ്ങളും അതിന്റെ വികാസവും
 വിശദമായി വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ സഭയുടെ
 വിവിധ ഘട്ടങ്ങളും അതിന്റെ വികാസവും വിശദമായി
 വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ സഭയുടെ വിവിധ ഘട്ടങ്ങളും
 അതിന്റെ വികാസവും വിശദമായി വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു.

അദ്ധ്യായം ഇരുപത്തിയൊന്നാം

ഉടമ്പടി

രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ പുതിയനിയമത്തെ പുതിയ
 ഉടമ്പടി എന്നും, പഴയനിയമത്തെ പഴയഉടമ്പടി എന്നും,
 വിളിച്ചുതുടങ്ങി. അബ്രാഹവും ദൈവവും തമ്മിൽ ഒരു
 ഉടമ്പടിയുണ്ടായി. അന്നുമുതൽ ഉടമ്പടി എന്നപദം സാ
 ധാരണ പ്രയോഗത്തിലായി. ഗ്രീക്ക് സപ്തമിയിൽ ദിയ
 തേക്കേ (Deatheke) എന്ന ഗ്രീക്കു പദമുപയോഗിച്ചു. ആ
 പദത്തിനർത്ഥം പ്രമാണം, രേഖ എന്നാണ്. ലത്തീനിലേക്കു്
 തർജ്ജമ ചെയ്തപ്പോൾ തെസ്തമെന്റം (Testamentum) എന്ന
 പദമാണു് ഉപയോഗിച്ചതു്. ആധികാരിക സ്വഭാവമുള്ള
 പ്രമാണരേഖ എന്നാണതിന്റെ പ്രധാന അർത്ഥം. മരണ
 പത്രം എന്നുകൂടി അതിനർത്ഥമുണ്ടു്. ഇംഗ്ലീഷിൽ ടെസ്റ്റാ
 മെന്റു് എന്നാണു് പറയുക.

അദ്ധ്യായം. ഇരുപത്തിരണ്ടു്

അംഗീകൃതഗ്രന്ഥങ്ങൾ അഥവാ കാനോനികഗ്രന്ഥങ്ങൾ

ബൈബിളിലെ അംഗീകൃതഗ്രന്ഥങ്ങളെ കാനോനികഗ്രന്ഥങ്ങൾ എന്നാണു പറയുക. വെറും ലിസ്റ്റു് അഥവാ കാരലോഗു് എന്നല്ല കാനൻ എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം. വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെയാണു് കാനോനികഗ്രന്ഥങ്ങളെന്നു് വിളിക്കുന്നതു്. കാനോൻ എന്ന ഗ്രീക്ക് പദം അളവുകോൽ, ഞാങ്കണ എന്നൊക്കെ അർത്ഥമുള്ള കപാനേ (Quanch) എന്ന സെമിറ്റിക് പദത്തിൽനിന്നുണ്ടായതാണു്.

(എസക്കി 40:35).

മാതൃകയായി പരിഗണിക്കേണ്ട ക്ലാസ്സിക്കൽ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ കാനോൻ എന്നു് അലക്സാണ്ടറിയൻ വ്യാകരണ

കർത്താക്കൾ വിളിച്ചിരുന്നു. റോമാക്കാരനായ സിസറോയും (ബി. സി. 106-43, വാഗ്മി, രാഷ്ട്രതന്ത്രജ്ഞൻ) അതേ അർത്ഥത്തിൽ ആ വാക്ക് പ്രയോഗിച്ചു. പോളിക്ലിറ്ററസ് (Polycletus the elder, ബി. സി. 450-420) എന്ന ഗ്രീക്കുശില്പിയുടെ ബിംബങ്ങളെപ്പറ്റി പ്ലീനി (ഏ. ഡി. 23-79. റോമൻ പ്രകൃതിനിരീക്ഷകൻ) യും ഈ വാക്കുപയോഗിച്ചു. പോളിക്ലിറ്ററസിന്റെ ഡോറിഫോറസ് എന്ന പ്രതിമകന്തം വഹിച്ചുകൊണ്ടു നിൽക്കുന്ന ഒരു യുവാവിന്റെ പ്രതിമകാനൽ അഥവാ മാതൃക എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടു. പ്രതിമാനിർമ്മാണത്തിന്റെ മാതൃകയായി അതു് അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

എപ്പിക്ലേറ്ററസ് (ഏ. ഡി. 60-ൽ ജനിച്ചു, റോമൻ സ്റ്റോയിക്ക് ചിന്തകൻ) ധാർമ്മികനിയമങ്ങളനുസരിച്ചുള്ള നല്ല ജീവിതത്തെപ്പറ്റി ഈ വാക്ക് പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്.

റോമിലെ ക്ലമൻ, ഹിപ്പോളിറ്ററസ്, ഗ്രിഗറി മുതലായ സഭാപിതാക്കന്മാർ ഈ വാക്കുപയോഗിച്ചിരുന്നു, മതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനപരമായവയെക്കുറിച്ച് പറയുമ്പോൾ വിശ്വാസത്തിന്റെയോ, പാരമ്പര്യത്തിന്റെയോ, സത്യത്തിന്റെയോ നിയമം എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് ഈ വാക്ക് അവർ പ്രയോഗിച്ചതു്. അങ്ങനെ നിയമമായി എഴുതപ്പെട്ടവയെല്ലാം കാനൻ എന്ന പേരിനർഹമായി. വിശ്വാസത്തിനും പ്രവർത്തനത്തിനും വേണ്ട നിയമങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നവയെ കാനോനിക്കുകൾ എന്നു വിളിച്ചു. ക്രമേണ നിയമമുൾക്കൊള്ളുന്ന രേഖകൾ എന്നായി ആ വാക്കിന്റെ അർത്ഥം. ഏ. ഡി. 350-ൽ സെൻറ് അത്ത

നേഷ്യസ് ഈ അർത്ഥത്തിലാണ് ആ വാക്കു പ്രയോഗിച്ചത്. സഭയുടെ പ്രമാണരേഖകളിലെല്ലാം കാണാം ഈ പദം. ഏ. ഡി. 1546-ൽ ട്രൻറ് സുന്നഹദോസിലും ഏ. ഡി. 1870-ൽ ഒന്നാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിലും ഇതുപയോഗിച്ചു. അങ്ങനെ ദിവ്യലിഖിതങ്ങളുടെ കാനോൻ എന്നു പറഞ്ഞാൽ വിശ്വാസത്തെ ഭരിക്കുന്നതെന്നും ദൈവനിവേശിതമെന്നും അർത്ഥമുണ്ടായി.

ദൈവികപ്രചോദിതങ്ങളും തന്മൂലം പ്രമാദമറ അധികാരമുള്ളതുമായ നിയമങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നവയാണ് കാനോനിക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ. ദൈവിക പ്രചോദിതമായിരിക്കുകയും അങ്ങനെയാണ് സഭ അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ ഒരു ഗ്രന്ഥം കാനോനികമായി. അവ ജീവിതത്തിന്റേയും, വിശ്വാസത്തിന്റേയും സാമ്പാർക്കത്തിന്റേയും അളവുകോൽ കൂടിയായിരിക്കും!!

ട്രൻറ് കൗൺസിലിന്റെ നാലാം സമ്മേളനത്തിൽ വെച്ച് വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള എല്ലാ ഗ്രന്ഥങ്ങളും അവയുടെ സകലഭാഗങ്ങളും ദൈവനിവേശിതവും, കാനോനികവുമാണെന്നു പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടു.

വിശ്വമത സമാഹാരം അന്തർദ്വൈതം എന്ന പേരിൽ
 ഒരു ലേഖനം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നു. അതിൽ
 ഈ ലേഖനത്തിൽ സമാഹാരം എന്ന പേരിൽ
 ഒരു ലേഖനം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നു. അതിൽ
 ഈ ലേഖനത്തിൽ സമാഹാരം എന്ന പേരിൽ
 ഒരു ലേഖനം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നു. അതിൽ

വിഷയം അന്തർദ്വൈതം എന്ന പേരിൽ
 ഒരു ലേഖനം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നു. അതിൽ
 ഈ ലേഖനത്തിൽ സമാഹാരം എന്ന പേരിൽ
 ഒരു ലേഖനം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നു. അതിൽ
 ഈ ലേഖനത്തിൽ സമാഹാരം എന്ന പേരിൽ
 ഒരു ലേഖനം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നു. അതിൽ

പഴയനിയമത്തിലെ അംഗീകൃത ഗ്രന്ഥങ്ങൾ

പഴയനിയമത്തിലെ 46-ഉം പുതിയ നിയമത്തിലെ
 27-ഉം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കാനോനികങ്ങളാണ്. അതിൽ പഴ
 യനിയമത്തിലെ പുസ്തകങ്ങളുടെ പേരുകളും അവയെപ്പറ്റി
 യുള്ള ലഘുവിവരണങ്ങളും താഴെകൊടുക്കുന്നു.

എ. ചരിത്രപരം

1. ഉല്പത്തി അഥവാ സൃഷ്ടി. (Genesis)

പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഉദ്ഭവത്തെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്ക
 ന്നതു കൊണ്ടാണിതിനു് ഈ പേരുണ്ടായതു്. ഇസ്രായേൽ
 ജനതയുടെ ഉദ്ഭവമാണു് ഇതിലെ പ്രമേയം.

ദൈവത്തേയും മനുഷ്യനേയും സംബന്ധിക്കുന്ന ചില അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈശ്വരനാണ് പ്രപഞ്ചത്തെ സൃഷ്ടിച്ചതെന്ന സത്യം കഥാരൂപത്തിൽ പഠിപ്പിക്കുകയാണിതിൽ (അദ്ധ്യായം 1. 2). മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ തിന്മയെപ്പറ്റിയും, തിന്മയുടെമേൽ നന്മയ്ക്കുണ്ടാകുന്ന നിത്യവിജയത്തെപ്പറ്റിയും ഇതിൽ പറയുന്നു. ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ നാലായി വിഭജിക്കാം:-

- a) വിശ്വാസത്തേയും മനുഷ്യാലുപ്പത്തിയേയും പറ്റി പറയുന്ന ആമുഖം
- b) അബ്രാഹത്തിന്റെ ചരിത്രം
- c) ഇസഹാക്ക്, യാക്കോബ്, എന്നിവരുടെ ചരിത്രം
- d) യാക്കോബിന്റെ പുത്രന്മാരുടെ ചരിത്രം (യാക്കോബിന് ഇസ്രായേൽ എന്ന പേരുണ്ടായി)

2. പുറപ്പാട് (Exodus)

ഇസ്രായേൽ ജനം ഈജിപ്റ്റിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്നതിനെപ്പറ്റി വിവരിക്കുന്നതു കൊണ്ടാണ് ഈ പേരുണ്ടായത്. സീനാമലയിൽവെച്ചു 10 കല്പനകൾ ലഭിച്ചതോടെ ദൈവകേന്ദ്രീകൃതമായ ഇസ്രായേൽ രാഷ്ട്രം ഉണ്ടായതാണ് ഇതിലെ പ്രമേയം. ഇസ്രായേൽ രാഷ്ട്രം ഉണ്ടാകാനുള്ള സാഹചര്യങ്ങൾ വിവരിക്കുകയാണ് ഇതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ നാലായി വിഭജിക്കാം.

- a) ഈജിപ്റ്റിൽനിന്നും പുറപ്പെടാനുള്ള തയ്യാറെടുപ്പ്
- b) സീനാമലവരെയുള്ള യാത്ര
- c) ഉടമ്പടിപ്രകാരം സീനാമലയിൽവെച്ചു ഇസ്രായേൽ രാഷ്ട്രമുണ്ടായത്.
- d) പേടകവും (Ark) കൂടാരവും (Tabernacle) പുതിയ

ജനതയുടെയിടയിൽ ദൈവം വസിക്കുന്നതിന്റെ പ്രതീകമായി ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടു.

3. ലേവിയർ, ആപാര്യന്മാർ (Leviticus)

ലേവിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്തതിപരമ്പരയും പുരോഹിതവൃത്തിയിൽ ഏല്പിച്ചിരുന്നു. പുരോഹിതരുടെ അനുഷ്ഠാനങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള ഗ്രന്ഥമാണിത്. പേടകം, വിശുദ്ധാഗാരം എന്നിവയുടെ ചുറ്റും ഇസ്രായേൽജനം ചെയ്യുന്ന ദൈവാരാധനയാണ് പ്രതിപാദ്യമെന്നു പറയാം. പുതിയരാഷ്ട്രത്തിന്റെ സ്വഭാവം വിശദീകരിക്കുകയാണിതിന്റെ ലക്ഷ്യം. മൂന്നു കാര്യങ്ങളാണ് ഇതിൽ ഉന്നിപ്പറയുന്നത്.

- a) ബലിയുടെ നിയമം. (b) പട്ടാഭിഷേകത്തിന്റെ നിയമം, (c) നത്യാമിക വിശുദ്ധിയെപ്പറ്റി.

4. സംഖ്യ (Numbers)

ഇസ്രായേൽ ജനതയുടെ കനേഷ്ചമാരികളെക്കുറിച്ചു തിന്നെപ്പറ്റി പറയുന്നതുകൊണ്ട് ഈ പേരുണ്ടായി. ഇസ്രായേൽ സമുദായത്തിന്റെ സമൂഹ്യക്രമീകരണവും സീനാമുതൽ മോവാബ് സമതലങ്ങൾവരെയുള്ള പ്രയാണവും ഇതിൽ വിവരിക്കുന്നു. പുതിയ ജനതയുടെ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിക്ക് അധികാരത്തിന്റെ ക്രമീകരണം അത്യാവശ്യമാണെന്നു ഇതു കാണിക്കുന്നു. ഇതിനെ മൂന്നായിതിരിക്കാം.

- a) സാമൂഹ്യക്രമീകരണം. സീനാമലയിൽനിന്നുള്ള യാത്ര.
- b) മോസ്സസ്, പുരോഹിതന്മാർ, മൂപ്പന്മാർ എന്നിവരുടെ അധികാരം. മോവാബ് വരെയുള്ള യാത്ര.

- c) കാനാൻ കീഴടക്കുന്നതിനുമുമ്പുള്ള മോവാബ്ബസമതലത്തിലെ ജീവിതം.

5 ആവത്തം (Deutronomy)

മുൻ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ കാര്യങ്ങളെല്ലാം ഇതിൽ ആവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. ദൈവവുമായി ഇസ്രായേലിനുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ സംക്ഷിപ്ത വിവരണമാണിത്. ദൈവത്തോടു സ്നേഹം, ബഹുമാനം, അനുസരണ എന്നിവ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നും വ്യക്തമാക്കുകയാണ് ഇതിന്റെ ലക്ഷ്യം. ഇതിനെ നാലായി വിഭജിക്കാം.

- a) ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കാൻ രൊഹപാനം.
- b) ദൈവത്തെപ്പറ്റി ഒരു പ്രഭാഷണം. സ്നേഹബന്ധത്തെ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഉടമ്പടിയെപ്പറ്റിയുള്ള ചർച്ച.
- c) സീനായിലെ ഉടമ്പടിയെപ്പറ്റിയും നിയമത്തെപ്പറ്റിയുമുള്ള പ്രസംഗം.
- d) മോസ്സസിന്റെ അന്തിമവചനങ്ങൾ. നേബോമലയിൽ വെച്ച് മോസ്സസ് മരിച്ചു.

ഈ അഞ്ചു പുസ്തകങ്ങളും വായ്മൊഴിയായിട്ടെങ്കിലും മോസ്സസിൽനിന്നും ഉണ്ടായതാണ്. അവസാനഭാഗം മോസ്സസിന്റേതല്ല. കാരണം മോസ്സസിന്റെ മരണത്തെപ്പറ്റി അതിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഈ അഞ്ചു ഗ്രന്ഥങ്ങളേയാണ് പഞ്ചഗ്രന്ഥി (Pentateuch) എന്നു വിളിക്കുന്നത്.

6. ജോഷ്വ (Josue)

മോസ്സസിന്റെ ഒരു സഹായിയും പിൻഗാമിയുമായ ജോഷ്വയെപ്പറ്റിയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം. ഗ്രന്ഥകർത്താവ്

ആരെന്നറിവില്ല. യഹൂദർക്ക് സഹായം നൽകി അനുഗ്രഹി
തരായ വാഹാബിന്റെ കഥ, ഇസ്രായേൽ വിസ്മയകര
മാംവിധം ജോർദ്ദാനാർദ്രി കടന്നു, ജറീക്കോയുടെ പതനം,
ഇസ്രായേലിന് ആദ്യമുണ്ടായ തോൽവിയും പിന്നീടുണ്ടായ
വിജയം എന്നിവയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ പ്രതിപാദ്യം.

7. ന്യായാധിപന്മാർ (Judges)

ജോഷപയുടെ മരണശേഷമുള്ള ചരിത്രമാണിത്.

8. റൂത്ത് (Ruth)

ഒരു യഹൂദന്റെ വിധവയാണ് റൂത്ത് എന്ന സ്ത്രീ.
അമ്മായിത്തരായ നോയേവിയോടു വിശ്വസ്ത കാണി
ക്കുൻദവണി ഇവൾ ഇസ്രായേൽ പക്ഷത്തുചേർന്നു. ബൂസ
എന്ന യഹൂദൻ ഇവളെ പുനർവിവാഹം ചെയ്തു. ദാവീദി
ന്റെ അമ്മയായതാണിവൾ. ഈ കഥയെഴുതിയത് ആരെന്നു
അറിവല്ല.

9. 1 സാമുവേൽ (1 രാജാക്കന്മാർ)

10. 2 സാമുവേൽ (2 രാജാക്കന്മാർ)

ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ഇവ രണ്ടും ഒറ്റകൃതിയായി കരു
തപ്പെട്ടിരുന്നു. ന്യായാധിപന്മാരുടെ കാലംതുടങ്ങി ദാവീ
ദിന്റെ ഭരണംവരെയുള്ള ചരിത്രമാണിതിൽ. ഗ്രന്ഥക
ർത്ഥാവ് അജ്ഞാതനാണ്.

11. 1 രാജാക്കന്മാർ (3 രാജാക്കന്മാർ)

12. 2 രാജാക്കന്മാർ (4 രാജാക്കന്മാർ)

ഒരു കാലത്തു് ഇവ രണ്ടും ഒറ്റ കൃതിയായി കരുത
പ്പെട്ടിരുന്നു. ദാവീദു രാജാവിന്റെ മരണമുതൽ ജെറൂസല
ത്തിന്റെ വിനാശം വരെയുള്ള ചരിത്രമാണിത്.

13 1 ദിനവൃത്താന്തം (Chronicles, നാളാഗമം)

14 2 ദിനവൃത്താന്തം.

അബ്രാഹംവരെയുള്ള പൂർവ്വിതാക്കന്മാരുടെ വംശാവലി ഇതിലുണ്ട്. ഇവരണ്ടും ഡയറിക്കറിപ്പുകളാണ്.

15 എസ്രാസ് (1 എസ്രാസ്)

16 നെഹെമിയാസ് (2 എസ്രാസ്)

നാളാഗമത്തിന്റെ തുടച്ചയാണിത്. മതനവികരണത്തിനുള്ള ശ്രമം ഇതിൽ കാണാം.

17 തോബിയാസ്

തോബിയാസ് എന്നൊരാളുടെ കഥയാണിത്. ബി. സി. രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ എഴുതപ്പെട്ടു.

18 യൂദിത്ത് (Judith)

വിശ്വസ്തയും, ഭക്തയുമായ ഒരു യഹൂദസ്ത്രീയുടെ കഥയാണിത്.

19 എസ്തേർ (Esther)

എസ്തേർ രാജ്ഞിയുടെ കഥ

ബി. പ്രബോധനപരം

20 ജോബ്

ജോബ് എന്ന ഭക്തന്റെ കഥയാണിത്. ബി. സി. അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിൽ എഴുതപ്പെട്ടു. സഹനത്തിന്റെ പ്രശ്നമാണ് ഇതിലെ ഇതിവൃത്തം.

21 സങ്കീർത്തനങ്ങൾ (Psalms)

ദാവീദ് മുതലായവർ എഴുതിയ പ്രാർത്ഥനാഗാനങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണിത്. യഹൂദന്മാർ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു ഇതുപയോഗിച്ചിരുന്നു.

22 സുഭാഷിതങ്ങൾ (Proverbs)

സോളമൻരാജാവു എഴുതിയതാണെന്നു കരുതപ്പെടുന്നു. സ്രഷ്ടാവും, നീതിമാനും, കരുണാപൂർണ്ണനുമായി ദൈവത്തെ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. വിജ്ഞാനം അജ്ഞാനം എന്നു രണ്ടു ഗണമായി ആളുകളെ തിരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പിതൃഭക്തി, സന്താനശിക്ഷണം മുതലായവയെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അറിവിന്റെ ആരംഭം ഈശ്വരഭക്തിയാണെന്നു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

23 സഭാപ്രസംഗകൻ (Ecclesiastes, Qohetelh)

മനുഷ്യന്റെ ബലഹീനത, ജീവിതത്തിന്റെ ക്ഷണഭംഗരത എന്നിവയെപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്തകളാണിതു്. വിജ്ഞാനിയായ സോളമന്റെ പ്രതിപുരുഷനായ ഒരു പ്രസംഗകൻ പറയുന്നതായിട്ടാണു് എഴുതിയിട്ടുള്ളതു്. വിജ്ഞാനത്തിന്റെ പ്രതീകമാണു് സഭാപ്രസംഗകൻ എന്നു് യഹൂദർ കരുതുന്നു. ദൈവത്തെ ഭയപ്പെടുക, ദൈവകല്പനകളനുസരിക്കുക എന്നിവയാണു് മനുഷ്യധർമ്മമെന്നു് ഇതിൽ വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

24 ഉത്തമഗീതം (Song of Songs)

യഹൂദരുടെ വിവാഹാവസരങ്ങളിൽ പാടാനുണ്ടാക്കിയ ഗാനങ്ങളാണിവ. സ്ത്രീ പുരുഷസ്നേഹം, ദൈവത്തിന്റെ സ്രഷ്ടികർമ്മത്തിൽ സഹകരിക്കാനുള്ള ക്ഷണമാണെന്നും, മനുഷ്യസ്നേഹബന്ധം പരിശുദ്ധമാണെന്നും അവർ കരുതി. ദൈവവും ഇസ്രായേൽ ജനതയും തമ്മിലുള്ള സ്നേഹവും ഉടമ്പടിയുമാണു് ഓരോ വിവാഹത്തിലും അവർ കണ്ടതു്. ക്രിസ്തുവും സഭയും തമ്മിലുള്ള സ്നേഹബന്ധത്തിന്റെ പ്രതീകമായി ഇതിനെ ക്രൈസ്തവർ കരുതുന്നു.

25 വിജ്ഞാനം (Wisdom)

ഇത് ആരോഗ്യകരമായതാണ് നിശ്ചയമില്ല. ഈജിപ്റ്റിൽ വസിച്ച യഹൂദർക്കുവേണ്ടിയാണിത് വിരചിതമായത്. ഗ്രീക്കുചിന്തയുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുകയും ഇതിൽ ഉപദേശിക്കുന്നു. ജീവിതത്തെയും വിശ്വാസത്തെയും പറ്റിയുള്ള യഹൂദപഠനമാണ് നല്ലതും നിത്യജീവിതത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നതും എന്ന് ഇതിൽ പറിപ്പിക്കുന്നു. അത്ഭവത്തും, മതാത്മകവുമായ സാമ്പ്രദായികജീവിതം നയിക്കാനും, വിശ്വാസപരമായ വിശ്വാസത്തിലധിഷ്ഠിതമായ വിജ്ഞാനം കൊണ്ടുമാത്രമേ സാധ്യമാകൂ എന്ന് ഇതിൽ ഉണർപ്പിക്കുന്നു. മനുഷ്യനിലൂടെ ചിന്തിക്കുകയും, പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സജീവപ്രതിഭാസമായി വിജ്ഞാനത്തെ ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പഴയനിയമത്തിനും പുതിയനിയമത്തിനുമിടയിലുള്ള കണ്ണിയായി ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ കരുതാം.

26 പ്രഭാഷകൻ (Bensirach, Ecclesiasticus)

ബി. സി. 200-നോടുമുതൽ ബെൻസീറ എന്നയാൾ ഇതെഴുതി. സിറിയായും ഈജിപ്റ്റും, പലസ്തീനിലുവേണ്ടി മാറി മാറി യുദ്ധം ചെയ്തിരുന്ന കാലമാണിത്. അക്കാലത്ത് ചില യഹൂദർ ഗ്രീക്കു സംസ്കാരവുമായി ഒന്നാകാൻ ശ്രമിച്ചു. അതുകൊണ്ട് മോസ്തസിൻറെ നിയമത്തെ ജീവിതത്തിൻറെ കേന്ദ്രബിന്ദുവാക്കാൻ അവരെ പ്രബോധിപ്പിക്കുകയാണിതിൽ. ഇസ്രായേലിനെ ദൈവം പരിപാലിച്ചത് എങ്ങനെയാണെന്ന് ഇതിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സി. പ്രവചനപരം

27) ഇസയാസ് (Isaias):-ഇസ്രായേൽ ജനതയുടെ ഏറ്റവും സമുന്നതനായ പ്രവചകനായ ഇസയാസ്

(ഏശയ്യ) എഴുതിയ ഗ്രന്ഥമാണിത്. പ്രവാചകൻ എന്നതിന്റെ വാചാപാഠം മരൊരാൾക്കുവേണ്ടി പറയുന്നവൻ എന്നാണ്. “കർത്താവിന്റെ നാമത്തിൽ (കർത്താവിന്റെ വാക്കുകൾ)” എന്ന ആമുഖത്തോടെയാണ് പ്രവാചകർ സംസാരിക്കുക. ദൈവത്തിന്റെ ഭക്ത്യവാഹകരായും ഗുരുക്കന്മാരായും ഇവർ കരുതപ്പെട്ടു. വരാനുള്ള കാര്യങ്ങൾ അവർ മുൻകൂട്ടി പറഞ്ഞിരുന്നു.

യൂദയായിൽ ബി. സി. 760 നോടടുത്തു് ഇസയാസ് ജനിച്ചു. 20-ാം മത്തെ വയസ്സിൽ ദൈവത്തിന്റെ വക്താവു് എന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹം പ്രസംഗിച്ചു തുടങ്ങി.

ഈ പുസ്തകത്തിനു് 2 ഭാഗങ്ങളുണ്ടു്. രാജാക്കന്മാരുടെ രണ്ടാം പുസ്തകം 15 മുതൽ 20 വരെയുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് ആദ്യത്തെഭാഗം വായിക്കേണ്ടതു്. ഓസിയോസ്, യോവീതൽ, ആമോസ് എന്നു ക്കിയാസ് എന്നീ രാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണകാലത്തെ ഇതിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

രണ്ടാംഭാഗംവരെ വ്യത്യസ്തമാണു്. വരാനുള്ള രണ്ടു നൂറ്റാണ്ടു കാലത്തേക്കു് പലസ്തീനായിലും പരദേശത്തുമുള്ള യഹൂദരോടു് സംസാരിക്കുകയാണിതിൽ. ഈ ഭാഗം ഇസയാസ് എഴുതിയതല്ലെന്നു കരുതുന്നവരുണ്ടു്.

നീതിയെപ്പറ്റി മറ്റൊരു ഇത്രമാത്രം പറഞ്ഞിട്ടില്ല. അനീതി, കപടഭക്തി, വിഗ്രഹാരാധന മുതലായവക്കെതിരായ പ്രബോധനമുണ്ടതിൽ. വരാനുള്ള ഒരു രാജാവിനെപ്പറ്റി (രക്ഷകൻ) പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ടു്. 2-ാംഭാഗത്തു് ആശ്വാസത്തിന്റേയും പ്രതീക്ഷയുടേയും സന്ദേശം

മാണ്. ഇതിൽ പറയുന്ന യഹോവായുടെ ഭാസൻ ക്രിസ്തുവാണെന്നും ക്രൈസ്തവ പാരമ്പര്യം. 53-ാം അദ്ധ്യായമാണ് സുപ്രധാനം. വിജാതീയർ ഇസ്രായേലിനെ പീഡിപ്പിക്കുന്നത് അതിന്റെ പാപപരിഹാരത്തിനായുള്ള ദൈവശിക്ഷയാണെന്നും ഇസയ്യാസ് പറഞ്ഞു. മിശിഹായുടെ വരവിനേയും ഭാണത്തേയുംപറ്റി ഇതിൽ പ്രവചിച്ചിട്ടുണ്ട്.

28 ജരമിയ (Jeremiah, Jeremias)

ജരമിയ ഏഴുതീയ ഗ്രന്ഥം. ബി. സി. 650 ലാണ് അദ്ദേഹം ജനിച്ചത്. 40 വർഷം പുരോഹിതനായിരുന്നു. ആദ്ധ്യാത്മിക നവീകരണത്തിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹം യതിച്ചു. തെറ്റുകൾക്കെതിരെ സ്വന്തമുയർത്തി. വിപത്തുകളുടെ പ്രവാചകനാണ് സ്വയം വിളിച്ചു. സ്വജീവിതത്തേപ്പറ്റി പലതും ഗ്രന്ഥത്തിലുണ്ട്. എതിരാളികൾ അദ്ദേഹത്തെ പീഡനത്തിനു വിധേയമാക്കി. വരാനുള്ള 70 വർഷത്തെ പ്രവാസത്തെപ്പറ്റിയും അതിന്റെ അന്ത്യത്തെപ്പറ്റിയും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ബി. സി. 586-ൽ ഇജിപ്റ്റിലെ ഡാഫനിൽവെച്ചു മരിച്ചു. നീതിമാന്റെ സഹനത്തിന്റെ പ്രതീകമാണ് ജരമിയ. ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രതീകമായും അദ്ദേഹം കരുതപ്പെടുന്നു.

ദേശീയമായ അരക്ഷിതാവസ്ഥയ്ക്ക് അർത്ഥമുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. നീതിമാനായ ദൈവം തന്റെ ജനത്തിന് പീഡകളും പ്രവാസവും നല്കുന്നത് അവരെ നന്മയിലേയ്ക്ക് നയിക്കാനാണെന്ന് അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചു.

29 ജരമിയായുടെ വിലാപങ്ങൾ.

(Lamentations of Jeremias)

ഇതും ജരമിയ ഏഴുതീയതുകൊണ്ട് ജരമിയ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഭാഗമായി ഇതിനെ കരുതിയിരുന്നു.

മൃതസംസ്കാര ഗാനത്തിന്റെ രീതിയിലുള്ള അഞ്ചു ഗാനങ്ങളാണിവ. ജറുസലത്തിന്റെ നാശത്തിന് തൊട്ടുമുമ്പാണ് അത് വിരചിതമായത്. ദൈവാലയതകച്ചയുടെ വാർഷികദിനങ്ങളിൽ യഹൂദർ ഇത് വായിച്ചിരുന്നു. തിന്മയെപ്പറ്റി അനുതപിക്കാനുള്ള ആഹ്വാനമുണ്ടതിൽ.

30 ബാറുക്ക്:-

ഇതിന്റെ ആരംഭഭാഗം ഹീബ്രുവിലും രണ്ടാംഭാഗം ഗ്രീക്കിലും എഴുതപ്പെട്ടു. താപസജീവതം, നീതി, എന്നിവയെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രബോധനമാണ് ഉള്ളടക്കം.

31 എസക്കിയേൻ (Ezechie) :-

സുപ്രസിദ്ധ പ്രവാചകനായ എസക്കിയേൻ എഴുതിയ ഗ്രന്ഥം. ബി. സി. 599-ൽ നബുക്കദ്നോസർ ജറുസലം ദൈവാലയം പിടിച്ചെടുത്തു. യഹൂദരും അവരുടെ രാജാവും ഉദ്യോഗസ്ഥരും ബാബിലോണിയായിലേക്ക് നാടുകടത്തപ്പെട്ടു. അവർ അവിടെ ജീവിച്ച്, സ്വനാട്ടിലേക്ക് തിരിച്ചു വരാനുള്ള ആഗ്രഹത്തോടെ വിജാതീയരുടെ വിഗ്രഹാരാധന മുതലായ തിന്മകളിലേക്കും ദ്രോഹങ്ങളിലേക്കും വഴുതി വീണു തുടങ്ങി. അന്നാണ് (ബി. സി. 593)-ൽ എസക്കിയേൽ തന്റെ മതപ്രവർത്തനമാരംഭിച്ചത്.

ജനതയുടെ പാപഫലമാണ് പ്രവാസമെന്ന് രേദ്രേഹം പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. ദൈവാലയത്തിന്റെ പുനരുദ്ധാരണത്തേപ്പറ്റിയും നീതിയെപ്പറ്റിയും പ്രസംഗിച്ചു.

32 ദാനിയേൽ (Daniel) :-

ബാബിലോണിയൻ രാജാവായ നബുക്കദ്നോസർ നാടുകടത്തിയവരിൽ ഒരാളാണ് ദാനിയേൽ. ദാനിയേലി

നെപ്പററിയുള്ള ഗ്രന്ഥമാണിതു്. അദ്ദേഹമായിരിക്കാം എഴുതിയതു്.

സൂസന്ന, ബേലി എന്നിവരുടെ കഥകളുണ്ടു് ഇതിൽ. പ്രവാസം തൊട്ടു് ഗ്രന്ഥകാരന്റെ കാലംവരെ അധികാരത്തിലിരുന്ന പൗരസ്ത്യ ചക്രവർത്തിമാരെയാണു് നാലു മൃഗങ്ങളും, ഇരുമ്പുകാലുകളുമുള്ള ഭീകരമുത്തീയും സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്. സഹനങ്ങളിലെല്ലാം വരാനുള്ള രക്ഷകനിൽ ശരണപ്പെടുകയെന്നതാണു് പ്രധാന പ്രബോധനം.

33 ഓസി (Osee)

ഉത്തര രാജ്യത്തിലെ ഒരംഗമായിരുന്നു ഓസി. ജെറോബോവാം രണ്ടാമന്റെ (ബി. സി. 787-746) ഭരണത്തിന്റെ അവസാനം മുതൽ മനഹേമിന്റെ (ബി. സി. 745-735) കാലംവരെ അദ്ദേഹം ഇസ്രായേൽ ജനതയെ പഠിപ്പിച്ചു. ധാർമികത, ദൈവസ്നേഹം എന്നിവയെപ്പററി ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

34 യോവേൽ (Joel)

യോവേൽ എഴുതിയ ഗ്രന്ഥമാണിതു്.

35 ആമോസ്:-

ബൽഹത്തിനടുത്തുള്ള ഒരു സ്ഥലത്തു് ജീവിച്ചിരുന്ന ആട്ടിടയനാണു് ആമോസ്. നീതിയെപ്പററിയുള്ള പ്രബോധനമാണു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ.

36 ആബ്ദീയാസു് (Abdias)

പ്രവാസകാലത്തു് എഴുതപ്പെട്ടു. ജറുസലത്തിന്റെ നാശത്തിൽ സന്തോഷിച്ച ഏദോവിനെതിരായ ഒരു പ്രവചനമാണിതു്.

37 യോനാസ് (Jonas)

യോനാസ് എന്ന പ്രവാചകന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റി വിവരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥം.

38 മിക്കയാസ് (Michaeas)

ഇസ്രായേലിന്റെ കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന യൂദയാക്കാരനായ മിക്കയാസ് എഴുതിയ സമരിയയുടെ വീഴ്ചയെപ്പറ്റിയുള്ള ഗ്രന്ഥമാണിതു്.

39 നാഹും (Nahum)

പാപപങ്കിലയായ നിനിവേ നഗരത്തിന്മേലുള്ള ദൈവകോപം, നിനവേയുടെ നാശം മുതലായ കാര്യങ്ങളാണു് ഇതിന്റെ ഉള്ളടക്കം. ദൈവിക നീതിയെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രബോധനമുണ്ടിതിൽ.

40 ഹബക്കൂക് (Habacuc)

കാൽഡിയൽ ആക്രമണത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രവചനം, തിന്മയെപ്പറ്റിയുള്ള വിചിന്തനം എന്നിവയാണു് ഇതിന്റെ ഉള്ളടക്കം.

41 സൊഫോണിയാസ് (Sophonias, Zephaniah)

നീതി, അനുസരണം, എളിമ എന്നിവയെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രബോധനമാണീഗ്രന്ഥത്തിൽ.

42 അഗേയൂസ് (Aaggeus)

അഗേയൂസ് എഴുതിയ വചനം.

43 സക്കറിയോസ് (Zacharias)

ധാർമിക നവീകരണത്തെ ലക്ഷ്യം വച്ചുകൊണ്ടു് സക്കറിയോസ് എഴുതിയ ഗ്രന്ഥം.

44 മലാക്കിയോസ് (Malaehi, Malachias)

മലാക്കിയോസിന്റെ പ്രബോധനങ്ങളാണീഗ്രന്ഥത്തിൽ.

ഡി: ചരിത്രവരം

45 മക്കബായർ (Machabees)

46 മക്കബായർ (Machabees)

മക്കബി എന്നയാളിൽ നിന്നാണ് പേരുണ്ടായത്. മത്താണിയാസിന്റെ മകനായ യൂദാസിന്റെ പ്രശസ്ത വിജയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് നല്ലപ്പെട്ട നാമമാണ് മക്കബി. പിന്നീട് ആ കുടുംബത്തിന് ആ പേര് നിലനിന്നു. ബി. സി. 175 മുതൽ 135 വരെയുള്ള സംഭവങ്ങളാണ് 1-ാം മക്കബായർ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ. 1-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിലാണ് എഴുതപ്പെട്ടത്. ഗ്രീക്കുപ്രതി ഇന്നുമുണ്ട്.

മക്കബായരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഇസ്രായേൽ ജനം നടത്തിയ യുദ്ധമാണ് ഇതിലെ പ്രതിപാദ്യം. 2-ാം മക്കബായർ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചില വീരനേതാക്കന്മാരുടെ കഥകളാണുള്ളത്. ആത്മാവിന്റെ അമർത്യതയേപ്പറ്റി ഇതിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. ജീവിതത്തിന്റെ പ്രകൃതത്തിനൊത്തു മരണാനന്തരം ശിക്ഷയോ സമ്മാനമോ ലഭിക്കുമെന്നും ഇതിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

എഴുപത്തിമൂന്നു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ?

പണ്ട് 'വിലാപങ്ങൾ' ജർമ്മിയായുടെ ഭാഗമായി കരുതിയിരുന്നു. അങ്ങനെ പഴയനിയമങ്ങളുടെ സംഖ്യ 45 ആയിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് വൈബിളിലാകെ 72 ഗ്രന്ഥങ്ങളുണ്ട് എന്നാണ് പറഞ്ഞിരുന്നത്. ഇപ്പോഴത്തെ വിഭജന മനുസരിച്ച് 73 ഗ്രന്ഥങ്ങൾ (46-27) ഉണ്ട്.

പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ, തോബിയാസ്, യൂദിത്ത്, വിജ്ഞാനം, പ്രഭാഷകൻ, ബാറൂക്, ഒന്നും രണ്ടും മക്കബിയർ എന്നിവയെ ചോട്ടസ്സുന്റുകാർ ഉപേക്ഷിച്ചു.

പലസ്തീനയിലെ മൂലത്തിൽ (മസോറ) അവയില്ലാത്തതു കൊണ്ടുതന്നെ.

ക്രിസ്തുവിന്റെ കാലത്തു് എല്ലാം അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ജോസേഫുസ് ഫ്ലാവിയുസ് പഠത്തിട്ടുണ്ടു്, അക്കാലത്തു് അംഗീകൃതഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഒരു ലിസ്തു് ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു്. ആദ്യമായി ലിസ്തുണ്ടാക്കിയതു് ജോസീയാസ് രാജാവിന്റെ കാലത്താണു്. [ബി. സി. 639-609] അന്നു് ഹെസിയോസ് എന്ന പുരോഹിതനാണു് ഇന്നയിന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളാണു് അംഗീകരിക്കേണ്ടതു് എന്നു് പ്രഖ്യാപിച്ചതു്. ബി. സി. 5-ാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ സിനഗോഗുകളിൽ വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ലിസ്തുണ്ടായിരുന്നു. ബി. സി. 444-ൽ എസ്താസ് അതൊന്നുകൂടി പരഷ്കരിച്ചു. പ്രവചനപരമായ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ അംഗീകാരമുണ്ടായതു് ബി. സി. 3-ാം നൂറ്റാണ്ടിലാണു്:

അദ്ധ്യായം ഇരുപത്തിനാല്

പുതിയനിയമത്തിലെ അംഗീകൃത ഗ്രന്ഥങ്ങൾ

പുതിയനിയമത്തിൽ ആകെ 27 ഗ്രന്ഥങ്ങളുണ്ട്. അവയിൽ ആദ്യത്തെ 4 ഗ്രന്ഥങ്ങളെ സുവിശേഷങ്ങൾ എന്നു വിളിക്കുന്നു. നല്ല വാത്കൾ, ദൈവികമായ വാത്കൾ എന്നൊക്കെയാണ് ആ വാക്കിന്റെ അർത്ഥം. പുതിയനിയമ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ മൂന്നായി തരം തിരിച്ചിരിക്കുന്നു: 1) ചരിത്രപരം (2) പ്രബോധനപരം (3) പ്രവചനപരം.

A ചരിത്രപരം

വിശുദ്ധ മത്തായിഘൃതീയ സുവിശേഷം
(St-Mathew)

ശ്ലീലാക്കാരനായ മത്തായിയാണ് ആദ്യമായി ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിതത്തെയും പഠനത്തെയുംപ്പറ്റി

എഴുതിയത്. ലേവിയെന്ന് വിളിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ അച്ഛന്റെ പേര് അൽഫെ എന്നാണ്. സാമാനം നല്ല കടംബത്തിലാണ് പിറന്നത്. അദ്ദേഹം വിദ്യാഭ്യാസം നേടി. റോമാക്കാർക്ക് വേണ്ടി ചുങ്കം പിരിക്കലായിരുന്നു തൊഴിൽ. ക്രിസ്തുവിന്റെ മരണാനന്തരം 8-ാം വർഷത്തിൽ ഓർത്തുട്ടു വച്ച് ക്രൈസ്തവരായ തന്ത്രജ്ഞന്മാർ ഇദ്ദേഹത്തെ ഗ്രന്ഥമെഴുതി. അറമയിക്കാണ് ഭാഷ. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സുവിശേഷപ്രവർത്തന രംഗങ്ങൾ പാത്രിയാ, പേർഷ്യ, എത്യോപ്യ എന്നിവിടങ്ങളാണ്.

മുഖ്യകൃതികളുടെ ഒരു പകർപ്പ് വി. തോമാശ്ലീഹാ ഇൻഡ്യയിൽ കൊണ്ടുവന്നുവെന്ന് വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു. മത്തായി എന്ന പേരിന്റെ അർത്ഥം ദൈവദാനം എന്നാണ്. യാക്കോബ് ശ്ലീഹാ ഓർത്തുട്ടുവച്ച് ഈ ഗ്രന്ഥം വിശ്വസികളുടെ മദ്ധ്യേ വായിച്ചതായി പാരമ്പര്യമുണ്ട്.

ഈശോമിശിഹായുടെ വംശാവലിയോടെയാണ് എഴുതിയതെന്നത്. മിശിഹായുടെ മാനുഷികവും രാജകീയവുമായ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്നു.

2 വിശുദ്ധ മർക്കോസ് എഴുതിയ സുവിശേഷം.

(St. Mark)

എ. ഡി. 55 നും 62 നുമിടയ്ക്ക് ഹീബ്രുവംശജനും പത്രോസിന്റെ ശിഷ്യനുമായ മർക്കോസ് ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിതകഥയും പ്രബോധനവുമെഴുതി, ഗ്രീക്കുഭാഷയിലായിരിക്കാം എഴുതിയത്. പത്രോസിന്റെ പ്രഭാഷണം രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കണമെന്ന് റോമിലെ ക്രൈസ്തവർ അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു സഹായം അഭ്യർത്ഥിച്ചതനുസരിച്ച് എഴുതിയതാണ്. ഇദ്ദേഹം പൗലോസിന്റെയും ബണ്ണിബാസിന്റെയും സഹായിയായിരുന്നു.

മക്കോസും എന്നത് രോമൻ പേരാണ്. യോഹന്നാൻ എന്നൊരു സുറിയാനി പേരുകൂടിയുണ്ട്. അമ്മയുടെ പേര് മേരി. ക്രൈസ്തവരുടെ ദൈവകേന്ദ്രമായിരുന്നു കടംബം. ഇദ്ദേഹത്തെ പത്രോസ്, 'എന്റെ മകനെ' എന്നു വിളിക്കുന്നതുകൊണ്ട് പത്രോസിൽ നിന്നാണ് ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചതെന്ന് വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു. ഇദ്ദേഹം അലക്സാണ്ടറിയായിൽ നൂറു സ്ഥാപിച്ചുവെന്ന് ഏവ്യസേബിയ്യസും ജരോമും പറയുന്നു. അവിടെവെച്ചാണ് ഇദ്ദേഹം രക്തസാക്ഷിയായി മരിച്ചത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭൗതികാവശിഷ്ടം A. D. 820-ൽ വെനീസിൽ കൊണ്ടുചെന്ന് അടക്കി. സുവിശേഷം തുടങ്ങുന്നത് സ്താപകയോഹന്നാനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ്. മത്തായിയുടെ സുവിശേഷം ഇദ്ദേഹം വായിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം.

3 വിശുദ്ധ ലൂക്കാ എഴുതിയ സുവിശേഷം (St. Luke)

അന്തിയോക്യക്കാരനായ ലൂക്കാ വൈദ്യനും ചിത്രമെഴുത്തുകാരനുമായിരുന്നു. പശ്ചലോസിന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ കേട്ടു ക്രൈസ്തവനായി. സുവിശേഷ പ്രസംഗകനായിരുന്ന പശ്ചലോസിന്റെ നിരന്തര സഹകാരിയായിരുന്നു. കൊറീന്തിൽവെച്ച് അദ്ദേഹം ഈ സുവിശേഷം ഗ്രീക്കുഭാഷയിൽ എഴുതി. മുന്പ് എഴുതിയവർ വിട്ടുകളഞ്ഞ പലതും ഇദ്ദേഹം സവിസ്തരം പ്രതിപാദിക്കുന്നു. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ സാമൂഹികരക്ഷയാണ് പ്രധാന പ്രമേയം. മാസിഡോണിയ, ഡൻമേഷ്യ, ഫ്രാൻസ് എന്നിവിടങ്ങളിൽ സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുകയും 74-ാ മത്തെ വയസ്സിൽ വേദസാക്ഷിയായി മരിക്കുകയും ചെയ്തു. തിയോഫില എന്ന ശിഷ്യനുവേണ്ടി എഴുതുന്നതായി തുടക്കത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മക്കോസും, ലൂക്കായും ക്രിസ്തുവിന്റെ ശ്ലീഹന്മാരല്ല, സുവിശേഷകർ മാത്രമാണ്.

4 വിശുദ്ധ യോഹന്നാൻ എഴുതിയ സുവിശേഷം

(St. John)

സ്നാനപകയോഹന്നാൻ എന്ന യതിവര്യന്റെ ഒരു ശിഷ്യനായിരുന്നു യോഹന്നാൻ. പിതാവായ സെബ്ബി സമ്പന്നനായ മുക്കുവനായിരുന്നു. ശ്ലീലായിലെ ബെത്സൈദായിൽ ജനിച്ചു. മാതാവിന്റെ പേര് സലോമി. ക്രിസ്തുവിന്റെ മരണസമയത്തു കരിശിന്റെ ചുവട്ടിൽ സലോമിയുണ്ടായിരുന്നു. യോഹന്നാന്റെ സഹോദരനാണ് വലിയ യാക്കോബു്. ക്ഷിപ്രകോപികളും ഉഗ്രഭാഷകരുമായിരുന്നതുകൊണ്ടു് ഇവരെ ഇടിമിന്നലിന്റെ പുത്രന്മാർ എന്നു വിളിച്ചിരുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ മുഖച്ഛായയായിരുന്നു ഇദ്ദേഹത്തിനു്. പന്തകസ്തൂർണ്ണശേഷം ഓർശൂത്തും സമരിയായിലും സുവിശേഷപ്രസംഗം നടത്തി. ഡോമിഷ്യൻ ചക്രവർത്തി (ഏ.ഡി. 81-96) പാത്തു് യൂസിലേയ്ക്കു് നാടുകടത്തിയെങ്കിലും നോർവയുടെ ഭരണകാലത്തു് (ഏ. ഡി. 69-98) എഫേസുസിലേക്കു് തിരിച്ചുവന്നു. ട്രാജന്റെ (98-118 ഏ. ഡി.) കാലത്തു് വയോധികനായി മരണമടഞ്ഞു.

പാത്മോസിൽനിന്നു് എഫേസുസിൽ എത്തിയശേഷം ഏ. ഡി. 100ൽ സുന്ദരമായ ഗ്രീക്കുഭാഷയിൽ ഈ സുവിശേഷം രേഖപ്പെടുത്തി. മുമ്പു് എഴുതിയവർ വിട്ടുപോയവ എടുത്തു് പറയാനും, പറഞ്ഞവയെ വിശദീകരിക്കാനും വേണ്ടി ഇതെഴുതി. മിശിഹാ ദൈവപുത്രനാണെന്നു് തെളിയിക്കുകയാണു് പ്രധാനലക്ഷ്യം. സ്നാനപക യോഹന്നാൻ മിശിഹായേക്കാൾ ഉന്നതനാണെന്നു് വിശ്വസിച്ചിരുന്നവരേയും സെരീനസു് എബണൈറു്സു്, നിക്കോളൈറു്സു്, അജേന്തയവാദികൾ എന്നിവരേയും തിരുത്തുവാൻ വേണ്ടി കൂടിച്ചാണു് ഇതെഴുതിയതു്. ഇതിന്റെ ഗ്രീക്കുപ്രതിരണ്ടാംനൂറ്റാണ്ടിൽ ഈജിപ്റ്റിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്നു.

എ. ഡി. 132-ൽ എഴുതിയ ഒരു കയ്യെഴുത്തു പ്രതിയുടെ എതാനും ഭാഗങ്ങൾ ഇപ്പോഴും മാഞ്ചസ്റ്ററിലുള്ള ജോൺ റെയിലാൻഡ്സ് പുസ്തകശാലയിലുണ്ട്.

5 ശ്ലീഹന്മാരുടെ നടപടി

ക്രിസ്തുവിന്റെ മരണശേഷം ശ്ലീഹന്മാർ നടത്തിയ സുവിശേഷപ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റി പൗലോസിന്റെ സഹചാരിയായിരുന്ന വി. ലൂക്കാ ഗ്രീക്ക് ഭാഷയിൽ എഴുതിയതാണിതു്. ആദിമ സഭയുടെ ചരിത്രമാണിതിൽ.

ബി, പ്രബോധനപരം

6 റോമാക്കാർക്കുള്ള ലേഖനം

റോമൻ പ്രോവിൻസായ ടാർസിസിലാണു് പൗലോസ് ജനിച്ചതു്. സാവുൾ എന്നായിരുന്നു ആദ്യത്തെ പേരു്. യഹൂദവംശജനും അഗാധപണ്ഡിതനുമായ ഒരു ഹരിസേയനായിരുന്നു ഇദ്ദേഹം. ഡമാസ്കസിലെ ക്രൈസ്തുവരെ പീഡിപ്പിക്കാൻ പോയവഴിക്കു് ദർശനമുണ്ടായി മാനസാന്തരപ്പെട്ടു. അന്നറിയാസാണു് സ്താപനം ചെയ്തതു്. ഒരുത്തമ ക്രൈസ്തുവ ആചാര്യനായി മതപ്രചരണാർത്ഥം പലയിടത്തും സഞ്ചരിച്ചു. എ. ഡി. 37-ൽ ഓർശ്ശത്തുചെന്നു. 43-ൽ അന്ത്യോക്യയിൽ പ്രസംഗിച്ചു. 44-ൽ വീണ്ടും ഓർശ്ശത്തത്തി. 51-ലും ഓർശ്ശത്തു ചെന്നിട്ടുണ്ടു്. കേസരിയായിൽ രണ്ടു വർഷം തടങ്കലിൽ താമസിച്ചു. എ. ഡി. 59-ൽ കൊറിന്തിൽവെച്ചു് എഴുതിയതാണു് ഈ കത്തു്. എ. ഡി. 67-ൽ പത്രോസിനോടൊത്തു് റോമിൽവെച്ചു് വേദസാക്ഷിയായി മരിച്ചു. അദ്ദേഹം എഴുതിയ കത്തുകളിൽ 14 എണ്ണമേ നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ളൂ.

7 കൊറീന്ത്യക്കുള്ള ഒന്നാം ലേഖനം

എ. ഡി. 57-ൽ എഫേസുസിൽവെച്ചു ഗ്രീക്കഭാഷയിൽ വി. പൗലോസു ഇതെഴുതി. വിശ്വാസവും സമാഗ്നവും സംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങളാണ് പ്രതിപാദ്യം. ഒരു പുരാതന കോളനിയാണ് കൊറീന്ത്.

8 കൊറീന്ത്യക്കുള്ള രണ്ടാം ലേഖനം

പൗലോസിന്റെ അധികാരത്തെയും ഉദ്ദേശശുദ്ധിയേയും ചോദ്യം ചെയ്തവയ്ക്കുള്ള ഒരു മറുപടിയാണിത്.

9 ഗലേഷ്യയ്ക്കുള്ള ലേഖനം.

റോമൻ പ്രൊവിൻസായ ഗലേഷ്യയിലെ ക്രൈസ്തവർക്ക് പൗലോസു എഴുതിയതാണിത്. ക്രൈസ്തവരാക്കുന്ന യഹൂദർക്ക് യഹൂദചാരങ്ങൾ അത്യാവശ്യമല്ലെന്നു ഇതിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

10 എഫേസുസുകൾക്കുള്ള ലേഖനം.

ഏഷ്യാ മൈനറിന്റെ (ഇന്നത്തെ തുർക്കി) തലസ്ഥാനമായ എഫേസുസിലെ ക്രൈസ്തവർക്കുവേണ്ടി, വി. പൗലോസു റോമിലെ കരാഗ്രഹത്തിൽവെച്ചു, ഗ്രീക്കഭാഷയിൽ ഇതെഴുതി. അദ്ദേഹമാണ് എഫേസുസിൽ മതപ്രചരണം നടത്തിയതു്. തിമോത്തിയായിരുന്നു അവിടുത്തെ സഭയുടെ അധികാരി. അപ്പസ്തോലന്മാരിൽ ഒരാളും നാലാമത്തെ സുവിശേഷം എഴുതിയ ആളുമായ വി. യോഹന്നാൻ അവിടെ ക്രൈസ്താനായിരുന്നു. ഏഷ്യാമൈനറിലെ ഒരു ചെറിയ ചെറിയ പാതാമുസിൽവെച്ചാണല്ലോ യോഹന്നാൻ വെളിപാടു എഴുതിയതു്.

വ്യാജോപദേശ്യമാക്കളെ സൂക്ഷിച്ചു കൊള്ളണമെന്നു ശ്ലീഹ ഈ കത്തിൽ ഉപദേശിക്കുന്നു. ഇതിലെ ആശയങ്ങൾ ഗഹനമാണ്.

11 ഫിലിപ്പിയാക്കാക്കുള്ള ലേഖനം

മഹാനായ അലക്സാണ്ടറിന്റെ പിതാവായ ഫിലിപ്പു രണ്ടാമൻ രാജാവു് ബി. സി. 358-ൽ സ്ഥാപിച്ചു

മാസിഡോണിയൻ നഗരമാണ് ഫിലിപ്പി. ക്രോണിഡസ് എന്നായിരുന്നു അതിന്റെ പഴയപേര്. അഡ്രിയാറ്റിക് കടലിനടുത്താണിത്. ബി. സി. 163ൽ അവിടം റോമാക്കാർ പിടിച്ചെടുത്തു. ഇവിടെവെച്ചാണ് പൗലോസ് യൂറോപ്യരെ ആദ്യമായി മാനസാന്തരപ്പെടുത്തിയത്. ഏ. ഡി. 62-ൽ റോമിൽവെച്ചു ഗ്രീക്കുഭാഷയിൽ അവർക്ക് ഈ കത്തെഴുതി. ക്രിസ്തുവിന്റെ മാനുഷികവും ദൈവികവുമായ സ്വഭാവത്തേപ്പറ്റി ഇതിൽ ചർച്ചചെയ്യുന്നു. എപ്ഫ്രോദിത്തുസ് വഴിയാണ് ഈ കത്തുകൊടുത്തതായത്. ഇദ്ദേഹമാകട്ടെ 70 ശിഷ്യന്മാരുടെ ഗണത്തിൽപ്പെട്ടയാളും പിസിയായിലെ ബിഷപ്പായിരുന്നു.

ഫിലിപ്പിയാക്കാർക്ക് ബി. സി. 31-ൽ ആക്സിയൻ യുദ്ധാനന്തരം റോമൻ ചക്രവർത്തി റോമൻ പൗരത്വം നൽകിയിരുന്നു.

12 കൊളോസ്യർക്കുള്ള ലേഖനം.

ഹ്രീജിയായിലെ ഒരു പട്ടണമാണ് കൊളോസെ. എഫേസുസിനു കിഴക്ക് 100 മൈൽ അകലെ അന്തിയോക്കസ് 3-ാമൻ ബി. സി. 157-ൽ 200 യഹൂദകുടുംബങ്ങളെ, മെസപ്പോട്ടോമിയ, ബാബിലോണിയ എന്നിവിടങ്ങളിൽനിന്നും കൊളോസിയയിൽ കൊണ്ടുവന്നു പാർപ്പിച്ചു. വി. പൗലോസിന്റെ പ്രഭാഷണം കേട്ടു മാനസാന്തരപ്പെട്ട എപ്പ്രോസുസ് ആണ് അവിടെ ക്രിസ്തുമതം പ്രചരിപ്പിച്ചത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപേക്ഷപ്രകാരം ഏ. ഡി. 63-ൽ ഈ ലേഖനം തൈക്കിക്കുസ് എന്ന വിശ്വസ്ത സഹകാരിയുടെ കയ്യിൽ വി. പൗലോസ് കൊടുത്തു. അബദ്ധവിശ്വാസങ്ങളിൽനിന്നും അകന്നുനിൽക്കാൻ ശ്ലീഹാ അവരെ ഉപദേശിക്കുന്നു.

13 തെസലോണിയർക്കുള്ള ലേഖനം.

മാസിലോണിയായുടെ തലസ്ഥാനമാണ് തെസലോണിക്ക. ഇന്നത് സലോനിക്ക എന്ന പേരിലറിയപ്പെടുന്നു. ഏ. ഡി, 51-ൽ വി. പൗലോസ് അവിടെ വേദം പ്രസംഗിച്ചു. യഹൂദരും വിജാതീയരും മാനസാന്തരപ്പെട്ടു. അവരെ ക്രൈസ്തവരെ പീഡിപ്പിച്ചപ്പോൾ അവരെ വിശ്വാസത്തിലുറപ്പിക്കാൻ തിമോത്തിയെ അയച്ചു. മരിച്ചവരുടെ ഉത്ഥാനത്തെപ്പറ്റിയും മിശിഹായുടെ രണ്ടാമത്തെ ഉത്ഥാനത്തെപ്പറ്റിയും അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന സംശയം മാറ്റുവാൻ തിമോത്തിയുടെ അഭ്യർത്ഥനപ്രകാരം ഈ കത്തു് ഏ. ഡി. 52-ൽ ഗ്രീക്കുകാർ എഴുതി അയച്ചു.

14 തെസലോണിയർക്കുള്ള രണ്ടാം ലേഖനം.

ലോകാവസാനം അത്യാസന്നമെന്നു കരുതി കർമ്മങ്ങളിൽ നിന്നകന്നു് നിരത്സാഹരായിക്കഴിഞ്ഞ തെസലോണിയർക്കു്ക്കുള്ള ഒരു പദേശമാണിതു്.

15 തിമോത്തിക്കുള്ള ഒന്നാം ലേഖനം.

ഏ. ഡി. 65നും 66-നുമിടയ്ക്കു് പൗലോസ് എഴുതി. ഏഷ്യമൈനറിൽപ്പെട്ട ലിക്കോണിയായിലെ ലിസുട്ര എന്ന നഗരത്തിലാണ് തിമോത്തി ജനിച്ചതു്. പിതാവു് ഒരു യവനനാണ്. മാതാവു് (യൂണിസു്) യഹൂദയുമാണ്. വി. പൗലോസ് ലിസ്ത്രിയായിൽവെച്ചു് തിമോത്തിയെ ശിഷ്യനായി സ്വീകരിച്ചു. പിന്നീടു് എഫേസുസിലെ സഭാധ്യക്ഷനാക്കി. 40 വയ്ക്കും മെത്രാപ്പോലീത്തയായിരുന്നശേഷം ഏ. ഡി. 97-ൽ വേദസാക്ഷിമകുടം ചൂടി. ഈ കത്തിൽ ആചാര്യന്മാരുടെ ചുമതലകളെപ്പറ്റിയാണ് പറയുന്നതു്. തിമോത്തിയെഴുതിയ കത്തും അജപാലകലിവിതങ്ങൾ എന്നറിയപ്പെടുന്നു.

16 തിമോത്തിക്കുള്ള 2-ാം ലേഖനം.

ഏ. ഡി. 67ന്റെ അവസാനഭാഗത്താണ്, കാരാഗൃഹവാസക്കാലത്ത് ഇതെഴുതിയത്.

17 ടൈറസിലുള്ള ലേഖനം

അന്തിയോക്യയിലാണ് ടൈറസ് (തീത്തസ്) ജനിച്ചത്. യവനനാണ് മാതാപിതാക്കൾ. തീത്തസ് പലപ്പോഴും പൗലോസിന്റെ ഭൗത്യവാഹകനായി പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. തീത്തസ് ക്രിസ്തീയമായിരിക്കുമ്പോഴാണ് ഈ കത്തു കിട്ടുന്നത്. ക്രിസ്തീയനായിത്തീർന്നപ്പോൾ 94-ാമത്തെ വയസ്സിൽ തീത്തസ് മരിച്ചെന്ന് പാരമ്പര്യം.

18 ഫിലമോനുള്ള ലേഖനം.

കൊളോസെ നഗരത്തിലെ ഒരു ധനവാനാണ് ഫിലമോൻ. അദ്ദേഹത്തിന് ഒന്നോസിമോൻ എന്നൊരു അടിമയുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ ഫിലമോന്റെ ചില സാധനങ്ങൾ മോഷ്ടിച്ചുകൊണ്ട് ഒളിച്ചുപോയി. കുറേക്കഴിഞ്ഞു അയാൾ പൗലോസിനെ അഭയം പ്രാപിച്ചു. തെറ്റിനെപ്പറ്റി മനസ്സുപിച്ച് രമ്യതയ്ക്കു ശ്രമിച്ചു. പൗലോസ്, അടിമയുടെ തെറ്റു ക്ഷമിക്കാനും അയാളെ മോചിക്കാനും അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഈ കത്തു ഏ. ഡി. 62-ൽ എഴുതി അയച്ചു. പിന്നീട് ഈ അടിമ ക്രൈസ്തവനായി, എഫേസ്യൂസിലെ മെത്രാനായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയായ അപ്പിയായും മകനായ അർക്കിഷോസും നീറോയുടെ കാലത്ത് വേദസാക്ഷികളായി മരിച്ചു.

19 എബ്രായർക്കുള്ള ലേഖനം.

പൗലോസ് ഓർത്തുത്തെ യഹൂദക്രൈസ്തവർക്കുവേണ്ടി ഏ. ഡി. 63-ൽ റോമിൽവെച്ച് ഈ കത്തെഴുതി. പീഡനംകൊണ്ട് ഭഗ്നാശരായവരെ ധൈര്യപ്പെടുത്താനും ക്രിസ്തു മതത്തിന്റെ മഹനീയതയെ തെളിയിക്കാനുമായിട്ടാണ് എഴുതിയത്.

20 വി. യാക്കോബിന്റെ ലേഖനം.

ഓർത്തോഡോക്സസ് പ്രഥമ ബിഷപ്പാണ് യാക്കോബ്. ക്ലേ യോഫാസിന്റെയും മറിയത്തിന്റെയും (അൽഫേ) പുത്രനാണ്. (കന്യകാമറിയത്തിന്റെ ചാർച്ചക്കാരിയായിരുന്നു ഈ മറിയം). ഇദ്ദേഹത്തെ ഏ. ഡി. 62-ൽ യഹൂദർ എറിഞ്ഞും അടിച്ചും വധിച്ചു.

വിശ്വാസം മാത്രം പോരാ, വിശ്വാസാനുസൃതമായ ജീവിതം കൂടി അത്യവശ്യമാണെന്ന് ഇതിൽ സ്ഥാപിക്കുന്നു. യാക്കോബ്, യോഹന്നാൻ, യൂദാ, പത്രോസ് എന്നിവരുടെ ലേഖനങ്ങൾ പ്രത്യേകമായി ആരും ഉദ്ദേശിച്ചെഴുതിയതല്ല. അതുകൊണ്ട് അവയെ സാമൂഹികലേഖനങ്ങൾ എന്നു വിളിക്കുന്നു.

21 വി. പത്രോസിന്റെ 1-ാം ലേഖനം.

പത്രോസ് ഗലീലിയയിലെ ബെത്സൈദായിൽ ജനിച്ചു. കുടുംബസമേതം കഫർണാമിൽ താമസിച്ചു. മീൻ പിടിയ്ക്കുന്നതായിരുന്നു തൊഴിൽ. ഇദ്ദേഹവും സഹോദരനായ അന്ത്രയോസും യോർദ്ദാൻ നദീതീരത്തുവെച്ച് ക്രിസ്തുവിനെ കണ്ടു. അവിടുത്തെ അനുഗമിച്ചു. അന്ത്യോക്യയിൽ സഭ സ്ഥാപിച്ചു. ഏ. ഡി. 51-ൽ ഓർത്തോഡോക്സസ് സാമൂഹികസമ്മേളനത്തിൽ അദ്ധ്യക്ഷം വഹിച്ചു. ഇദ്ദേഹത്തെ ഏ. ഡി. 67-ൽ നീറോ ചക്രവർത്തി കുരിശിൽ തലകീഴായി തൂക്കിക്കൊന്നു.

റോമിൽ വെച്ചാണ് ഈ കത്തെഴുതുന്നത്. പുരാതന ബാബിലോൺപോലെ പാപപുണ്ണമായിരുന്നതുകൊണ്ട് റോമിനെ ബാബിലോൺ എന്നദ്ദേഹം വിളിച്ചിരുന്നു. (5-13) എഷ്യക്കൈനറിലെ ക്രൈസ്തുവരെ പീഡനങ്ങളിൽ ആശ്വസിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടിയാണിതെഴുതിയത്.

22 വി. പത്രോസിന്റെ 2-ാം ലേഖനം.

ഇതും ഏഷ്യാമൈനറിലെ ക്രൈസ്തവർക്കുവേണ്ടി റോമിൽവെച്ചു, കരാഗ്രഹവാസകാലത്തു് ഏ. ഡി. 66 നും 67 നും ഇടയ്ക്കു് എഴുതി. ക്രിസ്തുവിന്റെ തത്വങ്ങളും മാതൃകയും സമ്യക്കായി ഗ്രഹിക്കാൻ അദ്ദേഹം ഉപദേശിക്കുന്നു.

23 വിശുദ്ധ യോഹന്നാന്റെ ഒന്നാം ലേഖനം.

എഫേസുസിൽവെച്ചു് ഏഷ്യാമൈനറിലുള്ളവർക്കായി ഇതെഴുതി. സെരിന്തസ് എന്ന് കാപടികന്റെ സിദ്ധാന്തത്തെ ഇതിൽ ഖണ്ഡിക്കുന്നു. മാമ്മോദീസ സമയത്തു് ക്രിസ്തു ആകാശത്തുനിന്നു് ഇറങ്ങിവന്നു. ഈശോയിൽ വസിച്ചെന്നും അതുതങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടു് കുരിശുമരണത്തിനു് മുമ്പു് സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു് ക്രിസ്തു തിരിച്ചുപോയെന്നും അതുകൊണ്ടു് ക്രിസ്തു പീഡനമേറിയല്ലെന്നും സെരിന്തസ് പറിച്ചു. ഈശോ ആദ്യന്തം ദൈവവും, മനുഷ്യനുമായിണെന്നു് ഈ ലേഖനത്തിൽ സ്ഥാപിക്കുന്നു.

24 വിശുദ്ധ യോഹന്നാന്റെ രണ്ടാം ലേഖനം.

ഏ. ഡി. 90-നു ശേഷം എഫേസുസിൽവെച്ചു് ഇതെഴുതി. സാഹോദര്യം വിശ്വാസസ്ഥിരത എന്നിവയെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്നു.

28 വിശുദ്ധ യോഹന്നാന്റെ 3-ാം ലേഖനം.

ഏതോ ഒരു ഗായുസിനെ പ്രശംസിച്ചുകൊണ്ടും ഡിയോട്രിഫസ്, ഡെമേട്രിയസ് എന്നിവരെ ശാസിച്ചുകൊണ്ടും എഫേസുസിൽവെച്ചു് എഴുതിയതാണിതു്.

26 വിശുദ്ധ യൂദായുടെ ലേഖനം.

ക്രിസ്തുവിന്റെ 12 ശിഷ്യരിൽ ഒരുവനാണു് ചെറിയ യാക്കോബിന്റെ സഹോദരനാണു് യൂദായദേവസ്. പിതാവിന്റെ പേരു് ക്ലേയോഫാസ്. തദൈ, ലംബെ എന്നൊക്കെ യൂദായ്ക്കു പേരുണ്ടു്. പേർഷ്യയിലും,

മെസപ്പൊട്ടോമിയായിലും കാനാൻകാരനായ സൈമനുമാത്രം ഇദ്ദേഹം സുവിശേഷം പ്രസംഗിച്ചു. പേർഷ്യയിൽവെച്ചു മരിച്ചു. ചില അബദ്ധസിദ്ധാന്തങ്ങളെയും ദുരൂഹാരങ്ങളെയും അപലപിക്കുകയാണ് ഈ കത്തിൽ.

സി. പ്രവചനം

27 വിശുദ്ധ യോഹന്നാനുണ്ടായ വെളിപാട്.

നാലാം സുവിശേഷമെഴുതിയ ആൾ തന്നെയാണ് ഈ യോഹന്നാൻ. ഇദ്ദേഹത്തെ ഏ. ഡി. 95-ൽ ഈജിപ്തൻ സമുദ്രത്തിലെ പാത്മോസ് ദ്വീപിലേക്ക് ഡൊമീഷ്യൻ ചക്രവർത്തി നാടുകടത്തി. അവിടെവെച്ചുണ്ടായ ഒരു ദർശനത്തിന്റെ വിവരണമാണിത്. ഏകദൈവവിശ്വാസം ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവത്വം മുതലായവയെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കുന്നു. വിരുദ്ധശക്തികൾ നശിക്കുമെന്നും ഇതിൽ പറയുന്നു.

www.malankaralibrary.com

അദ്ധ്യായം ഇരുപത്തിഅഞ്ച്

ബൈബിളിന്റെ വിഭജനം

പഴയനിയമമെന്നും പുതിയനിയമമെന്നും ബൈബിളിനെ രണ്ടായി വിഭജിച്ചിട്ടുണ്ട്. ക്രിസ്തുവിനുവുമുമ്പുള്ള പ്രവാചകന്മാരും, ആചാര്യന്മാരും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളവ പഴയനിയമത്തിൽ ഉൾപ്പെടും. ക്രിസ്തു പഠിപ്പിച്ച തത്വങ്ങളും, ക്രിസ്തുവിന്റെ ശിഷ്യന്മാർ നടത്തിയ പ്രവർത്തനങ്ങളും പുതിയനിയമത്തിലുൾപ്പെടുന്നു.

ബൈബിളിലെ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പേര്

ബൈബിളിലെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു് ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ പേരിട്ടിരുന്നില്ല, പിക്ലാലത്താണു് പേരുകളുണ്ടായതു്.

1 പ്രതിപാദ്യത്തെ കുറിക്കുന്നവ ഉദാ: ഉല്പത്തി, വെളിപാട്, 2 എഴുത്തുകാരന്റെ പേര്. ഉദാ:- ജര്മിയാസ്. 3 പ്രധാന കഥാപാത്രത്തിന്റെ പേര്. ഉദാ:- തോബിയാസ്, റൂത്തു്, ഈ പേരുകളെല്ലാം കാലക്രമത്തിൽ ഉണ്ടായവയാണ്.

അദ്ധ്യായങ്ങളും വാക്കുകളും

ഓരോ ഗ്രന്ഥത്തേയും അദ്ധ്യായങ്ങളാക്കി തിരിച്ചതു് 13-ാം നൂറ്റാണ്ടിലാണ്. പാരീസ് സൂക്ലാശാലയിലെ പ്രൊഫസ്സറായിരുന്ന സ്റ്റീഫൻ ലാഗ്ടൻ (1228) എന്ന ഒരിംഗ്ലീഷുകാരൻ ബൈബിളിനെ അദ്ധ്യായങ്ങളായി തിരിച്ചു. ഏ. ഡി. 1226 മുതൽ പ്രസ്തുത വിഭജനം സാർവ്വത്രികമായി. യഹൂദരും അംഗീകരിച്ചു. (സ്റ്റീഫൻ ലാഗ്ടൻ പിന്നീട് കാൻറർബറിയുടെ ആർച്ച് ബിഷപ്പും കാർഡിനലുമായി.)

സൻറോസ് പാഗിനസ് എന്നയാൾ ഏ. ഡി 1528-ൽ ഹീബ്രു ബൈബിളിന്റെ (പഴയനിയമം) ഒരു ലത്തിൻ തർജ്ജമയുണ്ടാക്കി. അതിൽ അദ്ധ്യായങ്ങളും വാക്യങ്ങളും തിരിച്ചെഴുതിയിരുന്നു. റോബർട്ട്സ്റ്റീഫൻ എന്നൊരു പാരീസുകാരൻ 1851-ൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്ത തന്റെ ബൈബിൾ പതിപ്പിൽ വാക്യങ്ങൾ തിരിച്ചിരുന്നു. ഈ വിഭജനം അത്ര മെച്ചപ്പെട്ടതല്ലെങ്കിലും എല്ലാവരും അംഗീകരിച്ചു.

അദ്ധ്യായം ഇരുപത്തിആറു്

വ്യാജകൃതികൾ

ബൈബിൾസംബന്ധമായുള്ള വ്യാജകൃതികളെ അപ്പോക്രിഫ എന്നാണ് വിളിക്കുക. നിഗൂഢമായതു് എന്നത്രേ ആ ഗ്രീക്കുപേരിന്റെയർത്ഥം. ബി. സി. 300-നും ഏ. ഡി. 100-നു മിടക്കു പഴയനിയമസംബന്ധമായ പല വ്യാജകൃതികളുമുണ്ടായി. 'സോളമന്റെ സങ്കീർത്തനങ്ങൾ' ഇസ്രായാസിന്റെ സ്വർ്ഗാരോഹണം മുതലായവ സുപ്രസിദ്ധങ്ങളാണ്.

പുതിയനിയമ സംബന്ധമായും ചില വ്യാജകൃതികളുണ്ടായി. ക്രിസ്തുവിനേയും ശിഷ്യന്മാരേയും സംബന്ധിച്ചുള്ള സങ്കല്പകഥകളാണ് അവയെല്ലാം.

രണ്ടാംഭാഗം

ബൈബിളിലെ ചരിത്രം

അദ്ധ്യായം ഒന്ന്

ഒരു ജനതയുടെ ചരിത്രം

ബൈബിളിനെ അതിന്റെ ചരിത്രപശ്ചാത്തലത്തിൽ കണ്ടെത്തുക, അപ്പോൾ മനസ്സിലാക്കും അതിലെ സംഭവങ്ങൾ അത്ര വിദൂരമോ, നിഗൂഢമോ അല്ലെന്ന്. "ഈജിപ്റ്റിലെ ഫറോന്മാരുടേയും റോമൻറിപ്പബ്ലിക്കിന്റെയും

നിയതമായ ചരിത്രത്തിന്റെ ഭാഗങ്ങളാണ് അവയെന്നു തെളിയും.

ഒരു മതഗ്രന്ഥം മാത്രമല്ല ടൈംബിൾ, ഒരു ജനതയുടെ ചരിത്രംകൂടിയാണത്. അതൊരു കുടുംബത്തിന്റെ (അബ്രാഹത്തിന്റെ) ചരിത്രമാണ്. അബ്രാഹം തുടങ്ങിയ പൂർണ്ണപിതാക്കന്മാർ മുതൽ ക്രിസ്തുവരെയുള്ള കാലത്തിന്റെ മാനുഷികവും ദൈവികവുമായ ഔത്യത്തിന്റെയും പ്രവൃത്തികളുടെ ഒരു ചരിത്രം. ഇതാണ് ടൈംബിളിനു ആത്യന്തികമായ ദൈരുകൃമുണ്ടാക്കുന്നത്.

അബ്രാഹത്തിന്റെ ഒരു ജനതയായി വളർന്നു ഹീബ്രു ജനത. പിന്നീട് അവർക്ക് ഇസ്രായേൽക്കാരെന്നും പേരുണ്ടായി. മെസപ്പൊട്ടോമിയ, ഏഷ്യമൈൻ മധ്യധരണ്യാഴിയുടെ കിഴക്കൻ പ്രദേശങ്ങൾ ഈജിപ്റ്റ് എന്നിവിടങ്ങളിലുള്ള ജനതകളുടെ സംഭവങ്ങളുമായി അവർ ബന്ധപ്പെട്ടു. പലപ്പോഴും ആ ജനത ഈജിപ്റ്റ് മുതൽ യൂഫ്രട്ടീസ് നദിവരെ യാത്രചെയ്തു. നാനാഭാഗത്തുനിന്നുമുള്ള വഴികൾ ആ പ്രദേശത്തു കൂട്ടിമുട്ടുന്നു. ചരിത്രത്തിൽ ഇന്നറിയപ്പെടുന്ന കിഴക്കൻ ജനതകളെല്ലാം ഇവരുമായി സമ്പർക്കം പുലർത്തിയിട്ടുണ്ട്.

ചരിത്രപഠനത്തിന്റെ പിന്നിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ

1 ബൈബിൾ

ബൈബിൾക്കാലത്തെ സംഭവങ്ങളെപ്പറ്റി ബൈബിളിൽനിന്നുതന്നെ മനസ്സിലാക്കാം. ഇസ്രായേലിന്റെ ചരിത്രം അതിലധിഷ്ഠിതമാണ്.

2 യഹൂദസാഹിത്യചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ.

ജോസേഫൂസ് ഫ്ലാവിയസിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളാണ് പ്രധാനപ്പെട്ടവ. ജോസേഫൂസ് ജറുസലത്തുള്ള ഫരിസേയവിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു പുരോഹിതന്റെ പുത്രനായി ഏ. ഡി. 38-ൽ ജനിച്ചു. ഫരിസേയനായി വളർന്നു. പിന്നീടു് ഒരു പാട്ടാളക്കാരനായി. ഏ. ഡി. 66-ൽ റോമാക്കാക്കിതിരെ യഹൂദർ യുദ്ധം ചെയ്തപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഗലീലി പ്രോവിൻസിന്റെ സൈന്യാധിപനായിരുന്നു. റോമൻ ജനറലായ വെസ്സാസിയനെ തടഞ്ഞുനിർത്താൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞില്ല. അടുത്തവർഷം തന്നെ വെസ്സാസിയനു കീഴടങ്ങി. റോമാക്കാർ ജോസേഫൂസിനെ തടവുകാരനായി റോമിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി. മൂന്നുവർഷം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, വെസ്സാസിയൻ ചക്രവർത്തിയാകുമെന്ന തന്റെ പ്രവചനം പൂർത്തിയായപ്പോൾ, റോമാക്കാരുടെ പ്രീതിക്കു് ജോസേഫൂസ് പാത്രമായി. അവർ അദ്ദേഹത്തെ മോചിപ്പിച്ചു. ഏ. ഡി, 70-ൽ ജറുസലംപട്ടണം ടൈറസു്

(വെസ്സാസിയൻറെ മകൻ) നശിപ്പിച്ചപ്പോൾ ജോസേഫു സംകൂടെയുണ്ടായിരുന്നു. നഗരനശീകരണാനന്തരം അവർ റോമിലേക്കു തിരിച്ചുപോയി. വെസ്സാസിയൻ കുടുംബത്തോടുള്ള ബഹുമാനം കടന്നുകൊണ്ട് 'ഫുളാവിയസു' എന്ന പേരു അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചു. റോമിൽവെച്ചു ആത്മകഥയും മറ്റു മൂന്നു ഗ്രന്ഥങ്ങളുമെഴുതി. അദ്ദേഹത്തിൻറെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ താഴെ പറയുന്നവയാണ്.

a) യഹൂദപുസ്തകങ്ങൾ (Antiquities of the Jews) സൃഷ്ടിമുതൽ ഏ. ഡി. 66 വരെയുള്ള യഹൂദചരിത്രം 20 വാല്യങ്ങളിലായി എഴുതിയതാണിതു്.

b) യഹൂദയുദ്ധം (The Jewish war) മക്കബികളുടെ വിപ്ലവം, ഏ. ഡി. 67 മുതൽ 73വരെ റോമിനെതിരെ നടത്തിയ ആക്രമണങ്ങൾ എന്നിവ ഇതിൽ വിവരിക്കുന്നു.

c) ആപിയോണെതിരെ (Against Apion) യഹൂദവിഭേദിയും ഈജിപ്റ്റൻ വ്യാകരണകർത്താവുമായ ആപിയോൺ ഉന്നയിച്ച ആരോപണങ്ങളെ ഖണ്ഡിച്ചു യഹൂദരുടെ മഹത്തായ ചരിത്രത്തെ വിശദീകരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥമാണിതു്.

3 ഫിലോജൂദേവുസിൻറെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ

അലക്സാണ്ടറിയക്കാലത്തായ യഹൂദചിന്തകനാണ് ഫിലോ (ബി. സി. 20-ഏ. ഡി. 50). പഞ്ചഗ്രന്ഥിയിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ഒരു തത്വചിന്ത കെട്ടിപ്പടുത്തി വ്യാപാരദേശികങ്ങളായ ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളും എഴുതി.

4 പഴയനിയമ സംബന്ധികളായ വ്യാജഗ്രന്ഥങ്ങൾ (apocrypha) വ്യാജകൃതികളിലും ചില ചരിത്രവസ്തുതകളുണ്ടു്.

5 തൻമുദാ, മിദ്രാഷ് എന്നീ യഹൂദഗ്രന്ഥങ്ങളും അവയുടെ വ്യുല്പാദനങ്ങളും.

6 യഹൂദേതരഗ്രന്ഥങ്ങൾ.

ഗ്രീക്കുകാരും റോമാക്കാരും ഏഴുതീയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ബൈബിൾചരിത്രപഠനത്തിനു സഹായമാകും. ചരിത്രത്തിന്റെ പിതാവായ ഹെറഡോട്ടസി (ബി. സി. 484-425) ന്റെ ഗ്രന്ഥമാണ് പ്രധാനം. ഏഷ്യാ മൈനറിലാണ് ഹെറഡോട്ടസ് പിറന്നത്. ചെറുപ്പത്തിലെ, രാഷ്ട്രീയ കഴപ്പങ്ങൾമൂലം നാടുകടത്തപ്പെട്ടു. ഗ്രീസ്, കരിങ്കടലിന്റെ തീരപ്രദേശങ്ങൾ, പേർഷ്യൻ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ പ്രദേശങ്ങൾ, എന്നിവിടങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ചു. മതഭ്രമി കടന്നു ബാബിലോണിയായിലെത്തി. ആഫ്രിക്കയിലെ നൈൽനദിവരെ പോയി. ഓരോ സ്ഥലവും പഠിച്ചും സ്വദേശികളോടു ചോദിച്ചറിഞ്ഞും പേർഷ്യൻ യുദ്ധങ്ങളുടെ ചരിത്രമെന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന് തയ്യാറെടുപ്പ് നടത്തി. ഒൻപതു ഭാഗങ്ങളുള്ള ഈ ചരിത്രം ഇന്നത്തെയത്വത്തിലുള്ള ചരിത്രമല്ല. അതിൽ ഭൂമിശാസ്ത്രം, നരവംശശാസ്ത്രം മുതലായവയുണ്ട്. ആദ്യത്തെ ഭാഗങ്ങളിൽ പേർഷ്യൻ സാമ്രാജ്യത്തിന് സൈറസും, കസിഡിസും, ഡേറിയസ് എന്നിവരുടെ കാലത്തുണ്ടായ വളർച്ചയാണ് വിവരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ബാക്കി മൂന്നു ഭാഗങ്ങളിൽ ഡേറിയസിന്റെ അനന്തരഗാമിയായ സ്റ്റെർക്കെസും രാജാവു (Xerxes) നടത്തിയ ഗ്രീക്ക് ആക്രമണങ്ങളെ വിവരിക്കുന്നു. ഏഷ്യയിലുള്ള ഗ്രീക്കുകാർഡേറിയസിനെതിരെ നടത്തിയ വിപ്ലവങ്ങളും പേർഷ്യാക്കാർ മാർത്തോണിൽ വന്നതും വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചരിത്രത്തിന്റെ പ്രമേയം ഗ്രീസിൽ എത്തിയ സ്റ്റെരാസ്സെസിന്റെ സൈന്യങ്ങളെ മാർത്തോണിൽനിന്നും (ബി. സി. 490-ൽ) തുരത്തി എന്നതാണ്. ഈ വിജയത്തിന്റെ

സ്മരണ കൃത്യമായി ഭാവിതലമുറക്കു നല്കാൻവേണ്ടിയാണ് ചരിത്രമെഴുതുന്നതെന്നു ഗ്രന്ഥാരംഭത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഇവ കൂടാതെ സിക്കളുസിന്റെ പുസ്തകങ്ങളും സ്കൂൾ ബോയുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളും സഹായകങ്ങളാണ്. ഒരു ഗ്രീക്കു ഭൂമിശാസ്ത്രജ്ഞനും ചരിത്രകാരനുമായ സ്റ്റ്രാബോ. (Strabo ബി. സി. 63-ഏ. ഡി. 21) 17 വാല്യങ്ങളിലായി ഒരു ഭൂമിശാസ്ത്രം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്.

ഒരു റോമൻചരിത്രകാരനായ ലിവി (തീത്തൂസ് ലിവിയൂസ്, ബി. സി. 59-ഏ. ഡി. 17) 142 ഭാഗങ്ങളുള്ള ഒരു മഹാഗ്രന്ഥമെഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ഇന്നു അതിന്റെ 35 ഭാഗങ്ങളേ നിലവിലുള്ളൂ.

ഫിനീഷ്യക്കാരനായ സാൻ കനിയത്തോൺ (San-chuniathon) എഴുതിയ ഫിനീഷ്യൻ ചരിത്രം ബൈബിൾ പഠനത്തിനു സഹായകമാണ്.

ബാബിലോണിയായിലെ മർദുക്കു ദേവന്റെ ക്ഷേത്രത്തിലെ പുരോഹിതനായ ബർസൂസ്, അന്തിയോക്കസ് ഒന്നാമന്റെ കാലത്തു് (ബി. സി. 281-261), ഗ്രീക്കു ഭാഷയിൽ ബാബിലോണിയായുടെ ഒരു ചരിത്രമെഴുതി വെച്ചു.

ബി. സി. 330-ന് തുറന്നിടാൻ മധ്യത്തിൽ ഈജിപ്റ്റിലെ ഒരു പുരോഹിതനായ മനേമേ മഹാനായ അലക്സാണ്ടറിന്റെ കാലംവരെയുള്ള ഈജിപ്റ്റൻ ചരിത്രം എഴുതുകയുണ്ടായി. ഇവയെല്ലാം ബൈബിൾ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് വിലപ്പെട്ടതാണ്.

ചരിത്രപഠനത്തിന്റെ പിന്നിലുള്ള ഗവേഷണങ്ങൾ

“പുരാണചരിത്രം പിക്കാസുകൊണ്ടാണ് ലിഖിതമായിട്ടുള്ളത്.” ബൈബിളിലെ ചരിത്രവും ഇതിനു അപവാദമല്ല. ബൈബിളിനോളം ഗവേഷണവിഷയമായ മറ്റൊരു ഗ്രന്ഥമില്ല. മെസപ്പൊട്ടോമിയയും, പലസ്തീനയും ഈജിപ്തും ഗവേഷണവിഷയമായിട്ടുണ്ട്. ഗവേഷണഫലമായി ഉണ്ടായ ചില കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളെപ്പറ്റി വിവരിക്കാം.

1 ഈജിപ്തും

ഹിക്സോസുവർഗ്ഗക്കാർ ഈജിപ്റ്റിനെ ആക്രമിച്ച കീഴടക്കിയതും ഹീബ്രുജനതക്കു അവിടെ സ്വാഗതം ലഭിച്ചതും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ധാരാളം കത്തുകൾ ഈജിപ്റ്റിൽനിന്നു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഏഷ്യയിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട അധികാരികൾ പലസ്തീനയിലുള്ള ഈജിപ്തുകാരന്മാർക്ക് മുതലായവയെപ്പറ്റി കത്തുകളാണവ. തെക്കെ ഈജിപ്റ്റിൽ യഹൂദർക്കുണ്ടായിരുന്ന പട്ടാളക്കോളനികളെപ്പറ്റിയുള്ള രേഖകളും കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുണ്ട്.

2 മെസപ്പൊട്ടോമിയ ഇന്നത്തെ ഇറാക്

15-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ബാർബേറോ എന്ന വെനീസുകാരൻ പടിഞ്ഞാറൻ ഏഷ്യയിൽ ഒരു സാഹസികയാത്ര നടത്തി. അയാൾ യൂറോപ്പിൽ തിരിച്ചെത്തിയതു് ഒരു

പ്രത്യേക ഭാഷയേപ്പറ്റിയുള്ള റിപ്പോർട്ടമായാണ്. ഷീറാസ് എന്ന ക്ഷേത്രത്തിന്റെ കല്ലുകളിലും ഈ ഭാഷ എഴുതപ്പെട്ടിരുന്നു. 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നിയേബൂർ (Niebuhr) എന്ന ഒരു സാന്നിഷ് സർവ്വേയർ ആ കളിമൺ പലകകളെ യൂറോപ്പിലെത്തിച്ച് അതിലെ എഴുത്തിനു “കൂണിഫോം” എഴുത്തു എന്നു പേരിട്ടു. ഒരറ്റം കനം കൂടിയും മറ്റേയറ്റം കനം കുറഞ്ഞുമിരിക്കുന്ന ഒരായുധം എന്നാണ് കൂനേവുസ് എന്ന ലത്തീൻ വാക്കിനർത്ഥം. ആ ആയുധവുമായുള്ള സാദൃശ്യംകൊണ്ടാണ് ആ പേരു ഈ എഴുത്തിനുണ്ടായതു്.

യൂറോപ്പിൽ അവ കൊണ്ടുവന്നു് 30 വർഷം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഗ്രോട്ടെ ഹെൻഡ് (G. F. Grotefend) എന്ന ജർമ്മൻ സ്കൂൾമാസ്റ്റർ അതിലെ നാലക്ഷരം മനസ്സിലാക്കി. (D. A. R. S. H. പേർഷ്യൻ രാജാവായ ഡേറിയസിന്റെ പേരു്) വീണ്ടും 20 വർഷം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഹെൻറി റോലിൻസൺ (Sr. Henry. C. Rawlinson) എന്ന ബ്രിട്ടീഷ് ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ഈ എഴുത്തു് വായിക്കാനുള്ള മാറ്റംകണ്ടു പിടിച്ചു.

ഈജിപ്റ്റുകാർ ചിത്രങ്ങളാണ് എഴുതാനുപയോഗിച്ചിരുന്നതു്. ഇവരാകട്ടെ ഇംഗ്ലീഷിലെ വി (V) ആകൃതിയിലുള്ള ഈ ലിപിയും.

കൂണിഫോം രേഖകളിൽനിന്നു മെസപ്പൊട്ടോമിയയുടെ ചരിത്രം കുറിയെല്ലാം മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

3 ബാബിലോണിയ

ഉല്പത്തിപുസ്തകത്തിൽ പറയുന്ന മിക്ക പേരുകളും അസീറിയക്കാരുടേയും ബാബിലോണിയരുടേയും പൗരാണിക ലിഖിതങ്ങളിൽ കാണാം. ഏകരാജശാസനത്തിന്റെ കാലത്തേപ്പറ്റി അസീറിയൻ നിയമസംഹിതയിലുണ്ടു്.

രാജാക്കന്മാരുടെ തീയതികൾ കുറിച്ചിട്ടുണ്ട്. ബി. സി. 763 ജൂൺ 15ന് ഉണ്ടായതും നിനിവേയിൽ പൂണ്ണമായി കാണപ്പെട്ടതുമായ സൂര്യഗ്രഹണത്തെപ്പറ്റിയും അതിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു.

ബി. സി. 17-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഹമുറബി എന്ന രാജാവിന്റെ നിയമങ്ങൾ കണ്ടെടുത്തിട്ടുണ്ട്. അതിനുമുമ്പുണ്ടായിരുന്ന മറ്റൊരു സുമേറിയൻ നിയമഗ്രന്ഥവും കണ്ടുകിട്ടി. ബി. സി. 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഒരു അസീറിയൻ നിയമസംഗ്രഹവും 13-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഹിറ്റെറ്റുവർക്കാരുടെ ഒരു നിയമഗ്രന്ഥവും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഹീബ്രുജനതക്കു ഒരു നിയമമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു അങ്ങനെ വ്യക്തമായി.

4 പലസ്തീന

പലസ്തീനയിലെ ഗവേഷണഫലമായി, കത്തി നശിച്ച നഗരങ്ങളുടെ ഭാഗങ്ങളും രേഖകളും കണ്ടെടുത്തു. ബൈബിൾകാലത്തെ ജനതയുടെ ജീവിതരീതിയെ വ്യക്തമാക്കുന്ന ആയുധങ്ങൾ, പാത്രങ്ങൾ, വീടുകൾ, കല്ലറകൾ മുതലായവയും ലഭിച്ചു. 1947-ൽ ചാവുകടലിനടുത്തുള്ള കഥാപാത്രത്തിൽനിന്നു ബൈബിളിന്റെ കുറെ കോപ്പികളും കിട്ടുകയുണ്ടായി.

ചരിത്രാരംഭം

ഉല്പത്തിപുസ്തകത്തിൽ, പ്രപഞ്ചത്തെ ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചുവെന്നു ലളിതമായ ഭാഷയിൽ എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. അതൊരു മുഖവുരയാണു്.

ആദ്യമനുഷ്യരായ ആദവും ഹവുയും ജീവിച്ചിരുന്നതു ഇവിടെയാണെന്നു കൃത്യമായി പറയുന്നില്ല. എങ്കിലും പേഷ്യൻ ഉൾക്കടലിൽ വീഴുന്ന യൂഫ്രട്ടീസു് ട്രൈഗ്രീസു് എന്നീ നദികൾക്കിടയിലുള്ള മെസപ്പൊട്ടോമിയ (ഇറാക്ക്) എന്ന പ്രദേശത്തായിരുന്നു.

മെസപ്പൊട്ടോമിയ എന്ന പദത്തിനു് നദികൾക്കിടയിലുള്ള സ്ഥലം എന്നാണർത്ഥം. ഒന്നാംലോകമഹായുദ്ധത്തിനുശേഷമാണു് ഇറാക്ക് എന്ന പേരും രാഷ്ട്രവും നിലവിൽവന്നതു്. ഇന്നറിയപ്പെടുന്നതിൽ ഏറ്റവും പുരാതനമായ മനുഷ്യസംസ്കാരം ഇവിടെയാണു് ഉണ്ടായിരുന്നതെന്നു ഗവേഷകന്മാർ കരുതുന്നു. മനുഷ്യവംശം ഇവിടെയാണു് ഉദ്ഭവിച്ചതെന്നാണു പണ്ഡിതമതം.

നോഹും, ജലപ്രളയവും

ആദത്തിന്റെ സന്തതിപരമ്പരയിൽപ്പെട്ട നോഹിന്റെ കാലത്ത് മെസപ്പൊട്ടോമിയായിൽ ഒരു വലിയ വെള്ളപ്പൊക്കമുണ്ടായി. യൂഫ്രട്ടീസ്, ടൈഗ്രീസ് നദികൾക്കിടയിൽ നടത്തിയ ഗവേഷണഫലമായി കണ്ടെടുത്ത എക്ക (ചെളി) ലിസ്തനസ് അവിടെയൊരു ജലപ്രളയം ഉണ്ടായതായി ഗവേഷകന്മാർ സമ്മതിക്കുന്നു. നദീമുഖത്തിനടുത്തുള്ള ഊർ (Ur) എന്ന സ്ഥലത്ത് 9 അടി കനത്തിലാണ് ഏക്കൽ അടിഞ്ഞു ചേർത്തിട്ടുള്ളത്. (ഇത് കണ്ടെത്തിയത് 1928-ലാണ്.)

ഉല്പത്തിപുസ്തകത്തിൽ (10) പറയുന്ന നീംറോദിന്റെ ഒരു പ്രതിമ. (തലമാത്രം) ടൈഗ്രീസ് നദിക്കരയിൽനിന്നും കുഴിച്ചെടുത്തു. നോഹിന്റെ പുത്രന്റെ പുത്രനാണ് നീംറോദ്. നോഹിന്റെ പെട്ടകം ചെന്നുറച്ച മലകളു പിടിച്ചിട്ടുണ്ട്—ആറാറാത്ത്. ബാബിലോണിനടുത്തുള്ള 'കിഷി'ൽ കുഴിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ അസാധാരണമായ ഒരു ജലപ്രളയത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ കാണുകയുണ്ടായി.

നോഹിന്റെ സന്തതികൾ

ഉല്പത്തിപുസ്തകത്തിന്റെ 10-ാം അദ്ധ്യായത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം എല്ലാ ജനതയും ഒരേ കുടുംബത്തിൽനിന്നുണ്ടായി എന്നു കാണിക്കുകയാണു്. ഈ ഐക്യബോധം ധാർമികതയ്ക്കു് ഒരാവശ്യമായിരുന്നു.

നോഹിന്റെ പുത്രന്മാരേപ്പറ്റി ബൈബിളിൽ പറയുന്നുണ്ടു്. സേം, ഹാം, ജാഫെത്തു്, എന്നു്. ഇതിൽ സേമിന്റെ സന്തതികളാണു് സെമറിക്കുകൾ എന്നറിയപ്പെടുന്നതു്. യൂറോപ്പിലും, ഏഷ്യയിലുമുള്ള ഇൻഡോ യൂറോപ്യൻ ജനത ജാഫെത്തിന്റെ സന്തതികളാണു്. (ഉല്പ. 10-2) ബൈബിളിൽ പറയുന്ന നോഹിന്റെ സന്തതികളാണു് ക്രിമെൽ എന്ന സ്ഥലത്തുണ്ടായിരുന്ന ക്രിമേരിയന്മാർ. ഹോമർ എന്ന ഗ്രീക്കുകവി ഇവരെ കിമ്മേരികൾ എന്നു വിളിക്കുന്നു.

കാസ്പിയൻകടലിനും പേർഷ്യൻ ഉൾക്കടലിനും ഇടക്കുള്ള മലകളിൽ ജീവിച്ചിരുന്നവരായി ചരിത്രം പറയുന്ന മേദിയൻ ജനത ഉല്പത്തിപുസ്തകത്തിൽ പറയപ്പെടുന്ന മാദായി ജനതതന്നെയാണു്. പടിഞ്ഞാറൻ ഏഷ്യാമൈനറിലും ഏജിയൻ ദ്വീപുകളിലും താമസിക്കുന്ന ഗ്രീക്കുകാർ യവാൻ എന്നയാളിന്റെ സന്തതികളത്രെ. യവാതിൽനിന്നാണു് ഇയോണിയർ, യവനർ, എന്നീ പേരുകളുണ്ടായതു്. തീറാസാണു് ത്രാസിയൻ ജനതയുടെ പൂർവ്വിതാവു്.

ഗോമറിന്റെ മൂത്ത മകനായ അസ്സെനാസിന്റെ സന്തതിപരമ്പരയാണ് ഷിത്തിയൻ വർഗ്ഗക്കാർ. ആറാറാത്തു മലയുടെ സമീപത്താണ് ഇവർ താമസിച്ചിരുന്നതെന്നും ജറമിയായുടെ പുസ്തകത്തിൽ (5 -27) കാണുന്നു.

പിന്നീട് അവർ യൂറോപ്പിലേയ്ക്കു നീങ്ങി. ഹീബ്രൂ സാഹിത്യത്തിൽ അസ്സെനാസ് എന്ന പേരു ജർമ്മൻകാരെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ഹാമിന്റെ പുത്രനായ കഷ് ആയിരിക്കണം എത്രയുംപുരാതമെടുത്ത പൂർവ്വികൻ. മിസ്രായിമിന്റെ പേരിൽ നിന്നാണ് ഈജിപ്റ്റിന് മിസ്രേൽ എന്ന പേരുണ്ടായത്. (പഴയനിയമത്തിൽ ഈജിപ്റ്റിന് മിസ്രേൽദേശം എന്നത്രേ പേര്.) കാനാൻ എന്നു ഉറോത പുത്രനിൽനിന്നുണ്ടായ പേരാണ് കാനാൻ എന്ന സ്ഥലനാമം (പലസ്തീനയിലെ കടൽത്തീരത്തിന്റെ പേരണിതു്).

കഷിന്റെ പുത്രന്മാർ അറേബ്യയിലാണ് താമസിച്ചത്. സോളമൻ രാജാവിനെ സന്ദർശിച്ച ഷീബാരാജ്ഞി ആ വംശപരമ്പരയിൽപ്പെട്ടവളാണ്.

ബാബിലോണിയൻ സംസ്കാരം കെട്ടിപ്പടുത്തിയ നീറോദ് കഷിന്റെ സന്തതിയാണ്. കാനാന്റെ പുത്രനായ നീദോൻ ഫെനീഷ്യയിൽ താമസിച്ചു. ഹെത്ത് എന്നയാളിൽ നിന്നാണ് ഹിറോറദ് വർഗ്ഗമുണ്ടായത്. അവർ ഏഷ്യാമൈനറിൽ ഒരു നാഗരീകതയുണ്ടാക്കി.

പേർഷ്യൻ ഉൾക്കടലിനടുത്തുള്ള എലമിറുകൾ ഏലാമിന്റെ മക്കളാണ്. അഷൂർ ആണ് അസറിയാക്കാരുടെ പിതാവ്. മെസപ്പൊട്ടോമിയായിലേയും സിറിയായിലേയും അമ്മേനിയൻ ജനത (സിറിയക്കാർ) ആരാമിന്റെ സന്തതികളുമത്രെ.

അബ്രാഹത്തിന്റെ മുൻഗാമികൾ

നോഹിന്റെ മകന്റെ മകനായ അർഫാക്സാദ് ഉൾ എന്ന സ്ഥലത്തു് താമസിച്ചു. അയാളുടെ മകനാണു് ഏബർ. 'ഹീബ്രു' എന്ന പദം ഏബർ എന്ന പേരിൽ നിന്നുണ്ടായി. നദിയുടെ മറ്റുകരയിൽനിന്നു് വന്നവൻ എന്നാണു് ആ പദത്തിന്റെ അർത്ഥം. എബറിനുശേഷമുള്ള 6-ാംമത്തെ തലമുറയിലാണു് അബ്രാഹം ഉണ്ടായതു്.

പെലെഗിന്റെ മകനായ യേക്കോബ് തെക്കെ അറേബ്യയിലുള്ളവരുടെ പിതാവാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മകന്റെ പേരു് ഹസാർമീവെത്തു് എന്നായിരുന്നു. ഇന്നും അറേബ്യയിൽ ആ പേരുള്ള ഒരു സ്ഥലമുണ്ടു്. അങ്ങനെ ബൈബിളിൽ പറയുന്ന ആളുകളും ഇന്നറിയപ്പെടുന്ന ജനതകളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം നമുക്കറിയാം.

അദ്ധ്യായം ഏഴു്

അബ്രാഹം (അബ്രാം)

ഇസ്രായേൽക്കാരുടെ ചരിത്രമാരംഭിക്കുന്നതു് അവരുടെ പുരുപിതാക്കന്മാരിൽ (Petriarchs) ഒന്നാമനായി കരുതപ്പെടുന്ന അബ്രാഹത്തെ ദൈവം വിളിക്കുന്നതോടെയാണു്. ഇന്നു് അറിയപ്പെടുന്ന ബാബിലോണിയൻ ചരിത്രം തുടങ്ങുന്നതു് ഊറിലെ ഒന്നാം രാജവംശത്തിന്റെ കാലം

(ബി. സി. 2500) തൊട്ടാണല്ലോ. ഹമുറബി (1729-1682) 1-ാം വംശത്തിലെ 6-ാംമത്തെ രാജാവത്രെ. ഈ വംശം സ്ഥാപിച്ചത് സുമു-അബു (ബി. സി, 1800) എന്നയാളായിരിക്കാം. അയാൾ സെമറ്റിക് (അർമേനിയൻ) വംശജനായിരുന്നുവെന്നു കരുതപ്പെടുന്നു. (ഉല്പ 14-1)

യൂഫ്രട്ടീസ് നദിക്കരെയുള്ള ഊർ എന്ന സ്ഥലത്തു് ഏതാണ്ടു് ബി. സി 2000 ത്തിൽ അബ്രാഹം ജീവിച്ചിരുന്നു. അബ്രാഹത്തിന്റെ പിതാവായ തേറ, ഒരു വ്യാപാരിയായിത്തന്നിരിക്കാം. അന്നു പേർഷ്യൻ ഉൾക്കടൽ ഊർ വരെ വ്യാപിച്ചുകിടന്നു. സർലേയോനാർഡ് വൃളി എന്ന പണ്ഡിതൻ ഊറിൽനിന്നു പല ചരിത്രരേഖകളും ശേഖരിച്ചു. അവിടെ ഒരു അമ്പല ഗോപുരത്തിൽ (സിസുരാത്ത) ചന്ദ്രദേവന്റെ (സീൻ) ബിംബമുണ്ടായിരുന്നു. ആ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ കണ്ടെടുത്തിട്ടുണ്ടു്.

അബ്രാഹത്തിന്റെ പുത്രികർ ബഹുദേവതാവാദികളായിത്തന്നിരിക്കാം. (ജോഷേപ 24. 2, ന്യായാ 5. 8) ചന്ദ്രദേവനെ ആരാധിക്കാൻ അബ്രാഹം ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. അദ്ദേഹം അവിടംവിട്ടു് ഹാരാനിലേയ്ക്കു് യാത്രയായി. വഴി എന്നാണു് ഹാരാൻ എന്നവാക്കിന്റെറയത്വം. ബാലിക്കാ നദി യൂഫ്രട്ടീസിൽചെന്നു ചേരുന്നിടത്തുനിന്നു് 60 മൈയിൽ വടക്കുമാറിയിരുന്നു ഈ സ്ഥലം. ഇതൊരു കോളനിയായിരുന്നു. ആദ്യമായി ലോഹവും ചക്രമുള്ള വണ്ടികളും ഉപയോഗിച്ചതു് അവിടെയാണു്. സെസപ്പെട്ടോമിയായുടെ വടക്കുപടിഞ്ഞാറുള്ള ഈ സ്ഥലത്തേക്കു് ഊറിൽനിന്നു് 600 മൈൽ ദൂരമുണ്ടു്. ഹാരാനിൽനിന്നു് 150 മൈൽ താഴെയുള്ള മാരി എന്ന പട്ടണം ഗവേഷണ വിധേയമായി. അവിടത്തെ രാജകൊട്ടാരത്തിൽനിന്നു കിട്ടിയ 20000 കളിമൺ എഴുത്തു പലകകളിൽ നാഹൂർ എന്ന

സ്ഥലത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അബ്രാഹത്തിന്റെ പുത്രനായ ഇസഹാക്കിന്റെ ഭാര്യയുടെ നാടായ നാഹോർ തന്നെയാണത്. അവിടെവെച്ചാണ് അബ്രാഹത്തിന് കാനാനിലേക്കു പോകാനുള്ള ദൈവിക പ്രബോധനം ലഭിച്ചത്. അബ്രാഹം വലിയ ഒരു ജനതയുടെ പിതാവായ മെനും ദൈവം കല്പിച്ചനുഗ്രഹിച്ചു.

അദ്ദേഹം പ്രതീക്ഷകളുമായി കാനാൻദേശത്തേക്ക് (ഇന്നത്തെ ഇസ്രായേൽ) നീങ്ങി. ഭാര്യയായ സാരായും ജോലിക്കാരും കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. ലോത്തിന്റെ കുടുംബവും അദ്ദേഹത്തെ പിന്തുടന്നു. കാനാനിലെ ബെഥൽ എന്ന സ്ഥലത്തു കുറച്ചുനാൾ താമസിച്ചു. പിന്നീട് നൈൽ നദീതീരത്തേക്ക്, ഈജിപ്തിലേക്ക്, അവർപോയി. അവിടെചെന്ന മെഫിസ് നഗരത്തിൽ താമസിച്ചിരുന്ന രാജാവായ ഫറവോനുമായി (Pharao) സന്ധി ചെയ്തു.

പിന്നീട് അബ്രാഹം കാനാന്റെ തെക്കുവശത്തും, ലോത്ത് ചാവുകടലിന്റെ തെക്കേ തീരത്തുള്ള സോദോം ഗോമോറ എന്ന പ്രദേശത്തും താമസിച്ചു. ഇക്കാലത്താണ് സോദോംഗോമോറ 'അഗ്നിയും ഗന്ധവും' മൂലം നശിച്ചത്. ലോത്തിന്റെ ഭാര്യ 'ഉപ്പുതുണി'യിപ്പോയി. ഇന്നും സോദോമിന്റെ മലയിൽ "ലോത്തിന്റെ ഭാര്യ" എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു പാറയുണ്ട്.

ഇക്കാലത്തു അബ്രാഹത്തിന് ദൈവികദർശനമുണ്ടായി. കാനാൻദേശം എന്നേക്കുമായി അദ്ദേഹത്തിന് ദൈവം വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. സാറ വന്ധ്യയായിരുന്നു. അവൾ തന്റെ തോഴിയും ഈജിപ്റ്റുകാരിയുമായ ആഗാറിനെ അബ്രാഹത്തിന് ഭാര്യയായിക്കൊടുത്തു. ഹമൂറബിയുടെ നിയമത്തിൽ (144-147 വരെയുള്ള വികല്പകൾ)ഇതു അംഗീകരിച്ചിരുന്നു.

തോഴിയും വന്ധ്യയാണെങ്കിൽ അവളെ വില്ക്കുവാനും ഹമൂറബി അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ട്. (146-ാം വകുപ്പ്) ആഗാറിനു് ഒരു മകനുണ്ടായി. ധാതാണു് ഇസ്മായേൽ. അപ്പോൾ ആഗാർ അഹങ്കരിക്കുകയും സാറയെ ധിക്കരിക്കുകയും ചെയ്തു. സാറ അബ്രാഹത്തോടു് ആവലാതിപ്പെട്ടു. ബാബിലോണിയൻ നിയമപ്രകാരം സാറ അവളെ അടിമയാക്കി. പക്ഷെ, അവൾ ഒളിച്ചോടി. പിന്നീടുണ്ടായ ദൈവിക പ്രചോദനംമൂലം അവൾ തിരിച്ചുവന്നു.

ദൈവം അബ്രാഹത്തിനു വീണ്ടും ഒരു ദർശനമരുളി. സാറയിൽനിന്നു ഒരു മകനുണ്ടാകുമെന്നും കല്പിച്ചനുഗ്രഹിച്ചു. ഈ വാശാനത്തിന്റെ (ഉടമ്പടിയുടെ) അടയാളമായിട്ടാണു് അബ്രാഹമെന്നു പേരുണ്ടായതു്. സാറാ എന്ന നാമവും അന്നു സപീകരിച്ചതാണു്. മേദനാചാരം അനുഷ്ഠിക്കുവാൻ അബ്രാഹത്തിനു ദൈവികപ്രചോദനമുണ്ടായതായും പറയപ്പെടുന്നു.

വളരെ പുരാതനകാലം മുതൽ (ബി. സി. 3000) ഈജിപ്റ്റിൽ ഈ സമ്പ്രദായമുണ്ടായിരുന്നു. ആഫ്രിക്ക ഓസ്റ്റേലിയ, തെക്കെ അമേരിക്ക, പോളിനേഷ്യ എന്നിവിടങ്ങളിലെ ചില വർഗ്ഗക്കാർ ഇതു് അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നു. ഫിനീഷ്യക്കാരുടേ ചില സിറിയൻ വർഗ്ഗങ്ങളും (ഇസ്രായേൽക്കാർ, എദോമിത്തുകൾ മുതലായവർ) ഈ സമ്പ്രദായത്തെ ഈജിപ്റ്റിൽനിന്നു സപീകരിച്ചുവെന്നും ഈജിപ്റ്റുകാരുടെ എത്യോപ്യയിൽനിന്നു സപീകരിച്ചുവെന്നും ഹെരഡോട്ടസു പറയുന്നു. (ബി. സി. 484-425 ഗ്രീക്കുചരിത്രകാരൻ) വിശുദ്ധിയാണു് ഇതിന്റെ ലക്ഷ്യമെന്നും അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. ബലിയപ്പണത്തിന്റെ സ്വഭാവമുള്ള ഒരു മതകർമ്മമായി കരുതുകയാണു് കൂടുതൽ

യുക്തം. ഇതു ദേശീയവും മതപരവുമായ ഒരു ചടങ്ങായിരുന്നു ഇസ്രായേൽക്കാർക്ക്. ഇന്നത്തെ അബിസീനിയൻ ക്രൈസ്തവർ ഒരു ദേശീയാചാരമായി ഇതിനെ കരുതുന്നു. ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ തലവനായി ദൈവം തന്നെ നിയമിച്ചതിന്റെ ഓർമ്മയ്ക്കാണ് അബ്രാഹാം ഇതംഗീകരിച്ചത്. ഓരോ ശിശുവും ദൈവപുത്രനായി വീണ്ടും പിറക്കുന്നു എന്നു സൂചിപ്പിക്കാനാണ് ഇസ്രായേൽക്കാർ ഇതു നടത്തിയിരുന്നത്.

മധ്യഏഷ്യയിൽ ഈ ആചാരം വന്നുചേർന്നത് ഇസ്ലാം മതംവഴിയാണ്. പക്ഷേ ഖുറാനിൽ ഇതിനെപ്പറ്റി ഒന്നും പറഞ്ഞിട്ടില്ല.

അബ്രാഹത്തിന്റെ ഭാര്യയായ സാരായിൽനിന്നു ഇസഹാക്കു പിറന്നു. സാരായുടെ ഇഷ്ടപ്രകാരം ആഗാറിനേയും ഇസ്സായേലിനേയും ഉപേക്ഷിക്കുകയും ഇസഹാക്കിനു പുണ്യമായ അവകാശം നൽകുകയും ചെയ്തു. ഇസഹാക്ക് എന്ന പേരിന്റെയർത്ഥം 'അവൻ ചിരിക്കുന്നു' എന്നത്രേ.

യാക്കോബ് [ഇസ്രായേൽ]

ഇസഹാക്കിന്റെ ഭാര്യയായ റബേക്ക വളരെക്കാലം വന്ധ്യയായിരുന്നു. ഇസഹാക്കിന് 60 വയസായപ്പോൾ രണ്ടു പുത്രന്മാരുണ്ടായി. ഏസാവും യാക്കോബും. അവർ ഇരട്ട സഹോദരന്മാരായിരുന്നു. അമ്മയുടെ കാരുണ്യംകൊണ്ട് ദുർബലനായ യാക്കോബിനു പിതാവിന്റെ അനേക ഹവും സ്വത്തുക്കളിലുള്ള അവകാശവും ലഭിച്ചു. ഏസാവിന് അതു ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല.

ഏസാവിന്റെ കോപത്തിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടാൻ യാക്കോബ്, മാതൃസഹോദരനായ ലാബാന്റെയടുക്കലേക്കു പോയി. ഈ ഒളിച്ചോട്ടത്തിലാണ് സ്വർഗ്ഗത്തോളമെത്തുന്ന ഒരു കോവണിയെപ്പറ്റി സ്വപ്നം കണ്ടതു്. അദ്ദേഹം ലാബാന്റെയടുക്കൽ 20 വർഷം താമസിച്ചു. ലാബാന്റെ രണ്ടാമത്തെ മകളെ യാക്കോബ് സ്നേഹിച്ചു. എങ്കിലും മുത്തമകളായ ലമായെ വിവാഹം ചെയ്യാനാണ് ലാബാൻ അനുവദിച്ചതു്. പിന്നീടു് രണ്ടുപേരെയും യാക്കോബ് വിവാഹം ചെയ്തു. അവർ രണ്ടുപേർക്കുംവേണ്ടി അദ്ദേഹം 14 വർഷം അടിമയായി ജോലി ചെയ്യേണ്ടി വന്നു.

രണ്ടാമതു് വിവാഹം ചെയ്ത റാഹേലിനേയും അവളിൽ നിന്നുണ്ടായ യൗസേഫ് (ജോസഫ്) എന്ന മകനേയും യാക്കോബ് കൂടുതൽ സ്നേഹിച്ചു. ജോസഫിനു 17 വയസ്സുണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ അവർ താമസിച്ചിരുന്നതു്

ഹൈബ്രോൺ എന്ന സ്ഥലത്തായിരുന്നു. യാക്കോബിനു ഇസ്രായേൽ എന്നൊരു പേരുകൂടിയുണ്ട്. ആ പേരിൽ നിന്നാണ് ഹീബ്രൂ ജനതക്ക് ഇസ്രായേൽക്കാർ എന്ന് പേരുവന്നത്.

അദ്ധ്യായം ഒമ്പതു്

ഇസ്രായേൽക്കാർ ഇജിപ്റ്റിൽ

അസുയാലുകളായ സഹോദരന്മാർ ജോസഫിനെ അറേബ്യൻ വ്യാപാരികൾക്കു വിറ്റു. അവർ ജോസഫിനെ ഇജിപ്റ്റിൽ കൊണ്ടുപോയി. പിന്നാലത്തു് ജോസഫ് ഫറവോൻ രാജാവിന്റെ കണ്ണിലുണ്ണിയായി. ഫറവോനുണ്ടായ ഒരു സ്വപ്നം വ്യാഖ്യാനിച്ചതാണു് കാരണം. സെമിറികു വഴുത്തിൽപ്പെട്ട ഹിക്സോസ് എന്ന ഒരു കുടുംബമായിരുന്നു അന്നു് ഇജിപ്റ്റു് ഭരിച്ചിരുന്നതു്. ജോസേഫുസ് ഫ്ലാവിയസ് ഇതിനെപ്പറ്റി പറയുന്നുണ്ടു്. ഹിക്സോസ് കുടുംബത്തിൽപ്പെട്ട ആ ഫറവോനു് പിതൃക്കളുടെ നാട്ടിൽനിന്നു് വന്ന ജോസഫിനോടു കൂടുതൽ താല്പര്യം തോന്നിയിരിക്കാം.

സ്വപ്ന വ്യാഖ്യാനത്തിൽ ജോസഫ് പറഞ്ഞതു പോലെ ഏഴുവർഷത്തെ സമൃദ്ധിക്കുശേഷം ഏഴുവർഷത്തെ സാർവ്വത്രികമായ ക്ഷാമമുണ്ടായി.

ക്ഷാമകാലത്തു് ജോസഫ് തന്റെ സഹോദരങ്ങളേയും പിതാവിനേയും ഈജിപ്റ്റിൽ വരുത്തി താമസിപ്പിച്ചു.

ജോസഫിനെ ഒരു രഥത്തിലിരുത്തി നഗരപ്രദക്ഷിണം നടത്തിയെന്നു ബൈബിളിലുണ്ടു്. ഹിക്സോസുകൾക്കു കാലത്തിനു് മുമ്പു് ഈജിപ്റ്റിൽ രഥങ്ങളില്ലായിരുന്നു. ബാബിലോണിയായിലുണ്ടായിരുന്ന സമ്പ്രദായമാണു് രഥസഞ്ചാരം. ഹിക്സോസുകൾ അതു് ഈജിപ്റ്റിലും നടപ്പാക്കി.

ജോസഫും കുടുംബവും ഈജിപ്റ്റിലെ ഗേശാൻ പ്രദേശത്താണു് താമസിച്ചിരുന്നതു്. അദ്ദേഹം ഈജിപ്റ്റിലെ ഗവണ്ണറായതു് ഏതാണ്ടു് ബി. സി. 1700-ൽ ആണു്. ഹിക്സോസു് രാജവംശത്തിനു് സ്വവർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട ജോസഫിന്റെ കുടുംബത്തോടു് കൂടുതൽ മമതയുണ്ടായി. ക്ഷാമത്തെപ്പറ്റി പ്രവചിക്കുകയും ക്ഷാമകാലത്തേക്കു ധാന്യം ശേഖരിക്കുകയും ചെയ്തു ജോസഫിനോടു് ഹറവോനു് വലിയ സ്നേഹമായി. അങ്ങനെ ഇസ്രായേൽക്കാർ ഈജിപ്റ്റിൽ പ്രതാപപൂർവ്വം വാണു. കാലക്രമത്തിൽ അവർ ഒരു ജനതയായി മാറി. അവർ അവിടെ 430 വർഷം താമസിച്ചു.

കാലാന്തരത്തിൽ ഈജിപ്റ്റൻ വംശക്കാർ ഹിക്സോസു രാജാക്കന്മാർക്കെതിരെ വിപ്ലവമഴിച്ചു വിട്ടു. തേബൻ രാജവംശജനായ ആഹ്മോസ് എന്നയാൾ ഹിക്സോസു വർഗ്ഗത്തെ നിശേഷം നശിപ്പിച്ചു. അങ്ങനെ ഈജിപ്റ്റിലെ 18-ാമത്തെ രാജവംശം ബി. സി.

1580-ൽ സ്ഥാപിതമായി. ആഹ്‌മോസാണം സ്ഥാപകൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്തതിപരമ്പരയിൽപ്പെട്ട തുത്തുമോസ് മൂന്നാമന്റെ കാലത്തു് നൈയൽ മുതൽ യൂഫ്രട്ടീസുനദിവരെയുള്ള സ്ഥലങ്ങൾ ഈജിപ്തിന്റെ കീഴിലായിരുന്നു. ഈ രാജാക്കന്മാരെല്ലാം വിദേശീയരായ ഇസ്രായേൽക്കാരെ പീഡിപ്പിക്കുകയും അടിമകളെപ്പോലെ ജോലി ചെയ്യിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

റാംസെസ് 2-ാമൻ എന്ന ഈജിപ്റ്റൻ രാജാവു് മെഡിറ്ററേനിയൻ കടൽക്കരമുതൽ ടിം സാഹ്‌തടാകം വരെ നീണ്ടുകിടക്കുന്ന “രാജകുമാരന്റെ കോട്ട” എന്ന വൻമതിൽ പുതുക്കി പണതു. പിന്നീടു് പിത്തോം, റാംസെസ് എന്നീ നഗരങ്ങളും പുതുക്കി പണതു. ഈ നഗരങ്ങൾ പണിയാൻവേണ്ടി ഇസ്രായേൽക്കാരെ നിർബന്ധിച്ചു് കുറിനാലുപാനം ചെയ്യിപ്പിച്ചു.

പുസ്തകം

അക്കാലത്തു് ഇസ്രായേൽക്കാരുടെ ആൺസന്തതികളെ ജനിച്ച ഉടനെ കൊല്ലണമെന്നായിരുന്നു രാജകല്പന. അവർ ശക്തരാകാതിരിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗമായിരുന്നു അതു്. മോസസിനെ വധിക്കാതെ ഞാങ്കണകൊണ്ടുള്ള ഒരു പെട്ടിയിലാക്കി നെയ്യൽ നദിയിലൂടെ ഒഴുക്കിവിട്ടു. അന്നത്തെ ഫറവോന്റെ മകൾ ഈ ശിശുവിനെ കണ്ടെടുത്തു് കൊട്ടാരത്തിൽ കൊണ്ടുപെന്നു് വളർത്തുകയും ചെയ്തു. വെള്ളത്തിൽനിന്നു എടുക്കപ്പെട്ടവൻ എന്നർത്ഥമായ മോശ എന്ന പേരിൽ ആ ബാലൻ അറിയപ്പെട്ടു.

ഒരിക്കൽ ഒരു ഈജിപ്റ്റുകാരൻ എബ്രായക്കാരനെ മർദ്ദിച്ചു പണിയിച്ചപ്പോൾ കപിതനായ മോസസ് ആ പീഡകനെ വധിക്കുകയുണ്ടായി. എന്നിട്ടു് അകപാബാ ഉൾക്കടലിനടുത്തുള്ള മീദിയൻ പ്രദേശത്തേയ്ക്കു് ഒളിച്ചോടി. അവിടെ ഓട്ടിടയനായി അദ്ദേഹം ജീവിച്ചു. അക്കാലത്തു് ഇസ്രായേൽക്കാരെ ഈജിപ്റ്റിലെ അടിച്ചത്തത്തിൽനിന്നു് രക്ഷിച്ചു് സ്വദേശമായ കാനാനിലേക്കു് കൊണ്ടുപോകണമെന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്നു് ഒരു ദൈവിക പ്രചോദനമുണ്ടായി. അതനുസരിച്ചു് - സഹോദരനായ അഹരോനുമൊത്തു് മോസസ് ഫറവോന്റെ പക്കലേത്തി. ഇസ്രായേൽക്കാരെ വിട്ടയക്കുക എന്ന മോസസിന്റെ അഭ്യർത്ഥന ഫറവോൽ നിരസിച്ചു. അപ്പോൾ ദൈവം ഫറവോനെ പീഡിപ്പിച്ചു. പകർച്ചവ്യാധികൾ, ഉപദ്രവകരങ്ങളെ

ളായ പ്രാണികൾ, അന്ധകാരം, കലമഴ, മുതലായ പത്തു പീഡകൾ ഉണ്ടായതിനുശേഷം ഫറവോൻ ഇസ്രായേൽക്കാരെ സ്വതന്ത്രരാക്കി.

അങ്ങിനെ ബി. സി. 1329 റാംസെ.സു രണ്ടാമൻ രാജാവായി (ഫറോ ആയി) വാണകാലത്തു് ഇസ്രായേൽക്കാരെ മോസസും അഹരോനുംകൂടി മോചിപ്പിച്ചു. ലോകചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ഒരു കടിയിറക്കമായിരുന്നു അതു്. താനി.സു എന്ന സ്ഥലത്തു് ഒന്നിച്ചുകൂടി സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന “പെസഹാ” (കടന്നുപോക്കു്) ഭക്ഷണം കഴിച്ചിട്ടു് അറുർ യാത്രയായി. അതുതകരമായ വിധത്തിൽ ചെങ്കടൽ (ഇന്നത്തെ സൂയസ് കടൽ) കടന്നു് അറേബ്യൻ മരുഭൂമിയിലൂടെ യാത്രചെയ്തു. അവിടെയുള്ള സീനായിപ്രദേശത്തു് 40 വർഷം അലഞ്ഞു നടന്നു. അവിടെവെച്ചു് അതുതകരമായവിധത്തിൽ അവർക്കു് ദൈവം ഭക്ഷണവും ഖവളളവും നല്കി. ഇസ്രായേൽക്കാർക്കു് അപരിചിതമായിരുന്ന മന്ന എന്ന (മന്ന=എതു്?) പദാർത്ഥവും വെട്ടുകിളികളും ധാരാളമായി ഭക്ഷിക്കുവാൻ കിട്ടി.

പത്തുകല്പനകൾ

സിനാമലയുടെ മുകളിൽ പ്രാർത്ഥനാനിരതനായിരുന്ന മോസസിന് ദൈവദർശനമുണ്ടായി. ദൈവം അദ്ദേഹത്തിന് 10 കല്പനകൾ (Decalogue) നല്കി. അങ്ങനെ ദൈവാധിപത്യപരമായ ഒരു പുതിയ രാഷ്ട്രം ഉദയംചെയ്തു.

യഹൂദമതത്തിന്റേയും ക്രിസ്തുമതത്തിന്റേയും അടിത്തറയായി നിലകൊള്ളുന്ന പ്രസ്തുത പത്തുകല്പനകൾ പുറപ്പാട് ആവർത്തനം എന്നീ പുസ്തകങ്ങളിൽ വിശദരൂപത്തിൽ കാണാം. അവ താഴെ കൊടുക്കുന്നു 1 നിന്റെ ദൈവമായ കർത്താവു ഞാനാകുന്നു. ഞാനല്ലാതെ മറ്റൊരാൾ ദൈവം നിനക്കുണ്ടാകരുത്. 2 ദൈവത്തിന്റെ തിരസ്കാരം വ്യഥാ പ്രയോഗിക്കരുത്. 3 കർത്താവിന്റെ ദിവസം പരിശുദ്ധമായി ആചരിക്കുക. 4 മാതാപിതാക്കന്മാരെ ബഹുമാനിക്കുക. 5 കൊല്ലരുത്. 6 വ്യഭിചരിക്കരുത്, 7 മോഷ്ടിക്കരുത്. 8 കള്ളസാക്ഷി പറയരുത്. 9 അന്യന്റെ ദാര്യയെ മോഹിക്കരുത്. 10 അന്യന്റെ വസ്തുക്കളെ ആഗ്രഹിക്കരുത്.

“തന്നെപ്പോലെ മറ്റുള്ളവരെ സ്നേഹിക്കുക,” “സമ്പൂർണ്ണമായി ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുക.” എന്ന കല്പനകളിൽ പത്തു പ്രമാണങ്ങളെയും ഒതുക്കിനിറുത്താം. പത്തു പ്രമാണങ്ങൾ ഇങ്ങനെ വേർതിരിച്ചല്ല ബൈബിളിൽ കാണപ്പെടുന്നത്. രണ്ടുവിധത്തിൽ ഇവയെ വിഭജിക്കാറുണ്ട്. കത്തോലിക്കരും ലൂഥറൻസഭക്കാരും അംഗീകരിക്കുന്ന

വിഭജനമാണ് മുകളിൽകണ്ടത്. ചിലർ 1-ാം കല്പനയെ രണ്ടാക്കുകയും ഒൻപതും പത്തും കല്പനകളെ ഒന്നാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

മോസസ് ജനങ്ങൾക്ക് നല്കിയ പ്രമാണങ്ങൾക്ക് ബാബിലോണിയൻ രാജാവായിരുന്ന ഹമുറാബി (Hammurabi ബി. സി. 1800) യുടെ സുപ്രസിദ്ധമായ നിയമസംഹിത (Code of laws) യോടു സാദൃശ്യമുണ്ട്. പൗരാണിക ഇജിപ്റ്റുകാരുടെ “മൃതരുടെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ” (ബി. സി. 1600) കാണുന്ന കല്പനകളോടും സാമ്യമുണ്ട്.

സീനായിൽവെച്ചു, ഭാവിയിലുണ്ടാകാനുള്ള രാഷ്ട്രത്തെപ്പറ്റിയും ഐശ്വര്യത്തെപ്പറ്റിയും ദൈവം ചെയ്ത വാഗ്ദാനം നവീകരിക്കപ്പെട്ടു. വാഗ്ദാന സ്മാരകമായി ദൈവസാന്നിധ്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന പേടകവും (Ark, പെട്ടി) മാറികൊണ്ടു നടക്കാവുന്ന ഒരു ദേവാലയവും (കൂടാരം, Tabernacle) അവർ നിർമ്മിച്ചു.

വാഗ്ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ട ഭൂമിയായ കാനാനിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് അഹരോനും മോസസും മരിച്ചു. അകലെ ഒരു മലയിൽനിന്നു മോസസ് കാനാൻദേശം നോക്കിക്കാണുകയുണ്ടായി. മോവാബ് മലയിലാണു മോസസിന്റെ മൃതദേഹം സംസ്കരിച്ചത്.

ഇസ്രായേൽക്കാർ കാനാൻ പ്രദേശത്തു്

ജോഷേപ:

മോസസിന്റെ പിൻഗാമിയായ ജോഷേപയുടെ (ഈ ശോബർനോൻ) നേതൃത്വത്തിൽ ഇസ്രായേൽക്കാർ യാത്ര തുടൻ പലസ്തീനയിൽ എത്തി. ആ ദേശത്തു് വസിച്ചിരുന്നവരെ ഇസ്രായേൽക്കാർ പിരിയട്ടുകൾ (പിരിയട്ടുകാർ) എന്നു വിളിച്ചുവന്നു. ആ വാക്കിൽനിന്നാണു് പലസ്തീന എന്ന പദമുണ്ടായതു്. ഫിലിസ്ത്യർ ക്രീറ്റിൽനിന്നു വന്നവരാണു്. കാനാൻ പ്രദേശത്തിന്റെ ഭൂരിഭാഗവും സെമിറ്റിക് വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ടവരുടേതായിരുന്നു. അവരാണു് കാനാൻകാർ എന്നറിയപ്പെടുന്നതു്. ഇസ്രായേൽക്കാർജോഷേപയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ യുദ്ധം ചെയ്തു് കാനാൻകാരെ തോല്പിച്ചു. ഇസ്രായേലിലെ 12 ഗോത്രങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കാനാൻ ദേശം 12 ആയി ഭാഗിക്കപ്പെട്ടു. യാക്കോബിന്റെ 10 മക്കളുടേയും ജോസഫിന്റെ രണ്ടു മക്കളുടേയും പേരുകളാണു് ഈ ഗോത്രങ്ങൾക്കുള്ളതു്.

അദ്ധ്യായം പതിമൂന്നാം

ന്യായാധിപന്മാരുടെ കാലം [1225-1020]

ജോഷേപയുടെ കാലശേഷം ഇസ്രായേൽക്കാരെ ഭരിച്ചത് ന്യായാധിപന്മാരാണ്. ഒമാനിയേലാണ് ഒന്നാമത്തെ ന്യായാധിപൻ. സാമുവേൽ (ശാമുവേൽ) അവസാനത്തേതും. ഇക്കാലത്തു ഫിലിസ്ത്യർ ഇസ്രായേൽക്കാരെ തുടർച്ചയായി ആക്രമിച്ചിരുന്നു. സാവൂൾ എന്ന ഒരു രാജാവിനെ സാമുവേൽ വാഴിക്കുകയുണ്ടായി, ജനങ്ങളുടെ നിർബന്ധപ്രകാരം.

അദ്ധ്യായം പതിനാലാം

മെഴുകുറ്റം

സാവൂളിന്റെ കാലത്തു ഇസ്രായേൽ ജനത വളരെ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചു. കാലാന്തരത്തിൽ സാവൂൾ പരിത്യക്തനായി. അങ്ങനെ ദാവീദ് രാജാവായിവാണു. (1004-965) അന്നു പലസ്തീന മുഴുവനും ഇസ്രായേലിന്റെ

കീഴിലായി. ഫിലിസ്ത്യരെ നിശ്ശേഷം പരാജയപ്പെടുത്തി. അദ്ദേഹം ജറുസേലം തലസ്ഥാനമാക്കി.

ദാവീദിനുശേഷം സോളമൻ (961-922) രാജാവായി. അദ്ദേഹം സുപ്രസിദ്ധമായ ആദ്യത്തെ ദൈവാലയം ജറുസലത്തു് (ഓർസലത്തു്) നിർമ്മിച്ചു. ഫെനീഷ്യയിലെ കച്ചവടക്കാർ കൊണ്ടുപോയി കൊടുത്ത മരങ്ങളും മറ്റുമാണു് അതിനുപയോഗിച്ചതു്. ഫനീഷ്യൻ ശില്പികൾ അതിന്റെ നിർമ്മാണത്തിൽ സഹകരിച്ചു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തു് യഹൂദജനത പ്രതാപത്തിന്റെ അത്യുച്ചകോടിയിലെത്തി. അക്കാലത്തു് ഇൻഡ്യയും ഇസ്രായേലും തമ്മിൽ വ്യാപാരബന്ധമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നതിനു് തെളിവുണ്ടു്.

വിഭജിതരാഷ്ട്രം [922-721]

ഏകരാഷ്ട്രമായിരുന്ന ഇസ്രായേൽ (പലസ്തീന) സോളമൻശേഷം രണ്ടായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടു. വിജ്ഞാനിയായിരുന്ന സോളമൻ അവസാനകാലത്തു് സത്യമാറ്റം വിട്ടു് വിഗ്രഹാരാധനയിൽ വീണു. സോളമന്റെ ഒരു ഭാര്യ ഈജിപ്തിലെ ഫറവോന്റെ മകളായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണശേഷം രാജ്യം രണ്ടായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടു. യൂദാ, ബഞ്ചിമിൻ, എന്ന സ്ഥലങ്ങൾ ചേർന്ന തെക്കൻപ്രദേശം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മകനായ ജെറോബാം (922-915) ഭരിച്ചു. ആ രാജ്യത്തെ യൂദയാ എന്നുവിളിച്ചു. പത്തു് ഗോത്രങ്ങൾ താമസിച്ചിരുന്ന വടക്കൻ പ്രദേശം ജെറോബാം ഒന്നാമൻ (922-901) ഭരിച്ചു. ഈ രാജ്യത്തിനു ഇസ്രായേൽ എന്നു പേരിട്ടു. പൂർവ്വിതാവായ യാക്കോബിന്റെ പേരു് പണ്ടു് യഹൂദരെ ഹീബ്രു ജനതയെ മുഴുവനും സൂചിപ്പിക്കാനാണു് ഇസ്രായേൽ എന്നപദം പ്രയോഗിച്ചിരുന്നതു്. ഇനിമുതൽ പത്തു ഗോത്രങ്ങളുള്ള ഈ തെക്കൻ രാജ്യത്തെ മാത്രമേ ആ പദം സൂചിപ്പിക്കുകയുള്ളൂ.

ഈ രണ്ടു രാജ്യങ്ങളിലും 21 രാജാക്കന്മാർ വീതം ഭരിച്ചു. മെസപ്പൊട്ടോമിയായുടെ വടക്കു ഭാഗത്തുണ്ടായിരുന്ന അസീറിയക്കാർ ഇസ്രായേലിനെ ആക്രമിച്ചു കീഴടക്കി. അവിടത്തെ യഹൂദരെല്ലാം അടമകളാക്കി അസീറിയായിലേക്കുകൊണ്ടുപോയി. (1 രാജാ 12-22) ഇതു് ബി. സി. 721 ലാണു്. അങ്ങിനെ ഇസ്രായേൽ എന്ന

രാജ്യം അവസാനിച്ചു. അസീരിയാക്കാർ അവിടെ ഒരു സങ്കരവർഗ്ഗത്തെ കൊണ്ടുവന്നു താമസിപ്പിച്ചു. അവരുടെ സന്തതി പരമ്പരയിൽപ്പെട്ടവരാണ് പിന്നീട് സമറിയക്കാർ എന്നറിയപ്പെട്ടത്. യഹൂദരിൽനിന്ന് വലിയവ്യത്യാസമില്ല. എങ്കിലും ഒരു സങ്കരവർഗ്ഗമായതുകൊണ്ട് യഹൂദർ അവരെ വെറുത്തു.

അദ്ധ്യായം പതിനാറു്

ബാബിലോണിയൻ പ്രവാസം

(ബി. സി. 585-538)

ബി. സി. 612-ൽ ആദ്യത്തെ മഹാസാമ്രാജ്യമായ അസീരിയൻ സാമ്രാജ്യം നശിച്ചു. അവിടെ ബാബിലോണിയൻ സാമ്രാജ്യം രൂപംകൊണ്ടു. ബാബിലോണിയൻ രാജാവായ നബുക്കദനോസർ പലപ്രാവശ്യം യൂദയാ ആക്രമിച്ചു. ഒടുവിൽ, ബി. സി. 597 ൽ ജറുസലേം പട്ടണവും സോളമൻ പണികഴിപ്പിച്ച ദൈവാലയവും

നശിപ്പിക്കപ്പെട്ട യുദ്ധയാക്കാരെ അടിമകളാക്കി ബാബിലോണിയായിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി. ഇതാണു സുപ്രസിദ്ധമായ ബാബിലോണിയൻ അടിമത്തം (പ്രവാസം.)

എട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പ്രമുഖരായ പല പ്രവാചകന്മാരുണ്ടായി. അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റി ക്രൈസ്തവയാസിന്റെ പുസ്തകത്തിൽ കാണാം.

അദ്ധ്യായം പതിനേഴ്

പേർഷ്യൻ കാലഘട്ടം

(ബി. സി. 538-333)

ബി. സി. 539 ൽ പേർഷ്യ (ഇന്നത്തെ ഇറാൻ)യിലെ രാജാവായ സൈറസ് ബാബിലോണിയ പിടിച്ചെടുത്തു് പേർഷ്യൻ സാമ്രാജ്യം സ്ഥാപിച്ചു. അദ്ദേഹം ബി. സി. 539 ൽ യഹൂദരെ മോചിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. (2 രാജാ 2, 24, 30, 2 നാളാ 36. 22-23) യഹൂദന്മാർ സ്വതന്ത്ര

രായപ്പോൾ തങ്ങളുടെ നഗരമായ ജറുസലേത്തിന്റെ ഭിത്തികൾ വീണ്ടും നിർമ്മിച്ചു. ജറുസലേം ദൈവാലയം പുതുക്കിപ്പണതു. അവർ പേഷ്യൻ രാജാവിന്റെ സംരക്ഷണയിലായിരുന്നതുകൊണ്ട് ഈ കാലത്തെ പേഷ്യൻ കാലഘട്ടമെന്നു വിളിക്കാം. സെതബാബേൽ, എസ്രാ, നെഹേമിയ എന്നീ പ്രവാചന്മാർ ഇക്കാലത്തു പ്രവർത്തിച്ചു. യഹൂദർ മറ്റു ജാതികളുമായി വിവാഹബന്ധത്തിൽ ഏപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ചില യഹൂദന്മാർ പലസ്തീനയ്ക്ക് പുറത്തുതന്നെ താമസമാക്കി.

അദ്ധ്യായം പതിനെട്ട്

ഗ്രീക്കുകാലഘട്ടം 333-167

ഇക്കാലത്താണ് മഹാനായ അലക്സാണ്ടർ (ബി. സി. 356-323) മാസിഡോണിയായിൽ രാജാവായി വാണതു്. സമരപ്രിയനായിരുന്ന അദ്ദേഹം ബി. സി. 332 നും 323 നും ഇടയ്ക്ക് പലസ്തീനയു, പേഷ്യൻ സാമ്രാജ്യവും കീഴടക്കി. അദ്ദേഹം 32-ാം വയസ്സിൽ ബി. സി. 323 ൽ പനിപിടിച്ചു അകാലചരമം പ്രാപിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണശേഷം രാജ്യത്തെ മൂന്നായി വിഭജിച്ചു 3 ജനറൽന്മാർ ഭരിച്ചു.

അങ്ങനെ പലസ്തീന (യൂദയാ) ഗ്രീക്കുകാരുടെ ഭരണത്തിലായി. അന്തിയോക്കസ് എപ്പിഫാനസ് 4-ാമൻ ബി. സി. 167-ൽ ജൂസലത്തുവന്നു. ദൈവാലയത്തിൽ കൊള്ളനടത്തി. ജൂപിററിന്റെ പ്രതിമ അതിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. പന്നിയെ ബലികഴിച്ചു. അന്നുമുതൽ ഒരു മതപീഡനം ആരംഭിച്ചു. ഹേദനാചാരം വിശുദ്ധഗ്രന്ഥം സൂക്ഷിക്കൽ, സാബത്തം ദിനാചരണം മുതലായവ മരണശിക്ഷയ്ക്ക് അർഹമായ അപരാധമാണെന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ചു. ഗ്രീക്കുകാരുടെ ദേവന്മാരായ ജൂപിറർ സേവൂസ് മുതലായവരുടെ പ്രതിമകൾക്കു മുമ്പിൽ ധൂപാപ്പണം നടത്താതിരിക്കുകയും അവയുടെ മുമ്പിൽ ബലിയർപ്പിക്കപ്പെട്ട വസ്തുക്കളെ തിന്നാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന യഹൂദർക്കു വധശിക്ഷ നല്കിയിരുന്നു.

ഈജിപ്റ്റിലും സിറിയയിലും മറ്റും നടത്തിയത് അലക്സാണ്ടറിന്റെ പട്ടാള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരായിരുന്നു. അവർ പലപ്പോഴും യൂദയാക്കാരെ പീഡിപ്പിച്ചു.

ബി. സി. 323 മുതൽ 198 വരെ പലസ്തീന ഈജിപ്റ്റിൻ പ്രോവിൻസിന്റെ കീഴിലായിരുന്നു. അക്കാലത്തു സഹിഷ്ണതാപൂർവ്വമായ പെരുമാറ്റമാണുണ്ടായത്. പിന്നീട് ബി. സി. 198-മുതൽ 167-വരെ സിറിയയുടെ കീഴിലായിരുന്നു. സെല്യൂസിസ് രാജകുടുംബമാണ് ഭരിച്ചിരുന്നത്. സെല്യൂഷിയസ് 1-ാമനാണ് സെല്യൂസിയൻ രാജവംശത്തിന്റെ സ്ഥാപകൻ. അന്തിയോക്യായിരുന്നു തലസ്ഥാനം. അവർ വിജാതിയരുടെ പല ആചാരങ്ങളും യഹൂദരിൽ അടിച്ചേല്പിച്ചു. അവരിൽ ഗ്രീക്കു സംസ്കാരം പകർത്തി.

അലക്സാണ്ടറിന്റെ സൈന്യാധിപനായിരുന്ന ടോളമി 1-ാമൻ ഈജിപ്റ്റിൽ ഒരു രാജ്യം സ്ഥാപിച്ചു.

അലക്സാണ്ട്രിയായായിരുന്നു തലസ്ഥാനം. അവിടെ നൂറോളം യഹൂദരെ പാർപ്പിച്ചിരുന്നു. ടോളേമി മഹാമൻ ജറുസലത്തുനിന്നു 70 ഹീബ്രു പണ്ഡിതന്മാരെകൊണ്ടുവന്നു പഴയനിയമം ഗ്രീക്കിലേക്കു തർജ്ജമ ചെയ്യിച്ചതാണു് ഗ്രീക്കു സപ്തതി എന്നു് മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചവല്ലോ.

അദ്ധ്യായം പത്തൊമ്പതു്

മക്കബായൻ ഘട്ടം [ബി. സി. 11 65-63]

യൂദാ മക്കബേവുസു് എന്ന പ്രഥമ യഹൂദനേതാവിൽ നിന്നാണു് ഈ പേരുണ്ടായതു്. മോദീൻ അഥവാ മോദീമാ എന്ന സ്ഥലത്തു് (ഇന്നത്തെ മോദിയ, ലീഡാക്കു് 8 മൈൽ കിഴക്കു്) ഹസുബോനാദൻ കുടുംബത്തിൽ യൂദാ മക്കബേവുസു് ജനിച്ചു. മത്താത്തിയാസു് എന്നാണു് പിതാവിന്റെ പേരു്. അദ്ദേഹത്തിനു് സഹോദരന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. വിദേശ ശക്തിക്കെതിരായിട്ടുള്ള ഒരു വിപ്ലവം ഉദ്ഘാടനം ചെയ്യിട്ടാണു് മത്താത്തിയാസു്

മരിച്ചത്. പിന്നീട് യൂദാമക്കബേവുസിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ യഹൂദന്മാർ സംഘടിച്ച് വിദേശഭരണത്തെ എതിർത്തു. അന്ന് പലസ്തീന ഉൾപ്പെടെ സിറിയ മുഴുവൻ സെല്യൂഷ്യൻ രാജാക്കന്മാരുടെ കീഴിലായിരുന്നു. സെല്യൂഷ്യരിൽനിന്ന് പലസ്തീനയുടെ മദ്ധ്യപ്രധാനമായ ഭാഗങ്ങൾ യഹൂദർ പിടിച്ചെടുത്തു. ഈ കാലഘട്ടത്തെപ്പറ്റി മക്കബായരുടെ രണ്ടു പുസ്തകങ്ങളിലുമായി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇവിടംവരെയുള്ള ചരിത്രമാണ് പഴയനിയമത്തിൽ കാണുന്നത്. പിന്നീടുണ്ടായ ഹസ്മോണിയൻ രാജകുടുംബം ബി. സി. 170 മുതൽ 64-വരെ പലസ്തീനയെ ഒരു സ്വതന്ത്രരാജ്യമായി ഭരിച്ചു. സൈമൺ മക്കബായുടെ കാലശേഷം 5 രാജാക്കന്മാർകൂടി പലസ്തീന ഭരിക്കുകയുണ്ടായി.

- 1 ജോൺ ഹിർക്കാനസ് (135-104)
മത്തായത്തിയാസിന്റെ രണ്ടാമത്തെ പുത്രൻ.
- 2 അരിസ്റ്റോബുളുസ് (104-103)
- 3 അലക്സാണ്ടർ ജാനേവുസ് (103-76)
- 4 അലക്സാണ്ടർ സലോം (76-67)
- 5 ഹിർക്കാനസ് (67-40)

ഇതിനിടയിൽ പോംപെയ് (ബി. സി. 106-48) എന്ന റോമൻ സൈന്യാധികാരി പലസ്തീന പിടിച്ചെടുത്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിൽ അരിസ്റ്റോബുളുസ്, ഹിർക്കാനസ്, മഹാനായ ഹെരോദേസ് മുതലായവർ ഭരിച്ചു.

റോമൻ കാലഘട്ടം.

ബി. സി. 63-ലാണ് പോംപെയ് പലസ്തീനയിലെത്തിയത്. അദ്ദേഹം പലസ്തീനയെ മുഴുവനായും റോമൻ സാമ്രാജ്യത്തോടുചേർത്തു. ഇദ്ദേഹത്തോടുമുഖനായ മഹാനായ ഹേറോദേസാണ് ഇക്കാലഘട്ടത്തിൽ പോംപെയിയെ സഹായിച്ചത്. അതുകൊണ്ട് സംപ്രീതരായ റോമൻ അധികാരികൾ ഹേറോദേസിനെ പലസ്തീന മുഴുവന്റെയും രാജാവാക്കി. (ബി. സി. 37-ൽ) ക്രൂരനായ അദ്ദേഹത്തെ യഹൂദരെല്ലാം വെറുത്തിരുന്നു. ബി. സി. 20-ൽ ഇദ്ദേഹം ജറുസലം പുതുക്കിപ്പണിയാൻ തുടങ്ങി. ഈ ഹേറോദേസിന്റെ കാലത്താണ് ക്രിസ്തു പിറന്നത്.

ക്രിസ്തുവിന്റെ ജനനതീയതി

നമ്മൾ ഇന്നുപയോഗിക്കുന്നത് ഗ്രിഗോറിയൻ കലണ്ടറാണ്. ജൂലിയസ് സീസർ ബി. സി. 45-ൽ, അന്നുണ്ടായിരുന്ന റോമൻ കലണ്ടർ പുതുക്കുകയുണ്ടായി. ഈ പുതുക്കിയ കലണ്ടറിനെ മഹാനായ പോപ്പ് ഗ്രിഗറി പതിമൂന്നാമൻ (1502-5185) ഒന്നുകൂടെ പരിഷ്കരിച്ചു. അതാണ് നമ്മൾ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഇതനുസരിച്ചു ക്രിസ്തു പിറന്നത് ഏ. ഡി. 1-ൽ ആണ്. പക്ഷേ, ക്രിസ്തുവിന്റെ ജനനം ബി. സി. 4-ലോ 5-ലോ ആണ്. കലണ്ടർ പരിഷ്കരിച്ചവർക്ക് പററിയ ഒരു ചെറിയ പിഴവിന്റെ ഫലമാണ് വ്യത്യസ്തം.

ബി. സി. 4-ൽ മഹാനായ ഹേറോദേസ് മരിച്ചു. ഉടനെ പലസ്തീന 3 ആയി വിഭജിക്കപ്പെട്ടു. ഇദ്ദേമേയ, യൂദയ, സമരിയ എന്നീ പ്രദേശങ്ങൾ അക്ഖലാവോസിനും, (ബി. സി. 4-ഏ. ഡി. 6) ഗലീലി പെരിയ എന്നിവ ഹേറോദേസ് അന്തിപ്പാസിനും കിട്ടി. (ബി. സി. 4 മുതൽ ഏ. ഡി. 36 വരെ) ഭക്തോണിത്തസ്, ഇടുരിയ മുതലായ സ്ഥലങ്ങൾ ചേർന്ന് പ്രദേശം ഫിലിപ്പി രേിച്ചു. (ബി. സി. 4-ഏ. ഡി. 34)

ഏ. ഡി. 6-ൽ അക്ഖലാവോസ് നിഷ്കാസിതനായി. അയാൾ രേിച്ചിരുന്ന സ്ഥലം റോമൻചക്രവർത്തിയുടെ നേരിട്ടുള്ള ഭരണത്തിൻകീഴിലായി. ചക്രവർത്തിയുടെ ഗവർണ്ണറമാർ ആ സ്ഥലത്തുവന്നു രേിച്ചു. ഗവർണ്ണറമാരുടെ പേരുകൾ താഴെ കൊടുക്കുന്നു.

- 1 കൊപ്പോണിയസ് (ഏ. ഡി. 6-9)
- 2 മാക്സസ്ബിബ്ബുസ് (ഏ. ഡി. 9-11)
- 3 റുഫസ് (ഏ. ഡി. 12-15)
- 4 ഗ്രാക്കസ് (ഏ. ഡി. 15-26)
- 5 പീലാത്തോസ് (ഏ. ഡി. 26-37)

ഈ പീലാത്തോസാണ് ക്രിസ്തുവിനെ മരണത്തിനു വിധിച്ചത്. പിന്നീട് ഏ. ഡി. 44-വരെ പലസ്തീനയിൽ ഗവർണ്ണർ ഇല്ലായിരുന്നു.

ഏ. ഡി. 37-ൽ ഹേറോദേസിന്റെ ബന്ധുവായ ഹോദേസ് അഗ്രിപ്പാ ഒന്നാമൻ ഫിലിപ്പി രേിച്ചിരുന്ന പ്രദേശം കിട്ടി. ഏ. ഡി. 41-ൽ അദ്ദേഹം പലസ്തീന മുഴുവൻറയും രാജാവായി. ഏ. ഡി. 44-ൽ അദ്ദേഹം മരിച്ചു. വീണ്ടും ഗവർണ്ണറമാർ ഭരണം തുടങ്ങി.

സ്റ്റാപകയോഹന്നാൻ

ക്രിസ്തുവിന്റെ മുന്നോടിയായ് സ്റ്റാപകയോഹന്നാൻ, പ്രവാചകന്മാരിൽ പ്രധാനിയും, ക്രിസ്തുവിനു വഴിയൊരുക്കുവാനായ് അയാൾ വന്നതു്. ദൈവരാജ്യം സമീപസ്ഥമാണെന്നും, പാപികൾ മാനസാന്തരപ്പെട്ടു് മാനസാന്തരത്തിന്റെ അടയാളമായി സ്റ്റാപനം (മാമ്മോദീസ) സ്വീകരിച്ചു് നല്ലവരായി ജീവിക്കണമെന്നും ഈ യോഹന്നാൻ പ്രസംഗിച്ചു. എസ്സനസ് എന്ന സന്യാസിവർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട യോഗീശ്വരനായിരുന്നു യോഹന്നാൻ. അദ്ദേഹത്തിനു ധാരാളം ശിഷ്യന്മാരുണ്ടായിരുന്നു.

ഇസ്രായേൽ ജനം ദീർഘകാലമായി പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന രക്ഷകൻ താനല്ലെന്നും ക്രിസ്തുവായ് ആ രക്ഷകൻ എന്നും യോഹന്നാൻ പ്രസ്താവിച്ചു.

ഈ സ്റ്റാപകനെ ഹെറോദേസ് രാജാവു് വധിച്ചു.

~~~~~

പുതിയ നിയമകാലം ക്രിസ്തുവിന്റെ കാലം

റോമാക്കാർ പലസ്തീനയിൽനിന്നും സാധനങ്ങൾക്കും ആളുകൾക്കും നികുതി പിരിച്ചിരുന്നു. നികുതി പിരിയ്ക്കേണ്ടതുകൊണ്ട് ഒരു ജനസംഖ്യാക്കണക്ക് (സെൻസസ്) എടുക്കാൻ റോമാക്കാർ തീരുമാനിച്ചു. മോസസിന്റെ കാലത്താണ് ഹീബ്രുജനത ആദ്യമായി സെൻസസ് എടുത്തത്. (പുറ 30. 12-13, സംഖ്യ 1-8).

അങ്ങിനെ ഹേറോദേസ് എന്ന നാട്ടുരാജാവിന്റെ കാലത്തും, അഗസ്റ്റസ് സീസർ ചക്രവർത്തി സാമ്രാജ്യത്തിലെ എല്ലാവരുടേയും സെൻസസ് എടുക്കണമെന്നും കല്പന പുറപ്പെടുവിച്ചു. ഗലീലയിലെ നസ്രസിൽ താമസിക്കുന്ന മരപ്പണിക്കാരനായ ജോസഫും പേരു രജിസ്റ്റർ ചെയ്യാൻവേണ്ടി ദാവീദിന്റെ പട്ടണമായ ബേസുലഹമിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. ദാവീദിന്റെ കുടുംബക്കാരനായതുകൊണ്ടാണ് അങ്ങോട്ടു പോകേണ്ടി വന്നത്. ഗർഭിണിയായ മേരി എന്നു പേരുള്ളതന്റെ ഭാര്യയേയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടായിരുന്നു യാത്ര. അവർ മൂന്നുദിവസത്തെ യാത്ര ചെയ്തു ബേസുലഹത്തു എത്തി. അവിടെ ഒരു സത്രത്തിലാണ് താമസിച്ചത്. അവിടെ വെച്ച് മറിയത്തിൽനിന്നും ക്രിസ്തു (ഈശോ) പിറന്നു.

യഹൂദർക്കു പുതിയ ഒരു രാജാവു പിറന്നിരിക്കുന്നു എന്നു വിജ്ഞാനികളിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കിയ ഹേറോദേസ് ക്രിസ്തുവിനെ വധിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. രണ്ടു വയസ്സും അതിൽ താഴെയും പ്രായമുള്ള എല്ലാ ശിശുക്കളെയും കൊല്ലാൻ അയാൾ ആജ്ഞ കൈക്കൊണ്ടു.

ഹേറോദേസിന്റെ കയ്യിൽനിന്നു ശിശുവിനെ രക്ഷിക്കാൻവേണ്ടി ആ കുടുംബം ഈജിപ്തിലേക്കുപോയി. ഇന്നത്തെ കെയ്റോയിക്കു് ആറു മൈൽ തെക്കു് ഹേലിയോപോളിസു് എന്ന സ്ഥലത്താണു് അവർ താമസിച്ചതു്. അവിടെയുള്ള ഒരു മരം പില്ലാലത്തു് കന്യകയുടെ മരം എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടുപോന്നു.

ബി. സി. 4-ൽ ഹേറോദേസിന്റെ മരണശേഷം അക്ഖലാവുസു് ഭരണംതുടങ്ങി. അയാൾ വളരെ നീചനായിരുന്നു, ഒരു യഹൂദവിദ്വേഷിയും. റെറദിവസം അയാൾ 3000 പേരെ വധിച്ചുവത്രെ. അയാളെ ഭയന്നു് ജോസഫ് തന്റെ കുടുംബവുമായി നസ്രസിൽ പോയിതാമസിച്ചു.

ഗലീലിയായുടെ തലസ്ഥാനം സെഫോറിയസു് ആയിരുന്നു. ക്രിസ്തുവിനു 10 വയസ്സുണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ യൂദാസു് എന്നൊരാൾ തുടങ്ങിയ കലഹത്തെ അടിച്ചമർത്താൻ വേണ്ടി റോമാക്കാർ സെഫോറിയസു് നശിപ്പിച്ചു. രണ്ടായിരംപേരെ കുരിശിൽ തറച്ചുകൊന്നു. ആ ഗ്രാമത്തിൽ റോഡിന്റെ രണ്ടതകിലും ധാരാളം കുരിശുകൾ നാട്ടിയിരുന്നു.

നസ്രസു് ഒരു ചെറിയ ഗ്രാമമാണു്. സെമിറികു വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട അരമയിക്കു ഭാഷയാണു് സാധാരണ ജനങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതു്. ലത്തീൻ, ഗ്രീക്കിന്റെ ഒരു വിഭാഗമായ കൊയിനെ മുതലായവയും അവിടെ പ്രചരിച്ചിരുന്നു.

അക്കാലത്തു് വ്യാപാരവും വ്യവസായവും വളരെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടു. റോമിന്റെ തെക്കുള്ള കമ്പാനിയായിലെ നിമ്മാതാക്കളുടെ പേരു കൊത്തിയിട്ടുള്ള പാത്രങ്ങളും ഇരുമ്പായുധങ്ങളും കുതിരലാടവും പലസ്തീനയിൽനിന്നു കണ്ടെടുത്തിട്ടുണ്ടു്.

പ്രാർത്ഥനാലയങ്ങളിൽ വേദഗ്രന്ഥം പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. അത്തരം ക്ലാസ്സുകളിൽ ക്രിസ്തുവും പങ്കുചേർന്നു.

ക്രിസ്തുവിനു പത്തോ, പതിനൊന്നോ വയസ്സുണ്ടായിരുന്നപ്പോഴാണ് ദുർഭരണകരം ആരോപിക്കപ്പെട്ട അക്ഖിലാവുസിനെ അഗസ്റ്റസ് സീസ്റ്റർ റോമിലേക്ക് വിളിച്ചു. സീസ്റ്റർ അയാളെ ഗോളിലേക്കു നാടുകടത്തുകയും പലസ്തീന ഭരിക്കുവാൻ പ്രൊക്കുരോറന്റനുരെ നിയമിക്കുകയും ചെയ്തു.

എല്ലാവർഷവും പെസഹാതിരുന്നാളിനു ക്രിസ്തുവും ദൈവാലയത്തിൽ പോയിരുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ യൗവനകാലത്തും ദൈവാലയത്തിന്റെ അറകുറപ്പണികൾ നടന്നു കൊണ്ടിരുന്നു. ദൈവാലയത്തിനു ചുറ്റും 43 അടി ഉയരമുള്ള മതിൽക്കെട്ടും വലിയ 9 ഗെയിറുകളും നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടു. (വടക്കുവശത്തു 4, തെക്കുവശത്തു 4, കിഴക്കു 1) ദൈവാലയത്തിന്റെ വിശുദ്ധസ്ഥലത്തു പുരോഹിതർ മാത്രമേ പ്രവേശിച്ചിരുന്നുള്ളൂ.

ദൈവാലയം പ്രധാന പുരോഹിതന്റെ കീഴിലാണ്. അയാൾ തന്നെയാണ് സൈഹെദ്രീൻ എന്ന കോടതിയുടെ പ്രസിഡൻറും. യഹൂദരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മതപരമായ കാര്യങ്ങളിൽ തീരുമാനമെടുക്കുന്ന ഏറ്റവും വലിയ കോടതിയാണതു്. ആ സംഘത്തിൽ 71 അംഗങ്ങളുണ്ടായിരിക്കും- എഴുത്തുകാർ, പുരോഹിതന്മാർ, ശ്രേഷ്ഠന്മാർ മുതലായവർ. സാബത്തു ഒഴികെയുള്ള ദിവസങ്ങളിൽ മരണശിക്ഷപോലും അവർ നൽകിയിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ മരണശിക്ഷ നടപ്പിലാക്കുവൻ റോമൻ പ്രൊക്കുരോററുടെ അനുമതി ആവശ്യമായിരുന്നു. റോമൻ സാമ്രാജ്യത്തിലെല്ലാം ഇതായിരുന്നു നിയമം. അതുകൊണ്ടാണ് അവർ ക്രിസ്തുവിനെ രാജ്യദ്രോഹകരം ചുമത്തി പീലാത്തോസിനെ ഏല്പിച്ചതു്.

ഏ. ഡി. 18 മുതൽ 36 വരെ പ്രധാനപുരോഹിതൻ കയ്യപ്പാസായിരുന്നു. അതിനുമുമ്പ് അന്നാസും.

ക്രിസ്തുവിന്റെ ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ സെഫോറിയാ സിലെ വിപ്ലവാനന്തരം സിലട്ടസ് എന്ന പുതിയ ഒരു പാർട്ടി രൂപം കൊണ്ടു. ദൈവമാണ് ഇസ്രായേലിന്റെ ഏകഭരണകർതാവെന്നും ദൈവത്തെ മാത്രം ബഹുമാനിച്ചാൽ മതിയെന്നും അവർ പഠിപ്പിച്ചുവന്നു.

കരം പിരിക്കലാണ് പ്രൊക്കുറോറന്മാരുടെ പ്രധാന ജോലി. എന്നാൽ യൂദയായിൽ വേറെ അധികാരികൾ (നാട്ടുരാജാക്കന്മാർ) ഇല്ലാതിരുന്നകാലത്തു് അവർ എല്ലാ അധികാരവുമുള്ളവരായിത്തീർന്നു. യൂദയായിലെ പ്രൊക്കുറോറന്മാർ റോമൻ നഗരമായ ചെസാരയായിലാണ് താമസം. തിരുന്നാളുകൾക്കു് മാത്രം അവർ പട്ടാളവുമായി ജറുസലത്തു് ചെല്ലും.

ഏ. ഡി. 27 ൽ നിയമിതനായ പന്തിയോസു് പീലാത്തോസു് 5-ാം മത്തെ പ്രൊക്കുറോറാണ്. അയാൾ 10 വർഷം ഭരിച്ചു. അഗസ്റ്റസ് ചക്രവർത്തി മരിച്ചപ്പോൾ ടിബേറിയസു് ചക്രവർത്തിയായി. അദ്ദേഹം തന്റെ ഭരണത്തിന്റെ 13-ാം വർഷമാണ് പീലാത്തോസിനെ നിയമിച്ചതു്.

പീലാത്തോസു് ചക്രവർത്തിയുടെ പ്രതിമയുള്ള അധികാരദണ്ഡുമായി നഗരത്തിൽ ചുറ്റിക്കറങ്ങി. (യഹൂദർ പ്രതിമ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നില്ല.!) ദൈവാലയത്തിലെ പണമെടുത്തു് ഒരു ജലസംഭരണസ്ഥാനമുണ്ടാക്കി. ഇതൊക്കെ യഹൂദരുടെ മതവികാരത്തെ വ്രണപ്പെടുത്തി.

ഒരു വർഷം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ക്രിസ്തു യോർദ്ദാനിൽ വരുകയും സ്നാപകയോഗനാനിൽനിന്നു് മാമ്മോദീസ (സ്നാപനം) സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനുശേഷം

അവിടുന്ന് ഉപകടലിന്റെ തീരത്തുള്ള മതഭൂമിയിൽപോയി 40 ദിവസത്തേക്ക് ഉപവാസമനുഷ്ഠിച്ചു. പിന്നീട് ഗലീലി, സമരിയ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ ചുറ്റിനടന്നു പ്രസംഗിച്ചു.

ഏ. ഡി. 27-ൽ ക്രിസ്തു പെസഹാതിരുന്നാളിന് കഫർണാമിൽനിന്ന് ജറുസലത്തേക്ക് പോയി. അവിടെവെച്ച് ദൈവാലയത്തിൽ കച്ചവടം നടത്തിയിരുന്നവരെ അടിച്ചോടിക്കുകയുണ്ടായി.

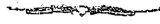
ഈ അവസരത്തിലാണ് സ്താപകയോഹന്നാൻ വധിക്കപ്പെട്ടത്.

ക്രിസ്തു സിനഗോഗിൽ (പ്രാർത്ഥനാലയം) പഠിപ്പിച്ചുവന്നു. പഠിക്കുന്നതിനും രോഗവിമുക്തരാകുന്നതിനുമായി ആളുകൾ അവിടുത്തെ ചുറ്റും കൂടി. പുരോഹിതന്മാർക്കും ഫരിസേയർക്കും ഇതൊന്നും ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. മോസസിന്റെ നിയമത്തിൽനിന്ന് ജനങ്ങളെ വ്യതിചലിപ്പിക്കുന്നുവെന്ന് അവർ കുറ്റപ്പെടുത്തി. വാസ്തവത്തിൽ പഴയനിയമങ്ങളെ അവിടുന്ന് അപ്പാടെ നിഷേധിച്ചില്ല. ആത്മാർത്ഥതയില്ലാത്ത അനുഷ്ഠാനത്തേയും അർത്ഥമില്ലാത്ത ആചാരങ്ങളേയും മാത്രമേ അവിടുന്ന് വെറുത്തുള്ളൂ. അവസാനം ഒരു പെസഹാതിരുന്നാളിന് 6 ദിവസം മുമ്പ് അവിടുന്ന് ബഥനിയിൽ വന്നു. അവിടെവെച്ചാണ് അന്തിമാത്താഴം കഴിച്ചത്. അവിടെയുള്ള ഒലീവു മലയിലാണ് രക്തം വിയർത്തു പ്രാർത്ഥിച്ചതും അറസ്റ്റുവരിച്ചതും.

ജനങ്ങളുടെ ആരോപണങ്ങൾക്ക് രാഷ്ട്രീയ ഛായവർഷത്തി അവർ ക്രിസ്തുവിനെ കൊലക്കുറ്റം വിധിക്കുവാൻ പീലാത്തോസിന് വിട്ടുകൊടുത്തു. ഗാഗുൽത്തായിൽ അവർ അവിടുത്തെ കുരിശിൽ തറച്ചുവെച്ചു. മൂന്നാം ദിവസം

അവിടുന്ന് ഉയിർക്കുകയും നാല്പതാം ദിവസം സ്വർഗാരോഹണം നടത്തുകയും ചെയ്തു.

ഇത്രയും കാര്യങ്ങളാണു് നാലു് സുവിശേഷങ്ങളിലുള്ളതു്. ഇതരചരിത്രരേഖകളും ഗവേഷണങ്ങളും ഇതിനെ ശരിവക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

അദ്ധ്യായം. ഇരുപത്തിരണ്ടു്

ജോസഫിന്റെ സാക്ഷ്യം

ഏ. ഡി. 62-ലെ (നഗരസ്ഥാപനത്തിന്റെ 815-ാം വർഷം) ശരതു് കാലത്തു് എസ്കുലാപിയുസ് കുൾത്തെല്ലുസ് (Aesculapius Cultellus) എന്ന റോമൻ ചികത്സകൻ തന്റെ രമതമകനായ ഗ്ലാഡിയുസ് എൻസ (Gladius Ensa) ക്ക് ഒരു കത്തയച്ചു. ഏഴാം ഗാളിക്കാലാൾ സൈന്യത്തിന്റെ മേധാവിയായ എൻസ ഒരു സൈന്യവുമായി സിറിയായിൽ താമസിക്കുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം എഴുതിയ കത്തിൽനിന്നും അതിന്റെ മറുപടിയിൽനിന്നും ക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി നമുക്കു് മനസ്സിലാക്കാം. റോമാക്കാരുടെ ചരിത്രത്തിലുള്ള ആ കത്തുകൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

“പ്രിയ: ഗ്രാഡിയൂസ്,”

കുറെ ദിവസങ്ങൾക്കുമുമ്പ് പോൾ (പൗലോസ്) എന്ന പേരുള്ള ഒരാളെ പരിശോധിക്കാൻ ഞാൻ പോയി. യഹൂദ മാതാപിതാക്കന്മാരിൽനിന്നു പിറന്ന ഒരു രോമൻ പൗരനാണ്. അദ്ദേഹം പണ്ഡിതനും മാനുസുമാണ്. സൈന്യാരയായിലോ കിഴക്കേ മെഡിറ്ററേനിയൻ പ്രദേശത്തെവിടയോ ഉള്ള ഒരു പ്രൊവിൻസിയൻ കോടതിയിൽ അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി ഒരു കേസുണ്ടായി. അത് സംബന്ധിച്ച് അപ്പീലിനുവേണ്ടി ഇവിടെ വന്നപ്പോഴാണ് ഞാൻ കണ്ടത്.

നിയമത്തിനും ജനതക്കും എതിരായി പ്രസംഗിക്കുന്ന ഉഗ്രനും ക്രൂരനുമായ ഒരാളാണെന്നാണ് ഞാൻ കേട്ടിരുന്നത്. പക്ഷെ വളരെ ബുദ്ധിമാനും നിഷ്കപടനും ബഹുമാനുസുമായ ഒരാളാണദ്ദേഹം. ഏഷ്യാമൈനറിൽ പട്ടാളത്തോടുകൂടി താമസിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. എന്റെ ഒരു സുഹൃത്ത് എഫേസുസിൽവച്ച് അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി കേട്ടുവെന്ന് പറഞ്ഞു. അപരിചിതനായ പുതിയ ഒരു ദൈവത്തെപ്പറ്റി പോൾ അവിടെ പ്രസംഗിച്ചുവത്രേ, രോഗിയായ പോളിനോടു ഞാൻ ചോദിച്ചു, അത് ശരിയാണോയെന്ന്. പ്രേഷ്യനായ നമ്മുടെ ചക്രവർത്തിയുടെ ഇഷ്ടത്തിന് എതിരെ സമരം ചെയ്യുവാൻ ജനങ്ങളെ ആഹ്വാനം ചെയ്തോയെന്നും ഞാൻ അന്വേഷിച്ചു. താൻ പ്രസംഗിച്ച രാജ്യം ഈ ലോകത്തിലേതല്ല എന്ന് പോൾ പറഞ്ഞു. വിചിത്രമായ പലതും അദ്ദേഹം പറയുകയുണ്ടായി. എന്നിരിക്കെതന്നെ മനസ്സിലായില്ല. ചിലപ്പോൾ പനികൊണ്ടു പറഞ്ഞതായിരിക്കാം.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിത്വം എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ മായാത്ത മുദ്രപതിച്ചു. കുറെ ദിവസങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ഓസിയൻ

റോഡിൽവെച്ചു അദ്ദേഹം വധിക്കപ്പെട്ടുവെന്നു കേൾക്കുന്നതിൽ എനിക്കു അത്യധികം സങ്കടമുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടാണു് ഞാനികത്തെഴുതുന്നതു്. അടുത്ത തവണ നീ ജറുസലം സന്ദർശിക്കുമ്പോൾ എന്റെ സുഹൃത്തായ പോളിനെപ്പറ്റിയും അദ്ദേഹം സംസാരിച്ച അപരിചിതനായ ആ യഹൂദപ്രവാചകനെപ്പറ്റിയും (അദ്ദേഹം പോളിന്റെ ഗുരുവാണെന്നുതോന്നുന്നു.) വിവരങ്ങൾ ശേഖരിക്കണം. നമ്മുടെ ചില അടിമകൾ ആ മിശിഹായെപ്പറ്റി (മിശിഹ എന്നാണു് പോളിന്റെ ഗുരു അറിയപ്പെടുന്നതു്) വളരെ ഉത്തേജിതരായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. പുതിയ രാജ്യത്തെപ്പറ്റി അതിന്റെ അർത്ഥം എന്തുമാകട്ടെ പരസ്യമായി പ്രസംഗിച്ച അവരിൽ ചിലർ കുരിശിൽ തറച്ചു കൊല്ലപ്പെട്ടു. ഈ ജനശ്രുതികളെപ്പറ്റിയുള്ള സത്യാവസ്ഥ എനിക്കറിയണമെന്നുണ്ടു്.

എന്നു് നിന്റെ അമ്മാവൻ
കൾത്തേല്ലൂസു്

ആറു് ആഴ്ചക്കുശേഷം ഗ്ലാഡിയൂസു് എൻസ താഴെ കാണുന്ന മറുപടി അയച്ചു.
പ്രിയ അമ്മാവോ,

കത്തുകിട്ടി. നിന്ദ്രേശങ്ങൾ അനുസരിച്ചുഞാനന്വേഷിച്ചു. രണ്ടാഴ്ചയ്ക്കുമുമ്പു് ഞങ്ങളുടെ സൈന്യത്തെ ജറുസലത്തേക്കുകൊണ്ടുപോന്നു. കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിൽ അവിടെ ധാരാളം വിപ്ലവങ്ങൾ ഉണ്ടായി. ഇപ്പോൾ പഴയ നഗരത്തിന്റെ കാര്യമായ ഭാഗമൊന്നും അവശേഷിച്ചിട്ടില്ല. ഞങ്ങൾ ഒരു മാസമായി ഇവിടെ വന്നിട്ടു്. നമ്മളെ പേത്രായിലേക്കുള്ള പ്രയാണം തുടരും. അവിടെ ചില അറബിവർഗ്ഗക്കാരുടെയിടയിൽ കഴപ്പങ്ങളുണ്ടു്. ഈ സായാഹ്നത്തിൽ ഞാൻ അങ്ങയുടെ ചോദ്യങ്ങൾക്കു് ഉത്തരമെഴുതാം. പക്ഷേ വിവരിച്ചുള്ള ഒരു റിപ്പോർട്ടു് എഴുതുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കരുതേ!

പ്രസ്തുത കാര്യത്തെപ്പറ്റി ഈ നഗരത്തിലെ പ്രായാധിക്യമുള്ള മിക്കവരോടും ഞാൻ ചോദിച്ചു. കൃത്യമായ വിവരണം തരാൻ കുറച്ചുപേക്കേ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. കുറച്ചുദിവസംമുമ്പ് പഴങ്ങളും മറ്റും കൊണ്ടു നടന്നു വില്പനക്കാർക്ക് ഞങ്ങളുടെ ക്യാമ്പിൽ വന്നു. കുറേ ഒലിവുപഴങ്ങൾ അയാളിൽനിന്നു ഞാൻ വാങ്ങിച്ചു. ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ വധിക്കപ്പെട്ട സുപ്രസിദ്ധനായ മിശിഹായേപ്പറ്റി കേട്ടിട്ടുണ്ടോയെന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചു. വളരെ വ്യക്തമായി അയാൾ അതോടുകൂടി പറഞ്ഞു. "തുടങ്ങിക്കൊല്ലുന്നതു കാണുവാനായി, യൂദയായിലെ ജനതയുടെ നിയമത്തെ എതിർക്കുന്നവർക്ക് എന്തു സംഭവിക്കുമെന്നു കാട്ടിക്കൊടുക്കുവാനായി, അയാളുടെ അടുത്തു അയാളെ ഗോൽഗോഥയിലേക്ക് കൊണ്ടു പോയിരുന്നു. നഗരത്തിന്റെ തൊട്ടുപ്പുറത്തുള്ള ഒരു മലയാണ് ഗോൽഗോഥ.

മിശിഹായുടെ ഒരു ഉററു സുഹൃത്തായിരുന്ന ഒരു ജോസഫിന്റെ അധ്യക്ഷതയിൽ ആ വ്യാപാരി എനിക്കുതന്നെ. കൂടുതൽ വിവരത്തിനു് ആ ജോസഫിനെ കാണുകയാണ് നല്ലതെന്നു് അയാൾ പറഞ്ഞു.

ഇന്നു രാവിലെ ഞാൻ ആ ജോസഫിനെ കാണുവാൻ പോയി. പ്രായാധിക്യമുള്ള ആളാണ് ജോസഫ്. ഒരു ശുദ്ധജലതടാകത്തിലെ മീൻപിടിത്തക്കാരനായിരുന്നു അയാൾ. അയാൾ എല്ലാം വളരെ വ്യക്തമായി ഓർമ്മിക്കുന്നുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് ഞാൻ ജനിക്കുന്നതിനു് മുമ്പുണ്ടായ കഴിപ്പം നിറഞ്ഞ ആ കാലത്തെ സംഭവങ്ങളുടെ വ്യക്തമായ ഒരു വിവരണം എനിക്കുകിട്ടി.

മഹാനും പ്രതാപവാനുമായ ടിബേറിയസ് സീസറിന്റെ (ചക്രവർത്തിയുടെ) ഭരണകാലം. അന്നു് യൂദയായിലും സമരിയായിലും ഗവർണ്ണറായി പന്തിയോസു പീലാത്തോസു ജോലി ചെയ്തിരുന്നു. ഈ പീലാത്തോസിനെപ്പറ്റി

ജോസഫിനു വലിയ അറിവൊന്നുമില്ല. അയാൾ മാനു നായ ഒരു ദ്വേഷാഗ്രസ്ഥനായിരുന്നുവെന്നും, ആ പ്രോവിൻസിന്റെ പ്രോക്കുറോർ എന്ന നിലയിൽ സുപ്രസിദ്ധനായിരുന്നുവെന്നു ജോസഫ് പറഞ്ഞു.

ഒരു കലഹമുണ്ടായതുകൊണ്ട് പീലാത്തോസ് ജറുസലത്തേക്ക് 783-ലോ 784-ലോ (ഏതു വർഷമാണെന്നു ജോസഫ് മറന്നു) വിളിക്കപ്പെട്ടു. ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ (നസ്രസിലെ ഒരു മരപ്പണിക്കാരന്റെ മകൻ) റോമൻ ഗവണ്മെന്റിനു എതിരായി വിപ്ലവമുണ്ടാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു എന്ന് പറയപ്പെട്ടു.

സാധാരണമായി സർവ്വജ്ഞൻ എന്നു പറയപ്പെട്ട നമ്മുടെ അന്വേഷണോദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ആരംഭത്തിൽ അക്കാര്യത്തെപ്പറ്റി ഒന്നും അറിഞ്ഞില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. മാത്രമല്ല, പിന്നീട് അവർ അതിനെപ്പറ്റി അന്വേഷിച്ചിട്ട്, ആ മരപ്പണിക്കാരൻ ഉത്തമനും, ഉൽകൃഷ്ടനുമായ പൗരനാണെന്നും, അയാൾക്കെതിരായി നടപടിയെടുക്കേണ്ട കാര്യമില്ലെന്നും റിപ്പോർട്ട് ചെയ്തു. പക്ഷെ യഥാസ്ഥിതിക്കാരായ യഹൂദമതനേതാക്കന്മാർ വളരെ അസ്വസ്ഥരായി കാണപ്പെട്ടുവെന്നു ജോസഫ് പ്രസ്താവിച്ചു. ഹീബ്രുജനതയിലെ പാവപ്പെട്ടവരുടെയിടയിൽ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായ പ്രസിദ്ധി അവർക്കു തീരെ സഹിച്ചില്ലപോലും.

മാന്യമായും നന്നായും ജീവിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഗ്രീക്കുകാരനോ റോമക്കാരനോ ഫിലിസ്തീൻപോലുമോ, മോസസിന്റെ പഴയ നിയമങ്ങൾ പഠിക്കാൻവേണ്ടി ജീവിതം ചിലവഴിക്കുന്ന യഹൂദനെപ്പോലെ നല്ലവനാണു എന്ന് ആ 'നസ്രായൻ' (അങ്ങിനെയാണു അവർ പീലാത്തോസിനേടു പറഞ്ഞതു്) പരസ്യമായി പ്രസ്താവിച്ചുവത്രെ. പീലാത്തോ

സിന് ഈ വാദഗതിയിൽ വലിയ താല്പര്യം ജനിച്ചതായി തോന്നിയില്ല. ദൈവാലയത്തിനു ചുറ്റുമുള്ള ജനാവലിയേശുവിനേയും അനുഗാമികളെയും നിയമവിരുദ്ധമായി വിധിച്ചു കൊല്ലാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ പീലാത്തോസ് ആ മരപ്പണിക്കാരനെ കസ്റ്റടിയിലെടുക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവൻ രക്ഷിക്കാൻവേണ്ടിയാണ് അങ്ങിനെ ചെയ്തത്.

കലഹത്തിന്റെ യഥാർത്ഥസ്വഭാവം പീലാത്തോസിനു മനസ്സിലായില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. യഹൂദപുരോഹിതരോടു തങ്ങളുടെ ആവലാതി ബോധിപ്പിക്കാൻ പറഞ്ഞപ്പോഴെല്ലാം അവർ വിളിച്ചുകൂവി; “പാഷണ്ഡത” “രാജദ്രോഹം” എന്നിങ്ങനെ. അവർ ഭയാനകമാംവിധം കോപിപ്പുരായി കാണപ്പെട്ടു.

അവസാനം, പീലാത്തോസ് വ്യക്തിപരമായി പരീക്ഷിക്കാൻ ജോഷേപയെ ആളയച്ചുവരുത്തി. (ജോഷേപ എന്നായിരുന്നു ആ നസ്രായന്റെ പേര്. പക്ഷേ, ലോകത്തിന്റെ ഈ ഭാഗത്തുള്ള ഗ്രീക്കുകാർ ഏപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തെ യേശു എന്നാണ് വിളിച്ചിരുന്നത്). പീലാത്തോസ് അദ്ദേഹവുമായി പല മണിക്കൂറുകൾ സംസാരിച്ചു. ഗലീലിയക്കടലിന്റെ കരയിൽവെച്ചു അദ്ദേഹം പ്രസംഗിച്ചുവെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. “അപകടം നിറഞ്ഞ പ്രബോധനങ്ങളെ” പറ്റി അന്വേഷിച്ചു. പക്ഷേ യേശു പറഞ്ഞു, താൻ ഒരിക്കലും രാഷ്ട്രീയത്തെപ്പറ്റി സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുപോലുമില്ലെന്നു്. മനുഷ്യന്റെ ശരീരത്തിന്റെ കാര്യത്തിലല്ല, ആത്മാവിന്റെ കാര്യത്തിലാണ് അദ്ദേഹത്തിനു കൂടുതൽ താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നത്.

എല്ലാവരും അയൽക്കാരെ സഹോദരന്മാരായി കരുതണമെന്നും എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളുടേയും പിതാവായ

ഏക ദൈവത്തിൽ വിശ്വസിക്കണമെന്നും അദ്ദേഹം ആ വശ്യപ്പെട്ടു:

സ്റ്റോയിക്കുകളുടേയും മറ്റു ഗ്രീക്കുചിന്തകന്മാരുടേയും തത്വങ്ങൾ നന്നായി ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു പീലാത്തോസ്. അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം യേശുവിന്റെ വാക്കുകളിൽ അത്യാകർഷകമായ ഒന്നും അദ്ദേഹം കണ്ടില്ലെന്ന് തോന്നുന്നു. കാരണപൂർണ്ണനായ ആ പ്രവാചകന്റെ ജീവനെ രക്ഷിക്കാൻ മറ്റൊരു ശ്രമംകൂടി പീലാത്തോസ് നടത്തിയെന്നു ജോസഫ് പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം വധശിക്ഷയുടെ കാലാവധി മാറ്റിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോഴേക്കും പുരോഹിതന്മാരുടെ പ്രേരണകൊണ്ട് കുപിതരായ യഹൂദന്മാർ അത്യധികം ക്രോധോന്മത്തരായിത്തീർന്നു.

ഇതിനുമുമ്പും ജറുസലത്ത് ധാരാളം കലഹങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. വിളിക്കത്തക്ക അകലത്തിൽ വളരെ കുറച്ചു പട്ടാളക്കാരെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. നസ്രായന്റെ പ്രബോധനങ്ങളുടെ ഇരയായിരിക്കുന്നു പീലാത്തോസ് എന്ന റിപ്പോർട്ടുകൾ ചെമ്പനായിലുള്ള റോമൻ അധികാരികളുടെയടുക്കലേക്കു പോയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. പീലാത്തോസ് ചക്രവർത്തിയുടെ ശത്രുവാണെന്നും അയാളെ തിരിച്ചുവിളിക്കണമെന്നുള്ള അപേക്ഷകൾ നഗരത്തിലെങ്ങും പ്രചരിച്ചു.

വൈദേശീയ ഭരണീയതയായി പരസ്യമായ ഭിന്നതകളിൽ ഏർപ്പെടതെന്ന കർന്നനിയമം നമ്മുടെ വർഗ്ഗക്കാർക്ക് നല്ലപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നറിയാമല്ലോ.

അവസാനം, രാജ്യത്തെ ആഭ്യന്തരയുദ്ധത്തിൽനിന്നു രക്ഷിക്കാൻവേണ്ടി പീലാത്തോസ് തന്റെ തടവുകാരനായ യേശുവിനെ ബലികഴിച്ചു. (മരണത്തിനുവിധിച്ചു.) യേശുവാകട്ടെ വളരെ മാനുഷമായി പെരുമാറിയിരുന്നു. തന്നെ വേറുത്തവരോടല്ലാം അദ്ദേഹം ക്ഷമിച്ചു. ജറുസലത്ത്,

ബഹുജനത്തിന്റെ കൂടെവിളികളുടെയും പരിഹാസചിരികളുടെയും ഇടക്ക് അദ്ദേഹം കുരിശിൽ തറയ്ക്കപ്പെട്ടു.

ഇതാണ്, കവിളിലൂടെ കണ്ണനീരൊഴുക്കിക്കൊണ്ടു ജോസഫ് പറഞ്ഞ കഥ. ഞാൻ തിരിച്ചുപോരാൻനേരത്ത് ഒരു സപ്തമാസം ജോസഫിനുകൊടുത്തു. പക്ഷേ അയാളു സപീകരിച്ചില്ല. തന്നെക്കാൾ ദരിദ്രനായ ഒരാൾക്ക് അതുകൊടുക്കാൻ അപേക്ഷിച്ചു.

അങ്ങയുടെ സുഹൃത്തായ പോളിനേപ്പററിയും ചില കാര്യങ്ങൾ ചോദിച്ചു. വളരെ കുറച്ചു അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി ജോസഫിനു അറിയാമായിരുന്നുള്ളൂ.

കൂടാതെ നിർമ്മിക്കലായിരുന്നു ഈ പോളിന്റെ തൊഴിൽ. ഇന്നോളം യഹൂദർ പ്രസംഗിച്ചിരുന്ന യഹോവയിൽനിന്നു വളരെ വ്യത്യസ്തനും സ്നേഹിക്കുകയും ക്ഷമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവനായ ഒരു ദൈവത്തിന്റെ വാക്കുകൾ പ്രസംഗിക്കാൻ വേണ്ടി പോൾ തന്റെ ജോലി ഉപേക്ഷിച്ചുവത്രേ.

പിന്നീടു അദ്ദേഹം ഗ്രീസിലും ഏഷ്യാമൈനറിലും ഒത്തിരി സഞ്ചിച്ചു. അടിമകളോടു അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു, അവർക്കും ഒരേ സ്നേഹപിതാവിന്റെ മക്കളാണെന്നു്. സഹിക്കുന്നവർക്കും ദുരിതമനുഭവിക്കുന്നവർക്കും, നന്മചെയ്യുകയും നല്ല ജീവിതം കഴിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്കെല്ലാവർക്കും സൗഭാഗ്യം ലഭിക്കുമെന്നു് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. ധനികരെന്നോ ദരിദ്രരെന്നോ ഇക്കാര്യത്തിൽ വ്യത്യാസമില്ലെന്നും അദ്ദേഹം പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു.

അങ്ങയുടെ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് തൃപ്തികരമായ മറുപടി പറഞ്ഞുവെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. രാഷ്ട്രത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ കഥയൊക്കെ നിരപദ്രവകരമാണെന്നു ഏന്തിക്കു തോന്നുന്നു. പക്ഷേ, റോമക്കാരായ നമ്മൾ

ഒരിക്കലും ഈ പ്രോവിൻസിലെ ആളുകളെ ശരിക്കും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ല. അങ്ങയുടെ സുഹൃത്തായ പോളിനെ വധിച്ചതിൽ എനിക്കും വേദമുണ്ട്. വീട്ടിലേക്ക് വീണ്ടും വരാൻ ഞാൻ സമയം കാത്തിരിക്കുന്നു.

വിശ്വസ്തതാവ്യവ്വം
ഗ്ലാഡിയൂസ് എൻസ.
(ഒപ്പ്)

അദ്ധ്യായം ഇരുപത്തിമൂന്നാം

പലസ്തീനയുടെ രാഷ്ട്രീയസ്ഥിതി

നാലു ഹേറോദമാരെപ്പറ്റി ബൈബിളിൽ പറയുന്നുണ്ട്. മഹാനായ ഹേറോദേശാണ് ഈ രാജവംശം സ്ഥാപിച്ചത്. ക്രിസ്തു ജനിച്ചപ്പോൾ അയാൾ മൃതിയടഞ്ഞു. പിന്നീട് ഹേറോദേശ് അന്തിപ്പാസും അതിനുശേഷം ഹേറോദ് അഗ്രിപ്പ ഒന്നാമനും പിന്നീട് അയാളുടെ മകനായ ഹേറോദ് അഗ്രിപ്പ രണ്ടാമനും ഭരിച്ചു.

ഹേറോദേശ് അന്തിപ്പാസാണ് സ്റ്റാപകയോഹന്നാനെ വധിച്ചത്. അയാൾ തന്റെ ഭാര്യയെ ഉപേക്ഷി

ച്ചിട്ട് ജ്യേഷ്ഠന്റെ ഭാര്യയായ ഹേറോദിയയെ വരിച്ചു. സ്വാപകയോഹന്നാൻ ഈ വിവാഹത്തിന്റെ ധാർമികതയെ ചോദ്യം ചെയ്തു. അതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹത്തെ വധിക്കാൻ ഹേറോദിയ ഹേറോദേസിനെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്.

അരിസേറാ ബുളൂസിനു 5 മക്കളുണ്ടായിരുന്നു. അഗ്രിപ്പ, ഹേറോദിയ മുതലായവർ. ഈ അഗ്രിപ്പ ഹേറോദി അന്തിപ്പാസിന്റെ പ്രതാപത്തെ നശിപ്പിച്ചു. അഗ്രിപ്പയെ വിധവയായ അമ്മ (ബർനീസ്) രോമിലേക്ക് പറഞ്ഞുവെച്ചു. അയാൾ, ചിററമ്മയായ സലോമയുടെ സഹായത്തോടെ ചക്രവർത്തിയെ പരിചയപ്പെട്ടു. മാർക്കാൻണിയുടെ മകളും നീറോ ചക്രവർത്തിയുടെ അമ്മയുമായ അഗ്രിപ്പിനെയുടെ സംരക്ഷണ അയാൾക്ക് ലഭിച്ചു.

ടിബേറിയസ് ചക്രവർത്തിയുടെ മുത്തമകനായ ഡ്രൂസ്യൂസ് ഇളയമകനായ ക്ലാവുദിയൂസ് അഗ്രിപ്പയുടെ കൂട്ടുകാരായിരുന്നു.

ഏ. ഡി. 23-ൽ ഡ്രൂസ്യൂസ് മരണമടഞ്ഞു. അക്കാലത്ത് അഗ്രിപ്പയുടെ അമ്മയും മൃതിപ്പെട്ടു. അഗ്രിപ്പ ഇദ്ദേഹത്തിൽ വന്നു താമസം തുടങ്ങി. ഹേറോദി അന്തിപ്പാസിനെ ജോലി കൊടുത്തുവെങ്കിലും അതുപേക്ഷിച്ചു വീണ്ടും രോമിൽ പോയി. ചക്രവർത്തിയുടെ വിദേശം സമ്പാദിച്ച അയാൾ കാരാഗൃഹത്തിലടക്കപ്പെട്ടു. ടിബേറിയസ് ചക്രവർത്തി ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കുശേഷം മരിച്ചു. അതോടെ അയാൾ സ്വതന്ത്രനുമായി.

ടിബേറിയസിന്റെ മകനായ ഗായൂസ് അഗ്രിപ്പയുടെ സഹായമായിരുന്നു. അയാൾ കലിഗുള എന്ന പേരിൽ ചക്രവർത്തിയായി. ഉടനെ തന്നെ ഹേറോദി ഫിലിപ്പി രണ്ടാ

മൻററ സ്ഥലവും ലിസാനിയായും ഉൾപ്പെടുന്ന പലസ്തീനയിലെ ഒരു വലിയ ഭൂവിഭാഗത്തിൻറ രാജാവായി അഗ്രിപ്പ വാഴിക്കപ്പെട്ടു.

അഗ്രിപ്പയുടെതിനെക്കാൾ വലിയ രാജ്യം ചോദിക്കാൻ ഹെറോദ് അന്തിപ്പാസ് റോമിലെത്തി. പക്ഷേ ചക്രവർത്തി അയാളെ നാട്ടുകടത്തി.

ഏ. ഡി. 41 ജനുവരി 24-ാം തിയ്യതി കലിഗുള വധിക്കപ്പെട്ടു. സെനററ്, ക്ലാവുദിയൂസിനെ ചക്രവർത്തിയായി നിശ്ചയിച്ചു. അഗ്രിപ്പയുടെ പ്രേരണമൂലമാണ് അത് നടന്നത്. പ്രതിഫലമായി അഗ്രിപ്പക്ക് യൂദിയും സമരിയയും കിട്ടി.

റോമിൽനിന്ന് തിരിച്ചുവന്നയുടനെ അഗ്രിപ്പ നസ്രായരെ (ക്രിസ്തുവിൻറ അനുഗാമികളെ) പീഡിപ്പിച്ചു തടങ്ങി. ജെയിംസ് അപ്പസ്തോലൻ വധിക്കപ്പെട്ടു. പത്രോസിനെ ബന്ധനസ്ഥനാക്കി.

അഗ്രിപ്പ സ്വന്തം സഹോദരനായ ഒരു ഹെറോദിനെ സിറിയായിലെ ചാൾദീസ് എന്ന സ്ഥലത്തു വാഴിച്ചിരുന്നു.

അഗ്രിപ്പക്കെതിരെ റോമാക്കാർ ചില കുറ്റാരോപണം നടത്തുകയുണ്ടായി. അയാൾ നാണയത്തിൽ സ്വന്തം ചിത്രം അച്ചടിക്കുകയും ഏ. ഡി. 44-ൽ ചെസാരയിൽ റോമൻ കളികൾ കാണാൻ രാജകീയവസ്തുമണിഞ്ഞു പേദവുകയും ചെയ്തുവത്രെ. റോമാക്കാരുടേ ഗ്രീക്കുകാരുടേ ദൈവമെന്നു അദ്ദേഹത്തെ പുകഴ്ത്തി. ഒരിക്കൽ ഒരു മൂങ്ങ അയാളുടെ തലക്ക് മുക്തളിലൂടെ പറന്നു. അസവിശ്വാസിയായ അയാൾ പണ്ടത്തെ ഒരു പ്രവാചനത്തെപ്പറ്റി ഓർത്തു വിറച്ചുവീണു. പനി പിടിച്ചു ഉടനെതന്നെ മരിക്കുകയും

ചെയ്തു. പിന്നീട് അഗ്രിപ്പയുടെ മകനായ മാർക്കസ് ജൂലിയസ് അഗ്രിപ്പ രാജാവായി (അഗ്രിപ്പരണ്ടാമൻ).

ഏ. ഡി. 44-മുതൽ 70-വരെയാണ് യഹൂദരുടെ ഏറ്റവും രക്തപങ്കിലമായ കാലഘട്ടം. ഏ. ഡി. 44-ൽ അഗ്രിപ്പ മരിച്ചപ്പോൾ ജൂലിയസിനു 17 വയസ്സേയുള്ളൂ. റോമിലായിരുന്നു ജൂലിയസ് അന്നും. ജൂലിയസിനെ രാജാവാക്കാനുള്ള ചക്രവർത്തിയുടെ ആഗ്രഹത്തെ സെനറ്റം എതിർത്തു. അതുകൊണ്ട് ഒരു റോമാക്കാരനെ (കാസ്സിയൂസ് ഫാദ്രൂസ്) പ്രൊക്കുരേറ്ററായി പലസ്തീനയിലേക്കു വിട്ടു. അങ്ങനെ വീണ്ടും പ്രൊക്കുരേറ്റർ ഭരണം തുടങ്ങി. ഇത് യഹൂദർക്ക് തീരെ സഹിച്ചില്ല. സിലട്ടുകൾ എന്ന ഒരു വിഭാഗക്കാർ റോമൻ ഭരണത്തിനെതിരെ വിപ്ലവം തുടങ്ങി. അതുകൊണ്ട് ചാൽസിസിയിലെ ഹേരോദിനെ മതപരമായ കാര്യങ്ങളുടെയെല്ലാം നേതാവായി കാസ്സിയൻ നിശ്ചയിച്ചു. ഹേരോദാണ് പ്രധാന പുരോഹിതനെ നിയമിച്ചിരുന്നത്.

സുപ്രസിദ്ധ യഹൂദ തത്വജ്ഞനായ ഫിലോയുടെ ചാർട്ടർക്കാരനായ ടിബേറിയസ് അലക്സാണ്ടറുടെ കീഴിൽ ഏ. ഡി. 45-ൽ ഒരു റോമാവിരുദ്ധവിപ്ലവമുണ്ടായി.

ഏ. ഡി. 48-ൽ കമ്മനസ് വിപ്ലവനേതാവായതോടെ രാഷ്ട്രീയസ്ഥിതി ഭീതിജനകമായിത്തീർന്നു. ആ വർഷം തന്നെ ഹേരോദു മരിച്ചു. അപ്പോൾ അഗ്രിപ്പ രണ്ടാമന് സിസിയായുടെ മേലുള്ള അധികാരം കാസ്സിയനിൽനിന്നു കിട്ടി.

യഹൂദരും സമരിയാക്കാരും തമ്മിൽ അക്കാലത്തു് ഒരു സംഘട്ടനമുണ്ടായി. ഏ. ഡി. 52-ൽ അന്റോണിയസ്

ഫേലിക്സ് (നടപടി 23-24) പ്രൊക്കുറേറ്ററായിരുന്നു. അന്ന് അഗ്രിപ്പ രണ്ടാമൻ ഗലീലാക്കടലിന് കിഴക്കുള്ള യോർദ്ദാൻ പ്രദേശം മുഴുവനും ലഭിച്ചിരുന്നു.

ഏ. ഡി. 54-ൽ ക്ലാവുദിയസ് ചക്രവർത്തി വധിക്കപ്പെട്ടു. അഗ്രിപ്പ രണ്ടാമൻ ഒരേ സമയത്ത് യഹൂദന്മാരോട് റോമക്കാരുമായി അഭിനയിച്ചു.

അഗ്രിപ്പരണ്ടാമൻ, മൂന്നാമത്തെ പ്രൊക്കുറേറ്ററായ പ്രോസിയസ് ഫെസ്റ്റസിനെ അഭിനയിക്കാൻ ചെസാർയിൽ പോയിരുന്നു. അന്നാണ് വി. പൗലോസിനെ വധിക്കാൻ ശ്രമം നടന്നത്. വി. പൗലോസ് സിസറീൻ അപ്പീൽ കൊടുത്തു. അഗ്രിപ്പ വാദപ്രതിവാദങ്ങളിൽ തല്പരനായിരുന്നു.

ഇക്കാലത്ത് ജറുസലത്തെ കൊട്ടാരം വലുതാക്കി പണതു. ഫിലിപ്പിയായിലും ബറീറസി (ഇന്നത്തെ ബത് റൂട്ട്) ലും വലിയ കെട്ടിടങ്ങൾ തീർത്തു. യഹൂദന്മാർക്ക് റോമാക്കാരുോടുള്ള വിദ്വേഷം ആളികത്തിക്കോണ്ടിരുന്നു.

ഏ. ഡി. 62-ൽ ഫെസ്റ്റസ് മരിച്ചു. അന്നാസ് എന്ന പ്രധാന പുരോഹിതൻ യൂദയായിലെ സർവാധികാരിയായി. അയാൾ "നീതിമാനായ ജെയിംസ്" എന്ന ക്രൈസ്തവനേതാവിനേയും ജറുസലത്തെ മറ്റു ക്രിസ്ത്യാനികളേയും കല്ലെറിഞ്ഞുകൊല്ലാൻ സൈഹെദ്രീൻ കോടതിയിൽ വച്ചു വിധി കല്പിച്ചു. അങ്ങിനെ റോമിന്റെ അനുവാദം കൂടാതെതന്നെ ക്രൈസ്തവരെ നിഗ്രഹിച്ചു. അതുകൊണ്ട് അയാളെ അഗ്രിപ്പ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കി.

മഹാനായ ഹേറോദേസ് ആരംഭിച്ച ജറുസലം ദൈവാലയത്തിന്റെ നവീകരണം ഇക്കാലത്താണ് പൂർത്തി

യാക്കിയതു്. ഫെസ്റ്റസിനു ശേഷം ആൽബിനസ് പ്രൊക്കുരോർ ആയി. സീലട്ടുകളിലെ തീവ്രവാദികളായ സിക്കാരികൾ അയാളെ മട്ടിച്ചു കൊന്നു. (വളഞ്ഞ കത്തി ഉപയോഗിച്ചതുകൊണ്ടാണു് സിക്കാരികൾ എന്ന പേരുണ്ടായതു്.)

ഏ. ഡി. 64ൽ ജെസ്യൂ സ്ഫുളോറസ് പ്രൊക്കുരോറായി. നീറോയെപ്പോലെ നീചനായിരുന്നു അയാൾ. അയാളുടെ കാലത്തു് അഗ്രിപ്പയുടെ ഉപദേശപ്രകാരം ജൂസലത്തെ ആളുകൾ കലഹം നിറുത്തിവക്കുകയുണ്ടായി.

അദ്ധ്യായം. ഇരുപത്തിനാലു്

ജൂസലത്തിന്റെ നാശം. യഹൂദരോമന്യുദ്ധം [ഏ. ഡി. 66-73]

ഏ. ഡി. 66ൽ രോമൻ മേധാവിതപത്തിനെതിരായി യഹൂദജനം വീണ്ടും സംഘടിച്ചു. അവർ ഒരു വിപ്ലവം ആരംഭിച്ചു. ദേശീയാധികാരികൾക്കു് ആ വിപ്ലവത്തെ അടിച്ചമത്തുവാൻ സാധിച്ചില്ല. ഹേറോദു് അഗ്രിപ്പരണ്ടാമ

നോട്ടം. റോമൻപ്രൊക്ഷരോരോടും സൈഹെറ്റീൻ പട്ടാള സഹായം ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഒരു റോമൻ ഭരണപ്രതിനിധിയായ സിറിയായിലെ സെസ്റ്റിയൂസ് ഗാളൂസ് എ. ഡി. 66-ൽ 40000 പട്ടാളക്കാരോടുകൂടി ജറുസലത്തുവന്നു കലഹക്കാരെ അമച്ച് ചെയ്യാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷെ അയാളുടെ 6000 പട്ടാളക്കാരും യുദ്ധസമീപകളും നഷ്ടപ്പെട്ടു. അയാൾ തിരിച്ചോടി.

ഇതോടെ യഹൂദന്മാർ പ്രത്യംശപുണ്ണരായി. ഗാളൂസിന്റെ പരാജയത്തെപ്പറ്റി അറിഞ്ഞ് നീറോചക്രവർത്തി തന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ജനറലായ ടൈറസ് ഫ്ലാവിയൂസ് വെസ്റ്റാസിയനെ (എ. ഡി. 9-79) പലസ്തീനയിലേക്കയച്ചു. അദ്ദേഹം 50000 പട്ടാളക്കാരോടുകൂടി വന്നു ഗലീലിയെ തികച്ചു ധാന്യമാക്കി.

ഒരു ആഭ്യന്തരസമരം ജറുസലേം നഗരത്തെ ദുർബലമാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. സമരീയ, പെരേയ, ഇദ്ദമേയ എന്നിവടങ്ങളിലേയും കലഹങ്ങളെ വെസ്റ്റാസിയൻ വിജയപൂർവ്വം നേരിട്ടു.

നീറോചക്രവർത്തി 68-ജൂണിൽ മരിച്ചു. അധികാരത്തിനുവേണ്ടി ഒരു വിപ്ലവം അവിടെ നടന്നു. റെവർഷത്തിൽതന്നെ 3 പേർ ചക്രവർത്തിമാരാവുകയും സ്ഥാനഭ്രഷ്ടരാവുകയും ചെയ്തു. അതിനുശേഷം എ. ഡി. 62-ൽ വെസ്റ്റാസിയൻ ചക്രവർത്തിയായി. രണ്ടുവർഷത്തേക്കു അയാൾ യഹൂദന്മാരുമായുള്ള യുദ്ധം ഉപേക്ഷിച്ചു. റോമിലെ സുപ്രസിദ്ധമായ കൊളോസിയം ഇയാളാണു നിർമ്മിച്ചതു്.

എ. ഡി. 70-ൽ പുതിയ ഒരു റോമൻ പട്ടാളം ചെസാറയിൽ വന്നു. വെസ്റ്റാസിയൻചക്രവർത്തിയുടെ മകനായ ടൈറസായിരുന്നു അതിന്റെ കമാണ്ടർ.

“ജറുസലം കീഴടങ്ങട്ടെ” എന്ന ടൈറ്റിലിൽ കല്പന നിരസിക്കപ്പെട്ടതോടെ പുതിയ ഒരു യുദ്ധം തുടങ്ങി. മൂന്നുമാസംകൊണ്ട് ജറുസലത്തിന്റെ മിക്കഭാഗവും ടൈറ്റസ് കീഴടക്കി. ജോസേഫ് ഫ്ലാവിയസ് പറയുന്നത് ഒരു ദശലക്ഷം യഹൂദർ വധിക്കപ്പെട്ടുവെന്നാണ്. ജറുസലം ദൈവാലയം ടൈറ്റസ് ഇടിച്ചുനിരത്തി. അതിലെ അപൂർവ്വസ്തുക്കൾ ശേഖരിക്കപ്പെട്ടു.

യുദ്ധത്തിൽ മരിക്കാതിരുന്നവരിൽ ഒരു ലക്ഷത്തോളം യഹൂദന്മാരെ, റോമാക്കാർ ഈജിപ്തിലെ ഖനികളിലേക്ക് അടിമകളായി കൊണ്ടുപോയി. മറുചിലരെ റോമൻ തിയേറ്ററുകളിൽ വെച്ച് പരസ്യമായി വധിക്കുവാൻ റോമിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി.

യൂദയായിലെ മരുഭൂമിയിൽ മൂന്നുവർഷത്തേക്ക് ഭയങ്കരമായ യുദ്ധം നടന്നു. ഹെറോദസ് അഗ്രിപ്പ രണ്ടാമൻ വെസ്റ്റാ നിയന്റെ ഭാഗത്തുനിന്ന് യുദ്ധം ചെയ്തു.

വെസ്റ്റാനിയൻ യഹൂദമതത്തെ നിറുത്തലാക്കി, ഒരു വിളംബരം വഴി പ്രധാനചാര്യത്വം അവസാനിപ്പിച്ചു. സൈഹെദ്രീൻ പിരിച്ചുവിട്ടു. ഈജിപ്തിലുണ്ടായിരുന്ന ദൈവാലയവും പൂട്ടി. ഇതപതു വയസ്സുള്ള എല്ലാ യഹൂദനും ദൈവാലയത്തിൽ പോകുന്നതിനു ചുങ്കംകൊടുക്കണമെന്നു കല്പിച്ചു. (മത്താ. 17-24) ഈ ചുങ്കം റോമിലുള്ള ജൂപിറ്ററിന്റെ ദൈവാലയത്തിന്റെ നടത്തിപ്പിനായിരുന്നു. ജറുസലത്തു റോമാക്കാർകൊണ്ടുചെന്നുപാർപ്പിച്ചു. പലസ്തീനയിൽ മുഴുവനും റോമൻ സംസ്കാരം നടപ്പിലാക്കി.

അങ്ങിനെ ദൈവാലയത്തിന്റെ നാശത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രവചനം പൂർത്തിയായി. അതോടെ ബൈബിൾ സംബന്ധമായ യഹൂദചരിത്രം അവസാനിക്കുന്നു.

പലസ്തീനയിലുണ്ടായ വിജയം റോമിൽ ആഘോഷിക്കുകയുണ്ടായി. യഹൂദ സുന്ദരികൾ, നിയമം എഴുതിയ തുകൽ ചുരുൾ (പഴയനിയമം,) പൂജാപാത്രങ്ങൾ മുതലായവ പ്രദർശിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. ഒരു പരേഡിന്റെ സമയത്ത് ജൂപിറ്ററിന്റെ അമ്പലത്തിൽവെച്ച് സീലോട്ടുകളുടെ നേതാവായിരുന്ന സൈമൺ ബാർജിയോറയെ പരസ്യമായി വധിച്ചു.

വിജയത്തിന്റെ സ്മാരകനാണയങ്ങൾ അടിച്ചിറക്കി. ബൈബിളും ദൈവാലയവിരീയും കൊട്ടാരത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചു. യഹൂദരുടെ വിനാശത്തെ ഓർമ്മപ്പെടുത്താൻ ഒരു വളച്ച വാതിൽ ചന്ത (ഫോറം) യിൽ നിർമ്മിച്ചു.

പീനീട്ട് ടൈറ്റസിന്റെ മരണാനന്തരം ഏ. ഡി. 81-ൽ ഡൊമിഷ്യൻ ചക്രവർത്തിയായി. അയാൾ നീറോയേപ്പോലെ ക്രിസ്ത്യാനികളേയും പീഡിപ്പിച്ചു. യോഹന്നാൻ അപ്പസ്തോലൻ പാത്മൂസ്ദപീലേക്ക് നാടുകടത്തപ്പെട്ടത് ഇക്കാലത്താണ്.

ഏ. ഡി. 96-ൽ ഡൊമിഷ്യൻ വധിക്കപ്പെടുകയും ദയാലുവായ നെർവ ചക്രവർത്തിയാവുകയും ചെയ്തു.

ഏ. ഡി. 98-ൽ ട്രാജൻ ചക്രവർത്തിയായി. ക്രിസ്ത്യാനികളെ മാത്രമെ അയാൾ പീഡിപ്പിച്ചുള്ളൂ.

ഏ. ഡി. 116-ൽ യൂദന്മാർ വീണ്ടും വിപ്ലവം തുടങ്ങി. അതിന്റെ ഫലമായി മെസപ്പൊട്ടോമിയ, സൈപ്രസ് എന്നിവിടങ്ങളിൽ ആയിരക്കണക്കിന് ആളുകൾ വധിക്കപ്പെട്ടു.

പീഡകനായിരുന്ന ട്രാജൻ ഏ. ഡി. 117-ൽ മരിച്ചു. ഹാഡ്രിയൻ ചക്രവർത്തിയായി. അയാൾ യൂദന്മാരെയും ക്രിസ്ത്യാനികളേയും ഒപ്പം മർദ്ദിച്ചു. ദേവന്മാക്ക് ബലി അർപ്പിക്കുവാൻ അവരെ അയാൾ നിർബന്ധിച്ചു.

ജറുസലത്തു് റോമൻ പട്ടാളക്കാർ താമസം തുടന്നു. അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന യഹൂദർ അവരെ വെറുത്തു. ഇപ്പോഴാണ് രക്ഷകൻ വരേണ്ടതെന്നു് അവർ കരുതി. (ജെറമിയ 23, 5-6) അക്കാലത്തു (ഏ. ഡി. 131ൽ) ബാർക്കേക്ക്ബാ എന്ന പട്ടാളക്കാരൻ ഒരു കലഹം ആരംഭിച്ചു. പക്ഷേ റോമാക്കാർ അതു് നിഷ്പ്രയാസം അടിച്ചമർത്തി. യൂദയായിൽ ഇന്നു് കാണപ്പെടുന്ന ഗുഹകളെല്ലാം അക്കാലത്തു് യഹൂദർ ഒളിച്ചിരിക്കാൻ ഉണ്ടാക്കിയതാണു്.

അങ്ങനെ അവസാനത്തെ ശ്രമവും പരാജയപ്പെട്ടു. യൂദന്മാരെ വാഗ്ദാനത്തിന്റെ നാട്ടിൽനിന്നും റോമാക്കാർ നിശ്ശേഷം പുറത്താക്കി. യൂദയാ എന്ന പേരു് “സിറിയ, പലസ്തീന എന്നാക്കി മാറി. യഹൂദർ ജറുസലത്തു് പ്രവേശിച്ചാൽ ഉടനെ കൊല്ലമെന്ന കല്പന പുറപ്പെടുവിച്ചു. ജറുസലത്തെ ഒരു റോമൻ നഗരമാക്കി. കൊളോനിയ ഏലിയ കാപിത്തോളീന എന്ന പേരും നല്കി.

യഹൂദർ ഈജിപ്തു്; ഇൻഡ്യ; അറേബ്യ, ചൈന, റഷ്യ, മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ വാസമുറപ്പിച്ചു. പിന്നീടു് 1947-ൽ യഹൂദർക്കുവേണ്ടി ഇസ്രായേൽ എന്നൊരു രാജ്യം രൂപപ്പെടുത്തുകയും യഹൂദർ മാതൃദേശത്തു് വന്നു് താമസിക്കുകയും ചെയ്തു. ബൈബിളിൽ കാണുന്ന പലസ്തീന ഇന്നു് രണ്ടു വ്യത്യസ്ത രാഷ്ട്രങ്ങളാണു്. മെഡിറ്ററേനിയൻ കടലിനരികെയുള്ള പടിഞ്ഞാറൻ പ്രദേശം ഇസ്രായേൽ എന്ന രാജ്യം. ജോർദ്ദാൻ നദിക്കു കിഴക്കുള്ള പ്രദേശങ്ങൾ ചേന്നു ജോർദ്ദാൻ എന്ന രാഷ്ട്രം. ജോർദ്ദാൻ അറബികളുടെ രാഷ്ട്രമാണു്.

നൂറ്റാണ്ടുകളായി അടിമത്തവും പീഡനങ്ങളും അനുഭവിച്ച യഹൂദജനത ഇന്നു് വിസ്മയാവഹമായവിധത്തിൽ പുരോഗതിപ്രാപിച്ചുവരുന്നു.

യഹൂദമതം

യഹൂദരുടെ മതത്തെ നശിപ്പിക്കുവാൻ റോമിന് കഴിഞ്ഞില്ല. വളരെ കുറച്ച യഹൂദന്മാർ പലസ്തീനായിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഏ. ഡി. 200-ൽ വളരെ പ്രയാസങ്ങൾ സഹിച്ചു അവർ ഒരു മതപഠനശാല (റാബിനിക്കു സ്കൂൾ) തുടങ്ങി. വേദഗ്രന്ഥത്തിനുള്ള നിയമത്തിന് അനുബന്ധമായി ഒരു പുസ്തകമെഴുതി. മിഷ്നാ എന്നാണതിന്റെ പേര്. പലസ്തീനിയൻ തൽമൂട് എന്ന് അതറിയപ്പെടുന്നു. ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗത്തുള്ള യഹൂദർക്ക് അതിന്റെ കോപ്പികൾ കൊടുത്തു.

കോൺസ്റ്റൻറയിൻ ചക്രവർത്തി പ്രസ്തുത പാഠശാല പുട്ടിച്ചു. അപ്പോൾ യഹൂദമതത്തിന്റെ കേന്ദ്രസ്ഥാനം ബാബിലോൺ ആയി. അവിടെവെച്ചു ഏ. ഡി. 500-ൽ എഴുതിയതാണ് ബാബിലോണിയൻ തൽമൂട്.

ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ആചാരം

ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ആരംഭകാലത്തെപ്പറ്റിയാണ് ശ്രീ ഹന്മാരുടെ നടപടി എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പറയുന്നത്.

സഭ എന്നപദം ക്രിസ്തുവാണു് ആദ്യമായി പ്രയോഗിച്ചതു്. (മത്താ 16-18) ക്രിസ്തുവിന്റെ കാലത്തുതന്നെ ഏകദൈവത്തിൽ വിശ്വസിച്ചും ക്രിസ്തുവിനെ ഗുരുവായി അംഗീകരിച്ചും ഒരു സഭയുണ്ടാക്കപ്പെട്ടു. പുതിയ ഒരു മതം അങ്ങിനെ ആവിർഭവിച്ചു. ഏ. ഡി. 30-ൽ പന്തക്കസ്സാ തിരുനാൾ കഴിഞ്ഞതോടെ ക്രിസ്തുവിന്റെ ശിഷ്യന്മാർ പരസ്യമായി മതപ്രചരണം തുടങ്ങി. യഹൂദരിലും റോമാക്കാരിലും പുതിയ മതം പ്രചരിച്ചു.

ടെററസു് ചക്രവർത്തി തന്റെ വംശത്തിനു് ദേവതപമുണ്ടെന്നു് അവകാശപ്പെട്ടു. ഡൊമിഷ്യൻ ചക്രവർത്തി ആരാധന ആവശ്യപ്പെടുകയുണ്ടായി. നമ്മുടെ കർത്താവും ദൈവവും എന്ന് ചക്രവർത്തിയെ വിളിക്കേണ്ടിവന്നു. ദേവ ചക്രവർത്തിമാക്കു് അവലങ്ങു് പുരോഹിതന്മാരുമുണ്ടായി. ഇതെല്ലാം ക്രിസ്ത്യാനികളേയും യഹൂദരെയും അങ്ങേയറ്റം കപിതരാക്കി. അതോടെ ഭയാനകമായ മതപീഡനങ്ങളാണു് ഉണ്ടായതു്.

പീഡിപ്പിക്കപ്പെട്ടവങ്കിലും സഭ വളന്നുവന്നു. അന്തിയോക്യാ, സ്മിർണ, എഫേസുസു്, അലക്സാഡ്രിയ, കാന്തേജ് മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ ക്രിസ്തുമതം നിലനിന്നു.

ഏ. ഡി. 160-ൽ ആദ്യത്തെ മതസമ്മേളനം നടന്നു.

രണ്ടും മൂന്നും നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ പേർഷ്യയിലുണ്ടായ മിത്രയിസം ക്രിസ്തുമതത്തിനു് ഒരു നവീനഭീഷണിയായിരുന്നു.

ഏ. ഡി. 306ൽ കോൺസ്റ്റന്റയിൻ ചക്രവർത്തിയായി സാമ്രാജ്യത്തെ ഒന്നിപ്പിച്ചു് റോശക്തിയാക്കുവാൻ ഏറ്റവും പറ്റിയ മാധ്യമം മതമാണെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു് തോന്നി. അദ്ദേഹം കുരിശു് ഒരു ചിഹ്നമായി സ്വീകരിക്കുകയും ക്രൈസ്തവരോടു് സഹിഷ്ണുതയോടെ പെരുമാറുകയും ചെയ്തു. ഏ. ഡി. 323 ൽ ഒരു വിളംബരം (The edit of Milan) വഴി ക്രിസ്തുമതത്തെ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ മതമാക്കി. ക്രൈസ്തവർക്കു് പുണ്യസ്ഥലത്തായും ലഭിച്ചു. അങ്ങിനെ 30 വർഷത്തെ ഉഗ്രീയമായ മതമർദ്ദനം അവസാനിച്ചു. ക്രിസ്തുമതം സാമൂഹികമതമായി വളർന്നുവന്നു.

പഴയനിയമത്തിന്റെ ചരിത്രപരമായ പ്രാമാണ്യം

മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ ഡയറിക്കുറിപ്പാണ് ചരിത്രം. കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിലെ കാര്യങ്ങളെ നിലനിറുത്തുന്നതും ഭൂതവർത്തമാനഭാവുകാലങ്ങളെ തമ്മിൽ ബന്ധപ്പെടുത്തുന്നതും ചരിത്രംതന്നെ. അതിൽ ആർക്കും വിശ്വസിക്കാം.

ബൈബിൾ യഹൂദജനതയുടേയും ആദിമക്രൈസ്തവ സഭയുടേയും ചരിത്രമാണല്ലോ. അത് വിശ്വസിക്കത്തക്ക ചരിത്രരേഖയാണോ എന്നു അന്വേഷിക്കേണ്ടതുണ്ട്. യുക്തിയും (Reason) തർക്കശാസ്ത്രവും (Logic) അനുസരിച്ച് ഒരു ചരിത്രരേഖ വിശ്വസിക്കത്തക്കതാകുവാൻ (പ്രാമാണികമാകുവാൻ) മൂന്നു ഗുണങ്ങൾ രതി. അവ മൂന്നും ബൈബിളിനുണ്ട് എന്നു പണ്ഡിതന്മാർ സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രസ്തുത ഗുണങ്ങൾ താഴെപറയുന്നവയാണ്.

1 അക്രമിത (Genuiness, Authenticity)

ഒരു ഗ്രന്ഥം ആത്മ എഴുതി എന്നും എന്ന് എഴുതിയെന്നും കരുതപ്പെടുന്നുവോ ആ ആട്ടുടേയും ആ കാലത്തേതും ആയിരിക്കണം അത്തരം ഗ്രന്ഥം അക്രമിതമാണെന്നുപറയാം.

2 അവികലത അഥവാ പൂർണ്ണത

ഗ്രന്ഥകാരൻ എഴുതിയതുപോലെതന്നെ സാരമായ വ്യത്യാസങ്ങളൊന്നുമില്ലാതെ ഗ്രന്ഥം നിലനില്ക്കണം.

പ്രോഴാണ്. ഗ്രന്ഥം അവികലമാണ് (Integer) എന്ന് നാം പറയുക.

3 വാസ്തവീകത (Veracity)

എഴുത്തുകാരന് താൻ എഴുതുന്ന വിഷയത്തെപ്പറ്റി ശരിയായ അറിവുവേണം. അയാൾക്ക് സത്യസന്ധതയും ആത്മാർത്ഥതയും ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഇതാണ് വാസ്തവീകത എന്നതിന്റെ സാരം.

പഴയനിയമത്തിനും പുതിയനിയമത്തിനും ഈ ഗുണങ്ങളെല്ലാമുണ്ട്. ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ പഴയനിയമത്തിന്റെ പ്രാമാണ്യത്തെപ്പറ്റി പരിചിന്തിക്കാം. മുൻപറഞ്ഞ ഗുണങ്ങളെല്ലാം പഴയനിയമത്തിനുണ്ടെന്നു താഴെപ്പറയുന്ന കാര്യങ്ങളിൽനിന്ന് വ്യക്തമാകും.

1 അക്രമിമത

തങ്ങളുടെ മതഗ്രന്ഥമായ പഴയനിയമം അക്രമിമമാണെന്ന് യഹൂദരും, സമരിയാക്കാരും പരമ്പരാഗതമായി വിശ്വസിച്ചുവരുന്നു. ക്രിസ്തുവും ശിഷ്യന്മാരും അതിനെ അംഗീകരിക്കുകയും അതിൽനിന്ന് വാക്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ വിഷയം, സ്വഭാവം, രീതി എന്നിവയിൽനിന്ന് ഇക്കാര്യം തെളിയുന്നുണ്ട്. പരസ്പരപരാമർന്നത്തിൽ നിന്നും ഇക്കാര്യം വ്യക്തമാകുന്നു. പിന്നീട് എഴുതപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നുള്ള ശരിയായ ഉദ്ധരണികൾ കാണാം. ജോസേഫ്ലൂസ് പ്ലാവിയസ് എന്ന ചരിത്രകാരൻ ഈ സത്യം ഉണർപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

2 അവികലത

പഴയനിയമം വികലതയോടെ സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ടുവെന്ന് വിശ്വസിക്കുവാൻ തക്ക 7 കാരണങ്ങൾ താഴെ

കാണുന്നു. 1. ഈ ഗ്രന്ഥത്തോടു യഹൂദർ അതിരറ്റു വെ
 ഹമാനം കാണിച്ചിരുന്നു. 2. അവർ വളരെ നിഷ്കൃഷ്ട
 യോടെയാണ് അത് സൂക്ഷിച്ചിരുന്നത്. 3. യഹൂദസംഘ
 ണ്ണങ്ങളിൽ അത് ക്രമമായി വായിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. 4. അതിനു
 പ്രചുരപ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിരുന്നു. 5. അതിൽ വ്യത്യസ്ത
 ണ്ണങ്ങൾ വരുത്തുക സാധ്യമായിരുന്നില്ല. കാരണം, യഹൂദരും,
 സമ്രിയക്കാരും, ക്രൈസ്തവരും, വ്യത്യസ്തങ്ങൾ വരുത്തി
 യാൽ, എതിർക്കുമെന്നു തീർച്ചയാണ്. 6. എല്ലാ പകുപ്പ്
 കളും മൂശയുടെ കല്പനപ്രകാരം വാഗ്ദാനത്തിന്റെ പെട്ട
 കത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചുവന്ന മൂലഗ്രന്ഥത്തോടു പൊരുത്തപ്പെ
 ട്വതായിരിക്കണമെന്നു നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. 7. ക്രി
 സ്തുവും ശിഷ്യന്മാരും, മതസത്യങ്ങളെ സ്ഥാപിക്കുവാൻ
 പഴയനിയമത്തെ ഉപയോഗിച്ചു.

3 വാസ്തവീകത

പഴയനിയമം വാസ്തവീകത നിറഞ്ഞ ഒന്നാണ്. അ
 തെഴുതിയവർക്ക് എഴുതുന്നവയേപ്പറ്റി അറിവുണ്ടായിരുന്നു.
 കണ്ടതോ, വിശ്വസ്യമായവരിൽനിന്നു കേട്ടതോ ആയ
 കാര്യങ്ങളാണ് അവർ എഴുതിയത്. അവർ തങ്ങളുടെ
 ഉയർച്ചയേപ്പറ്റി മാത്രമല്ല തളർച്ചയേപ്പറ്റിയും എഴുതിയി
 ട്ടുണ്ട്. ആത്മാർത്ഥതയുടെ ലക്ഷണമാണല്ലോ അത്.

പുതിയനിയമത്തിന്റെ ചരിത്രപരമായ പ്രമാണം

പുതിയനിയമം വിശ്വസിക്കുന്നവർക്കു ചരിത്രരേഖകളാണ്. കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായത്തിൽ പഠിച്ച അക്രൂരിമത, അവികലത, വാസ്തവീകത എന്നീ മൂന്നു ഗുണങ്ങൾ പുതിയനിയമത്തിനുണ്ട്.

1 അക്രൂരിമത (Authenticity)

സുവിശേഷങ്ങൾ അക്രൂരിമമല്ലെന്നതിനു് ബാഹ്യവും ആന്തരികവുമായ തെളിവുകളുണ്ട്. A. ബാഹ്യമായ തെളിവുകൾ: മത്തായി, മർക്കോസ്, ലൂക്കോ, യോഹന്നാൻ എന്നിവർ ഏ. ഡി. 42 നും 100 നും മദ്ധ്യേ എഴുതിയവയെന്നു് സുവിശേഷങ്ങളെന്തു് മറ്റു ചരിത്രരേഖകളിൽനിന്നു് തെളിയുന്നു. അത്തരം രേഖകളാണു് ബാഹ്യമായ തെളിവുകൾ. അവ താഴെക്കൊടുക്കുന്നു.

1 ആദിമ നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ ക്രൈസ്തവ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ സാക്ഷ്യങ്ങൾ.

ആദിമ നൂറ്റാണ്ടിൽതന്നെ വിവിധ സ്ഥലങ്ങളിലും കാലങ്ങളിലുമുണ്ടായിരുന്ന പണ്ഡിതന്മാർ സുവിശേഷങ്ങളെപ്പറ്റി സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുകയും ഉദ്ധരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അവരുടെയെല്ലാം ഉദ്ധരണികൾ ഒന്നുപോലെയിരിക്കുന്നു.

പത്രോസു് അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ പ്രബോധനം (ഡി ഡാക്കെ ഏ. ഡി. 90-100) ബർണബാസിന്റെ ലേഖനം

(ഏ. ഡി. 130_131) എന്നീ രേഖകളിലും അപ്പസ്തോലിക പിതാക്കന്മാരുടെ എഴുത്തുകളിലും സുവിശേഷത്തിലെ വാക്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പൗലോസ് അപ്പസ്തോലന്റെ ശിഷ്യനും റോമിലെ മെത്രാനുമായ ക്ലൈമൻ്റ് ഏ. ഡി. 96-ൽ കൊറീന്ത്യൻ്റെ അയച്ച കത്തിലും, അന്ത്യോക്യായിലെ ബിഷപ്പായിരുന്ന ഇഗ്നേഷ്യസിൻ്റെ (ഏ. ഡി. 50-117) ഏഴു ലേഖനങ്ങളിലും സുവിശേഷവാക്യങ്ങളുണ്ട്. ഏഷ്യാമൈനറിലെ സ്കിർണാ എന്ന സ്ഥലത്തെ മെത്രാനായ വി. പോളിക്കാർപ്പ്ഫിലിപ്പിയാക്കാർക്ക് ഏ. ഡി. 120 ൽ അയച്ച കത്തിലും സുവിശേഷത്തിലെ വാക്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. പോളിക്കാർപ്പ് ഇഗ്നേഷ്യസിൻ്റെ ശിഷ്യനും അപ്പസ്തോലന്മാരിൽനിന്നും ഉപദേശം കിട്ടിയിട്ടുള്ള ആളുമാണ്. ഇരനേവൂസ്, തൻ്റെ ഗുരുവായ പോളിക്കാർപ്പിനെ വിശ്വസിക്കാമെന്നതിന്നും തെളിവുകൾ തന്നിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു:- വന്ദ്യനായ പോളിക്കാർപ്പ് പ്രസംഗിച്ച സ്ഥലം എന്നും ഞാൻ കാണിച്ചു തരാം. ദിവ്യഗുരുവിനെ അടുത്തുകണ്ട യോഹന്നാനോടും മറ്റു ശിഷ്യന്മാരോടും തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന അടുപ്പത്തേപ്പറ്റി വിവരിച്ചുകൊണ്ട് ജനങ്ങളോടു് അദ്ദേഹം ചെയ്ത പ്രസംഗങ്ങൾ ഞാനിപ്പോഴും ഓർമ്മിക്കുന്നു. കർത്താവിനെപ്പറ്റി ശിഷ്യരിൽനിന്നും താൻ കേട്ടറിഞ്ഞവ (അവിടുത്തെ അത്ഭുതങ്ങളും പഠനങ്ങളും നിത്യായുസിൻ്റെ വചനമായ അഭിഷിക്തനെ നേരിട്ടു് കണ്ടുവരിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കിയ രൊളെപ്പോലെ പോളിക്കാർപ്പ് വിവരിച്ചു. അവയെല്ലാം വിശുദ്ധഗ്രന്ഥത്തോടു് അക്ഷരംപ്രതി യോജിച്ചിരുന്നു. 40

ഹ്രിജിയായിലെ (ഏഷ്യാ മൈനർ) ഹീരാപോലീസിലെ ബിഷപ്പായ പപ്പിയാസ് “കർത്താവിൻ്റെ വാക്കുകളുടെ വിശദീകരണം” എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ മത്തായിയുടേയും മക്കോസിൻ്റെയും സുവിശേഷങ്ങളെപ്പറ്റി വിവരി

ക്കുന്നുണ്ട്. ഇദ്ദേഹം പോളിക്കാർപ്പിന്റെ സ്പെഷിതരം
വി. യോഹന്നാന്റെ ശിഷ്യനുമായിരുന്നു.

സെൻറ് ജസ്റ്റിൻ (ഏ. ഡി. 100_165) എഴുതിയ
മൂന്നു ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഒന്ന് റോമൻ ചക്രവർത്തിക്കു സമ
പ്പിച്ചു. സുവിശേഷം അതിന്റെ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ തന്നെ
എഴുതിയതാണെന്നും അത് ഞായറാഴ്ചതോറും ക്രൈസ്തവ
യോഗങ്ങളിൽ വായിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നും ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ
സമർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഏഥൻസിലെ ഒരു ക്രൈസ്തവതാപികനായ അരിസ്റ്റീ
ഡെസ് റോമൻ ചക്രവർത്തിയായ അന്തോനിയൂസ് പീയൂ
സിനു് ഏ. ഡി. 140 ൽ എഴുതിയ നിവേദനപത്രത്തിൽ
സുവിശേഷത്തിലെ പ്രബോധനങ്ങളെപ്പറ്റി പറയുന്നുണ്ട്.

സെൻറ് പോളിക്കാർപ്പിന്റെ ശിഷ്യനായ ഇരനേ
വൂസ് (135_202) ഫ്രാൻസിലെ ലയൺസിലെ മെത്രാ
നായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാക്ഷ്യം സുപ്രസിദ്ധമാ
ണ്. ഏ. ഡി. 180_ൽ അദ്ദേഹം എഴുതി. “പത്രോസും
പൗലോസും റോമിലെ സഭയെ പ്രസംഗിക്കുകയും സ്ഥാ
പിക്കുകയും ചെയ്ത സമയത്തു്, മത്തായി യഹൂദർക്കു
വേണ്ടി അവരുടെ ഭാഷയിൽത്തന്നെ ഒരു സുവിശേഷം
എഴുതി. പത്രോസും പൗലോസും അവിടെനിന്നുപോയി
ക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, പത്രോസിന്റെ ശിഷ്യനും വ്യാഖ്യാതാ
വുമായ മക്കോസു്, പത്രോസിൽനിന്നു കിട്ടിയ വിവര
ങ്ങൾ നമുക്കുവേണ്ടി രേഖപ്പെടുത്തി. പൗലോസിന്റെ
അനുഗാമിയായ ലൂക്കോ, പൗലോസു് സാധാ
രണമായി പ്രസംഗിച്ചിരുന്ന സുവിശേഷമെഴുതി. ഒടുവിൽ
‘നാഥന്റെ മാറിൽ തലചായിച്ചു’ പ്രേഷ്യശിഷ്യനായ
യോഹന്നാൻ ഏഷ്യാമൈനറിലെ എഫേസുസിലായിരി
ക്കുമ്പോൾ തന്റെ സുവിശേഷവും നിമ്ിച്ചു.” ഇരനേവൂസ്

സുവിശേഷത്തിന്റെ മുക്കാൽ ഭാഗവും ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സുവിശേഷങ്ങൾ നാം ഉദ്ദേശിക്കുന്ന കാലത്ത് എഴുതപ്പെട്ടവയാണെന്നും കാലാന്തരത്തിൽ കെട്ടിച്ചമച്ചവയല്ലെന്നും, ആത് എഴുതിയെന്നും നാം കരുതുന്നുവോ അവർ തന്നെ എഴുതിയതാണെന്നും ഈ സാക്ഷ്യങ്ങളിൽനിന്നും ധാരാളം തെളിയുന്നുണ്ടല്ലോ.

പ്രമാണികളെല്ലാമേ പല സുവിശേഷങ്ങളും (അപ്പോക്രിഫ) രണ്ടാം ശതകത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അതുകൊണ്ട് ഏ. ഡി. 170-ൽ യഥാർത്ഥമായ പുതിയനിയമ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഒരു ലിസ്റ്റുണ്ടാക്കി. (“റോമാസഭയുടെ കാനൻ”) മിലാനിലെ അബ്രോസിയാനാ ഗ്രന്ഥശാലയിൽനിന്നും 1742-ൽ മുരത്തോരി എന്ന പണ്ഡിതൻ അതിന്റെ രേപുണ്ണ പ്രതി കണ്ടെടുത്തു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. (Muratorian fragment) നാലു സുവിശേഷങ്ങൾ മാത്രമേ ഉള്ള പുതിയനിയമത്തിൽ എന്നും, അവ മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കാവൂ എന്നും, അതിലെഴുതിയിരിക്കുന്നു.

സുപ്രസിദ്ധ ക്രൈസ്തവ തത്ത്വചിന്തകനായ ഒറിജൻ (Origen ഏ. ഡി. 185-254) ഹീബ്രുവിൽ ഗ്രീക്കിലും മുള്ള 6 സമാന ബൈബിളുകൾ പ്രസാധനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. (The Hexapla) ഈജിപ്റ്റിൽ ജനിച്ച ഈ പണ്ഡിതൻ അലക്സാണ്ട്രിയയിലും ചെസാരെയായിലും പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. സുവിശേഷങ്ങളുടെ അക്രിട്ടിമതയെപ്പറ്റിയുള്ള ഈ വേദഗ്രന്ഥപണ്ഡിതന്റെ സാക്ഷ്യം ഉപയോഗിച്ച് പ്രസിദ്ധമാണ്.

കൂടാതെ ഹെർമാസു എഴുതിയ “ഹെർമാസിലെ ആട്ടിയൻ” (കാലം 140-155) ടാസിയന്റെ “ദിയോത്തേസ്റ്റാരോൺ” (ഏ. ഡി. 175) എന്നിവയും വിശ്വാസ്യങ്ങളായ സാക്ഷ്യങ്ങളാണ്.

2 മതക്യാഗികളുടെ സാക്ഷ്യം

ക്രൈസ്തവ പണ്ഡിതന്മാർ മാത്രമല്ല, ക്രൈസ്തവ സഭയിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞുപോയവരും സുവിശേഷങ്ങളുടെ കർത്തൃത്വത്തെ സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജേതയവാദികളായ മാർസിയോൺ (Marcion) ഏ. ഡി. 117-138), ബസിലിഡസ് (ഏ. ഡി. 130), വലന്റീനസ് (ഏ. ഡി. 160) മുതലായവർ സുവിശേഷത്തിലെ തത്വങ്ങളെ തങ്ങൾക്കു ചേർന്നുവിയം വ്യാഖ്യാനിച്ചു ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു.

3 അക്രൈസ്തവരുടെ സാക്ഷ്യം

അക്രൈസ്തവർ, യഹൂദർ മുതലായവർ സുവിശേഷങ്ങളെപ്പറ്റി സാക്ഷ്യം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. അവരെല്ലാം സുവിശേഷത്തിലെ തത്വങ്ങൾ തെറ്റാണെന്നു തെളിയിക്കാൻ ശ്രമിച്ചവരാണ്. എങ്കിലും സുവിശേഷത്തിന്റെ കർത്തൃത്വത്തെ അവർ നിഷേധിച്ചില്ല. കർത്തൃത്വത്തെപ്പറ്റി സംശയമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ അതും ഒരാക്ഷേപമായി അവർ എടുത്തു കാട്ടുമായിരുന്നല്ലോ.

ചെൽസ്യസ് ഏ. ഡി. 178 ൽ സത്യവചനം എന്ന ഗ്രന്ഥമെഴുതി. സുവിശേഷത്തിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ അതിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ആ ഗ്രന്ഥം ക്രൈസ്തവർക്കു എതിരായി എഴുതിയിട്ടുള്ളതാണ്. (ഒരിജൻ അതിലെ പ്രസ്താവനകളെ ഖണ്ഡിച്ചിട്ടുണ്ട്.) ലൂസിയൻ (Lucian of Samosata), ഫ്ലാവിയസ് (Flavius Philostratus), പൊർഫീരിയസ് (Porphyrius), മതക്യാഗിയായ ജൂലിയൻ എന്നിവരും ബൈബിളിന്റെ കർത്തൃത്വത്തെ സംശയിച്ചിട്ടില്ല.

b ആന്തരികമായ തെളിവുകൾ

ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഉള്ളടക്കങ്ങളിൽ തന്നെയുള്ള തെളിവുകളാണ് ആന്തരികമായവ. അവ താഴെക്കൊടുക്കുന്നു.

വളരെ സജീവവും യഥാർത്ഥവുമായ വിവരങ്ങളാണ് ബൈബിളിലുള്ളത്. ആദ്യകാലങ്ങളിലെ പലസ്തീനയുടെ വ്യക്തമായ രൂപം അതിലുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ക്രിസ്തുവിന്റെ സമകാലീനരായിരിക്കണം അതെഴുതിയത്. പില്ലാലത്തുള്ളവർ അങ്ങനെ എഴുതുക സാധ്യമല്ല. (c) പലസ്തീനയുടെ രാഷ്ട്രീയ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റിയുള്ള വി. ലൂക്കായുടെ വിവരണം (ലൂക്കാ. 3:1-2) മറുപരിത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങളിലേതുമായി ഒത്തുപോകുന്നു.

e ഫരീസേയർ, സദുച്ചേർ, എഴുത്തുകാർ എന്ന മൂന്നു വിഭാഗക്കാരെപ്പറ്റി ബൈബിളിലുണ്ട്. ഇവരെപ്പറ്റി ബൈബിൾ നല്കുന്ന അതേ വിവരണമാണ് യഹൂദ ചരിത്രകാരനായ ഫ്ലാവിയസ് ജോസഫ് “യഹൂദ പൗരാണികതപം” എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ തരുന്നത്.

സുവിശേഷങ്ങളെ വിമർശിച്ചിട്ടുള്ള റൊനാൻ എന്ന പണ്ഡിതൻ സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്, സുവിശേഷങ്ങൾ അത്യന്തിമമാണെന്ന്.

II അവികലത

സുവിശേഷങ്ങൾ അവികലമായി നിലനിന്നുവെന്നതിന് ചില തെളിവുകൾ താഴെക്കൊടുക്കുന്നു.

a നിരൂപകന്മാരും ഗവേഷകരും സുവിശേഷങ്ങളുടെ കയ്യെഴുത്തു പകർപ്പുകൾ പരിശോധിച്ചു നോക്കിയിട്ട് അവയിലെങ്ങും സാരമായ വ്യത്യാസം കണ്ടെത്തിയില്ല.

b കൃത്രിമ (വ്യാജകൃതികൾ) പുസ്തകങ്ങളെ വളരെ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം തിരസ്കരിച്ചിരുന്നു.

c വ്യാജഗ്രന്ഥങ്ങളാണെന്നു സംശയിക്കുകതിരിക്കാൻ സുവിശേഷകന്മാർ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ലേഖന വിഷയത്തെ കാണിച്ചെഴുതുക. (ഗലേ 6. 2, 2 തെസ 3. 17), സ്വന്തം ഒപ്പവയ്ക്കുക. (1 കൊറി. 26-21, കൊളോ. 4. 18) മുതലായവ അതിന്റെ ഫലമാണ്. ലേഖനങ്ങളും മറ്റും കൊടുത്തയച്ചിരുന്നത് വിശ്വസ്തരായവരുടെ കയ്യിലായിരുന്നു.

d ആദിമ കാലങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല, പിൻതലമുറകളിലും വി. ഗ്രന്ഥത്തെ സൂക്ഷിക്കാൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധ ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ട്. മെത്രാന്മാരും വൈദികന്മാരും അതിന്റെ ചുമതല ഏറ്റുവാങ്ങിയിരുന്നു. എല്ലാ ഞായറാഴ്ചയും ജനങ്ങൾക്കായി സുവിശേഷം വായിച്ചിരുന്നു.

e സുവിശേഷത്തിൽ വ്യത്യസ്തം വരുത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നവരെ കഠിനമായി ശിക്ഷിച്ചിരുന്നു. ഏഷ്യാമൈനറിലെ ഒരു മെത്രാൻ അങ്ങിനെ സ്ഥാന ഭ്രഷ്ടനാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

മാത്രമല്ല, റോം, ഗ്രീസ്, ആഫ്രിക്ക, ഏഷ്യാമൈനർ എന്നിവിടങ്ങളിലെല്ലാം വ്യാപിച്ചുകിടന്ന ഒരു മതവിഭാഗത്തിന്റെ മതഗ്രന്ഥത്തിൽ വ്യത്യസ്തം വരുത്തുക സാധ്യമായിരുന്നില്ല. നാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ തന്നെ 500 കയ്യെഴുത്തു പ്രതികൾ ഉണ്ടായിരുന്നതായി അറിയാം. കറച്ച കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അത് 3800 ആയി വർദ്ധിച്ചു. ഇത്രയും കോപ്പികളിൽ എന്തെങ്കിലും വ്യത്യസ്തം വരുത്തുക തീർത്തും അസാധ്യമായിരുന്നു.

III വാസ്തുവികത

വാസ്തുവികത നിറഞ്ഞതാണ് സുവിശേഷങ്ങൾ എന്നു താഴെപ്പറയപ്പെടുന്ന കാര്യങ്ങളിൽനിന്നു വ്യക്തമാകും.

a സുവിശേഷങ്ങൾ പല സ്ഥലങ്ങളിൽ വെച്ചു പല രാജ്യങ്ങളിൽ എഴുതിയതു്. എങ്കിലും അവയിൽ സാരമായ വ്യത്യസ്തങ്ങളൊന്നുമില്ല. ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ വാസ്തുവികതയോടെ എഴുതി എന്നാണ് അതിന്റെ അർത്ഥം.

b. ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾ തങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിവുള്ളവരായിരുന്നു. നേരിട്ട കണ്ടകാര്യങ്ങൾ എഴുതാൻ സാധാരണക്കാർക്ക് കഴിയും. വി. മത്തായിയും വി. യോഹന്നാനും ക്രിസ്തുവിന്റെ സഹചാരികളായിരുന്നല്ലോ. പത്രോസിന്റെ കൂട്ടുകാരനും വ്യാഖ്യാതാവുമായ മക്കോസ് ക്രിസ്തുവിനെ കണ്ടിട്ടുള്ളവരുമായി ബന്ധം പുലർത്തിയിരുന്നു. പൗലോസിന്റെ സഹകാരിയും അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ സുഹൃത്തുമായ ലൂക്കയും അങ്ങനെ തന്നെ ചെയ്തു.

c. അവർ ആത്മാർത്ഥമായി സത്യസന്ധതയോടെ എഴുതി എന്നതിന് അവരുടെ നിസപാർത്ഥതയും ജീവിത പരിശുദ്ധിയും തെളിവുകളാണ്. സുവിശേഷ സത്യങ്ങൾ എഴുതുകയും അവയ്ക്ക് സാക്ഷ്യം വഹിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് അവർക്ക് ശിക്ഷയല്ലാതെ മരണാനന്ദം ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. “മരണംകൊണ്ട് തങ്ങളുടെ സാക്ഷ്യത്തെ മുദ്രയടിച്ച അവരുടെ വാക്കുകളിൽ ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു” എന്നത്രേ പാസ്കൽ (Paschal. 1623-62) എന്ന ചിന്തകൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്.

d. സമകാലീനർക്ക് അറിയാവുന്ന കാര്യങ്ങളാണല്ലോ അവർ എഴുതിയത്. വഞ്ചിക്കണമെന്നുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ നാലുപേരും തെരിച്ചിരുന്നു അല്പംപോലും വ്യത്യസ്തം കൂടാതെ എഴുതുമായിരുന്നു.

e. ക്രിസ്തുവിനെ ദൈവികമനുഷ്യനാക്കുവാൻ പഠിപ്പിച്ചാത്ത അവർക്ക് കഴിയുമായിരുന്നില്ല.

യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷം ക്രിത്രിമമാണോ?

നാലാം സുവിശേഷമായ യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷം, ക്രിസ്തുശിഷ്യനായ യോഹന്നാൻ എഴുതിയത

ബ്ലേന്നു ചീലർ വാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, അവരുടെ വാദഗതിയെ തകർക്കാൻ പറ്റിയ തെളിവുകൾ-ബാഹ്യവും ആന്തരികവുമായവ-നമുക്കുണ്ട്. ഏറ്റവും പഴയ ഗ്രീക്കുപ്രതികളിൽ യോഹന്നാന്റെ പേരുണ്ട്. പപ്പിയാസ്, തെത്തുല്യൻ, ക്ലൈമൻ മുതലായ പുർവ്വികരുടെ സാക്ഷ്യങ്ങളും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ആദ്യത്തെ സുവിശേഷങ്ങൾ എഴുതി കുറെ കഴിഞ്ഞാണ് യോഹന്നാൻ എഴുതിയത്. അതിന്റെ സാഹചര്യവും ലക്ഷ്യവും വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. ആദ്യമെഴുതിയവർ പഴയനിയമവും പുതിയനിയമവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം, വാഗ്ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ട ക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷികവശം എന്നിവയെപ്പറ്റി പറയാനാണ് ശ്രദ്ധിച്ചത്. യോഹന്നാനാകട്ടെ മിശിഹാ ദൈവപുത്രനാകുന്നുവെന്ന് സ്ഥാപിക്കുവാൻ പരിശ്രമിച്ചു. ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവത്വം നിഷേധിച്ചവരെ മുന്നിൽ കണ്ടുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം എഴുതി. ഗ്രീക്കുതത്വശാസ്ത്രവുമായി നല്ല പരിചയമുള്ള ആളായിരുന്നതുകൊണ്ട്, താത്പരമായ രീതിയാണ് അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചത്. ആദ്യത്തെ 3 സുവിശേഷവും ഓർത്തുത്തിന്റേയും യഹൂദജനതയുടേയും അധഃപതനത്തിനുമുമ്പ് എഴുതപ്പെട്ടു. നാലാമത്തേത് അധഃപതനത്തിനുശേഷവും. ഇതൊക്കെയാണ് അവ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസത്തിന്റെ കാരണങ്ങൾ.

ബൈബിൾ ഒരു കെട്ടുകഥയല്ല. അതിലെ കഥാനായകന്മാർ ഭാവനാസൃഷ്ടിയുമല്ല. ബൈബിളിനെ ഒരു ചരിത്രരേഖയായി അംഗീകരിക്കാം.

അനുബന്ധം

i പൗരാണിക ചരിത്രവും ആധുനിക ചരിത്രങ്ങളും. ബൈബിൾ ഇന്നെഴുതുന്ന ചരിത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമാണ്; ശാസ്ത്രീയമായിട്ടല്ല അതെഴുതപ്പെട്ടത്. വാമൊഴിയാണ് പലപ്പോഴും അതിന്റെ അടിസ്ഥാനം. ആധുനിക ചരിത്രകാരന്മാർക്കു പ്രമാണരേഖകളും സ്മാരകങ്ങളും നഷ്ടശിഷ്യങ്ങളും അടിസ്ഥാനമാക്കി എഴുതുന്നു. പഴയ ചരിത്രകാരൻ ഓർമ്മയും ഭാവനയുമനുസരിച്ചാണ് എഴുതിയതെങ്കിൽ ആധുനികൻ വസ്തുനിഷ്ഠമായ രീതി എഴുതുന്നു. പൗരാണിക ചരിത്രകാരൻ കൃത്യമായ കാലഗണന ഇല്ല. സാരവത്തായ ഭാഗം മാത്രമേ അയാൾ പറയൂ. ഒരേ സംഭവത്തിന്റെ പല പതിപ്പുകളും പറഞ്ഞെന്നു വരും. ആധുനിക ചരിത്രകാരന്മാർക്കു, വർഷവും മാസവും തീയതിയും കുറിക്കുവാനാണ് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുന്നത്. പൗരാണിക ചരിത്രകാരൻ സാമാന്യബുദ്ധി മാത്രമായിരുന്ന സഹായം ആധുനികന്മാർക്കു, ഷിമർസ്നപരമായ പ്രത്യേകരീതികൾ (critical historical methods) ഉണ്ട്.

പഴയ ചരിത്രകാരൻ മതപരമായ കാര്യങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് എഴുതിയത്—പുതിയ ചരിത്രകാരന്മാർക്കു, ചരിത്രം പഠിപ്പിക്കാനും.

ഹെരഡോട്ടസ് (ബി. സി. 484-428 ഗ്രീക്കു ചരിത്രകാരൻ, ചരിത്രത്തിന്റെ പിതാവ്) റോമൻ രാഷ്ട്രതന്ത്രജ്ഞനും ഭരണകർത്താവുമായിരുന്ന സീസർ (ബി. സി. 102-44) എന്നിവർ എഴുതിയ ചരിത്രങ്ങൾ ആധുനികചരിത്രങ്ങളിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമാണല്ലോ. ബൈബിളിലെ ചരിത്രം മതത്തെപ്പറ്റി പഠിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് എഴുതപ്പെട്ടത്. ജ്യോതിശാസ്ത്രമോ ഭൂമിശാസ്ത്രമോ പഠിപ്പിക്കുക

തത്കർത്താക്കളുടെ ലക്ഷ്യമായിരുന്നു. പലപ്പോഴും മതസത്യങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കാൻ അവർ കഥകളും മറ്റും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. (ഉദാ-ഉല്പത്തിപ്പുസ്തകത്തിന്റെ ആദ്യ ഭാഗങ്ങൾ).

ബൈബിളിലെ ചരിത്രസംഗ്രഹം

- A പശ്ചാത്തലം.
വിശ്വാസം.
മനുഷ്യാലുപതി
- I ശിലായുഗം.
  - a പൗരാണികശിലായുഗം
  - b മധ്യശിലായുഗം.
  - c നവീന ശിലായുഗം—മൺപാത്രങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച തുടങ്ങി.
- II താമ്രയുഗം—ചെമ്പ് ഉപയോഗിച്ച തുടങ്ങി.
- III പിിച്ചളയുഗം—ഓട്ട് ഉപയോഗിച്ചതുടങ്ങി
  - a പൗരാണിക പിിച്ചളയുഗം—ഇജിപ്തിലും മെസപ്പൊട്ടോമിയായിലും രാജവംശങ്ങൾ ഉണ്ടായി.
  - b മധ്യപിിച്ചള യുഗം-

ഊർ എന്ന സ്ഥലത്തു് അബ്രാഹം (അബ്രാം, ഹബീറ) ജനിച്ചു.
c നവീന പിള്ളയുഗം.

B ഇസ്രായേലിന്റെ ചരിത്രം.

1 പൂർണ്ണപിതാക്കന്മാരുടെ കാലം. ബി. സി. 1900 മുതൽ 1700 വരെ. (ഉല്പത്തി 12-50) അബ്രാഹം, ഇസഹാക്കു്, യാക്കോബു് എന്നിവർ പല സ്ത്രീനായിൽ. ഈജിപ്തിലേക്കു് ഇസ്രായേൽക്കാർ കടിയേറുന്നു.

ഇസ്രായേൽക്കാർ ഈജിപ്തിൽനിന്നും പുറപ്പെടുന്നു. (പുറപ്പാട്ടു്) ഫറവോന്റെ പീഡനം, സീനാമല, പ്രമാണങ്ങൾ, ഉടമ്പടി. ഇസ്രായേൽക്കാർ മരുഭൂമിയിൽ അലഞ്ഞു തിരിഞ്ഞു. നോവോമലയിലേക്കു് സീയോണിലൂടെ അവർ വന്നു.

(പുറപ്പാട്ടു്, സംഖ്യ)

ജോഷപ-പലസ്തീന പിടിച്ചെടുക്കൽ-ജറീക്കോയും കാനാന്റെ മിക്കഭാഗങ്ങളും പിടിച്ചെടുത്തു. പന്ത്രണ്ടു ഗോത്രങ്ങൾ 12 വീടുവച്ചു താമസമാക്കി. ബി. സി. 1250-1225 (ജോഷപയുടെ പുസ്തകം)

21 ന്യായാധിപന്മാരുടെ കാലം (1225-1020)

ഫിലിസ്തീക്കാർ കടൽത്തീരങ്ങൾ പിടിച്ചെടുത്തു. ഫിലിസ്തീയരുടെ ആക്രമണം. സാമുവേൽ രാജാവിനെ വാഴിക്കുന്നു. (ന്യായാധിപന്മാർ, സാമുവേൽ 1-10)

വെളിക്യുരാഷ്ട്രം (ബി. സി. 1020-922)

1 സാവൂൾ (1020-1004) 1-ാം മത്തെ രാജാവു്-സാമുവേലാണു് വാഴിച്ചതു്. (1 സാമു 10-31)

2 ഓവീട് (1000-961) ഫിലിസ്ത്യനെ തോല്പിച്ചു. ജറുസലം തലസ്ഥാനമാക്കി (2 സാമു. 1 രാജാ. 1).

3 സോളമൻ (ബി. സി. 961-922) ആദ്യത്തെ ദൈവാലയം പണതു. പ്രതാപത്തിന്റെ അത്യുച്ചകോടി (1 രാജാ. 2-11).

വിഭജിതരാഷ്ട്രം

(ബി. സി. 922-721, 922-587) ഇസ്രായേൽ രാഷ്ട്രം രണ്ടായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടു.

a ഇസ്രായേൽ-വടക്കേ രാജ്യം (922-721) 10 ഗോത്രങ്ങൾ. ആകെ 19 രാജാക്കന്മാർ. ബി. സി. 721 ൽ അസീരിയാക്കാർ ഇസ്രായേൽ ആക്രമിച്ചു ഇസ്രായേൽക്കാരെ അസീരിയയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. ഇസ്രായേലിൽ സങ്കരവർഗ്ഗത്തെ (സമരിയാക്കാരെ) താമസിപ്പിച്ചു. (രാജാ. 12-22)

b യൂദ-തെക്കൻ രാജ്യം. 2 ഗോത്രക്കാർ 21 രാജാക്കന്മാർ ഭരിച്ചു. റെഹോബോവാം ഒന്നാമത്തെ രാജാവും. ബി. സി. 597 ൽ ബാബിലോണിയക്കാർ യൂദ കീഴടക്കി. അടിമത്തം അങ്ങിനെ ആരംഭിച്ചു. ബി.സി. 587-ൽ ജറുസലം ദൈവാലയം നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. അങ്ങിനെ ബാബിലോണിയൻ പ്രവാസം (അടിമജീവിതം) തുടങ്ങി. ഇക്കാലത്ത് പ്രമുഖ പ്രവാചകന്മാരുണ്ടായി.

ബാബിലോണിയൻ പ്രവാസം

(ബി. സി. 587-538) പ്രവാചകന്മാരുടെ പ്രവർത്തനം. 539-ൽ സൈറസ് ബാബിലോൺ പിടിച്ചെടുത്തു പേർഷ്യൻ സാമ്രാജ്യം സ്ഥാപിച്ചു. സൈറസിന്റെ

വിളംബര പ്രകാരം ഇസ്രായേൽക്കാരുടെ അടിമത്തം. (പ്രവാസം) അവസാനിച്ചു. (2 രാജാ 25-2 നാളാ. 36)

പേർഷ്യൻ കാലഘട്ടം (ബി. സി. 538-333)

നഗരഭിത്തികൾ വീണ്ടും പണതു. രണ്ടാമത്തെ ദൈവാലയം ഉണ്ടാക്കി. സെതബായേൽ, എസ്രാ, നെഹേമിയ എന്നിവർ തിരിച്ചുവന്നു പ്രവർത്തനങ്ങൾ തുടങ്ങി. (എസ്രാ, നെഹേമിയ).

ഗ്രീക്കുകാലഘട്ടം (ബി. സി. 333-167)

ബി. സി. 333 ൽ അലക്സാണ്ടർ പേർഷ്യ ആക്രമിച്ചു. ബി. സി. 323 ൽ അലക്സാണ്ടർ മരിച്ചു. സാമ്രാജ്യം മൂന്നായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടു. ബി. സി. 323 മുതൽ 198 വരെ പല സ്ത്രീന ഈജിപ്തിന്റെ കീഴിൽ (മതസഹിഷ്ണുത); ബി. സി. 198 മുതൽ 167 വരെ സിറിയയുടെ കീഴിൽ. 167 ൽ അന്തിയോക്കസ് 4-ാം മൻ ദൈവാലയം അശുദ്ധമാക്കി. മക്കബിയൻ വിപ്ലവം.

മക്കബിയൻ രാഷ്ട്രം

165-63 ബി. സി. 167-165 വിപ്ലവം. യൂദാസ് മക്കബേവുസ്. സ്വതന്ത്രയുദാരാജ്യമായി. അതിനെ 8 രാജാക്കന്മാർ ഭരിച്ചു. 134 ൽ സൈമൺ മക്കബേവുസ് മരിച്ചു.

റോമൻകാലഘട്ടം

ബി. സി. 63 ൽ പൊംപെയ് പലസ്തീന പിടിച്ചെടുത്തു റോമൻ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ഭാഗമാക്കി. 40 ൽ പാൽമിയൻ ആക്രമണം. ബി. സി. 5 (6, 4) ക്രിസ്തു ജനിച്ചു.

ബി. സി. 4-ഏ. ഡി. 39 വരെ ഹെറോദേസ് അന്തിപാസ് ഭരിച്ചു.

ഏ. ഡി 25 പീലാത്തോസ്. ഏ. ഡി. 30 ക്രിസ്തു വിന്റെ മരണം.

ഏ. ഡി. 47 വി. പൗലോസിന്റെ പ്രേഷിതയാത്ര. 66-73 യഹൂദ റോമൻ യുദ്ധം.

70 ജറുസലം നശിച്ചു. യഹൂദർ നിഷ്ഠാസിതരായി തുടങ്ങി. 132-135 ബർക്കോക്ഖബ സമരം. യഹൂദർ നിശ്ശേഷം തോറ്റു. ട്രാജന്റെ കാലത്തു് തുടങ്ങിയ പ്രവാസം പൂർണ്ണമായി. 1947 വരെ യഹൂദർ വിദേശങ്ങളിൽ താമസിച്ചു വന്നു.

കുറിപ്പുകൾ

- 1 പപ്പിരോസ് (ഗ്രീക്ക്) പപ്പിരസ് (ലത്തീൻ) ഇതു ഈജിപ്ഷ്യൻ പദമായിരിക്കണം. പേപ്പർ എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് പദം ഇതിൽ നിന്നുണ്ടായതാണ്.
- 2 ബിബ്ലോസ്. സംസ്കൃതത്തിലും പ്രത്യയം ചേർത്തു ഇങ്ങനെ വാക്കുകളുണ്ടാക്കുമല്ലോ. ബാല-ബാലിക, പുത്ര-പുത്രക, പേട-പേടക എന്നിങ്ങനെ.
- 3 ഗ്രാഹ്. ഗ്രഹേയിൻ (ഗ്രീക്ക്) = എഴുതുക, ഗ്രഹേ-എഴുത്തു്, ഗ്രാഹ്-എഴുതപ്പെട്ടതു്

- 4 വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥം. വിദ് (സംസ്കൃതം) -അറിയുക, കാണുക, അനുഭവിക്കുക, ആശയവിനിമയം ചെയ്യുക. വിഭേദം, (ലത്തീൻ) ഓടിയ (ഗ്രീക്ക്) എന്നീ ധാതുക്കളും ഒരേ മൂലപദത്തിൽനിന്നുണ്ടായതാണ്. ഗ്രഥം - കെട്ടുക, എഴുതുക, ഉണ്ടാക്കുക.
- 5 Henry, Daniel Rops, What is Bible, Guild press, N.Y.P.2
- 6 ഇം.എം.ജെ. വെണ്ണിയൂർ, ഗോയ്‌മേ, P.49.
- 7 Ernest Haeekel. Riddle of the Universe P.18.
- 8 ദൈവശാസ്ത്രം -ഈശ്വരനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള നിഗമനങ്ങൾ (Theology) തേവോസു=ദൈവം. ലോഗോസു=വാക്ക്, വാക്യം, ശാസ്ത്രം (ഗ്രീക്ക്).
- 9 ഹ്യൂമനിസം (Humanism) ചിന്താതലത്തിലുള്ള മുന്നേറ്റം. ലത്തീനിലും ഗ്രീക്കിലുമുള്ള കൃതികൾ പണ്ഡിതന്മാർ പഠിക്കുകയും പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. 14 മുതൽ 16 വരെ നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ നിലനിന്നു. ബൊക്കാച്ചിയൊ (1313-75 ഇറ്റാലിയൻകവി,) പെട്രാർക്കു (1304-7, ഇറ്റാലിയൻകവി,) ഇറാസ്മസ് (1469-1536 ഡച്ചുപണ്ഡിതൻ,) സർ തോമസ്മൂർ (1478-1535 ഇംഗ്ലീഷുപണ്ഡിതൻ) മുതലായവരാണ് ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിലെ പ്രധാനപ്പെട്ടവർ. ചില ഹ്യൂമനിസ്റ്റുകൾ മതാത്മകമല്ലാത്ത പഠനങ്ങളും ചിന്താരീതിയും സ്വീകരിക്കയാൽ അവസാനം മതവിപ്ലവത്തിനു കൂട്ടുനിന്നു. ഹ്യൂമനിസമെന്ന പേര് 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിലുണ്ടായ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കും ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്.
- 10 കെ. പി. ഉറമീസു, ഗിരിഗീത, P-8-9

- 11 Christopher Dawson, Religion and culture p. 48.
- 12 Dr. Cunningham, Western Civilization vol. II P. 35.
- 13 നവോത്ഥാനം-Renaissance, പുനർജനനം, സാംസ്കാരികവും ബുദ്ധിപരവുമായതു്.
- 14 Jacques maritain, Religion and culture P. 8.
- 15 Jacques maritain, True Humanism, P. 88
- 16 Christopher Dawson, Religion and culture, P. 48
- 17 Rev. Dandoy S. J, Catholicism and National Cultures, P. 8
- 18 പാണിനീയ പ്രദ്യോതത്തിനു ഡോ. സി. കുഞ്ഞൻ രാജാ M. A. എഴുതിയ അവതാരിക നോക്കുക.
- 19 മലയാളത്തിലുള്ള ചില തർജ്ജമകൾ
  - 1 സത്യവേദപുസ്തകം (ബൈബിൾ സൊസൈറ്റി)
  - 2 വിശുദ്ധഗ്രന്ഥം (ക. നി. മൂ. സ. മാണിക്കത്തനാർ)
  - 3 വിശുദ്ധഗ്രന്ഥം (റവ. ഡോ. മുത്തേടൻ)
- 20 Cardinal Heenan, Preface in. The Holy Bible R. S. V. Catholic Edition London, P III
- 21 Peter. F. Ellis. The men and the message of the old Testament. liturgical Press min U. S. A. P 4.
- 22 Cfr. A Catholic Commentary on Holy Scripture, Velson, London, 1953 Par. 126 ff.
- 23 Daniel Rops op. cit P. 18
- 24 ഒരൻറ സുനഹദോസാണു് ഈ നിയമം പ്രഖ്യാപിച്ചതു്. കാണൽ 1391.

- 25 ചാക്രികലേഖനങ്ങൾ-എല്ലാ മെത്രാന്മാർക്കുമായി അയക്കപ്പെടുന്ന കത്തുകൾ. വേദഗ്രന്ഥപാരായണം നടത്തുന്നവർക്ക് പ്രത്യേകമായ ആധ്യാത്മികാനുകൂല്യങ്ങൾ (ദണ്ഡവിമോചനങ്ങൾ) പോപ്പ് ലേയോ 13-ാമൻ അനുവദിച്ചിരുന്നു.
- 26 Pontifical Biblical Commission (1902) Pontifical Biblical Institute, Biblical School of Jerusalem എന്നിവ പ്രധാനപ്പെട്ടവയാണ്.
- 27 പോപ്പ് വിളിച്ചു കൂട്ടുന്ന മെത്രാന്മാരുടെ സാമൂഹിക സമ്മേളനമാണു സൂനഹദോസ് അഥവാ കൗൺസിൽ.
- 28 കാനോനികഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ (പ്രമാണികഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ) കൂട്ടത്തയാണ് കാനൻ എന്നു പറയുന്നത്. കത്തോലിക്കാസഭയുടെ നിയമസംഹിതയേയും കാനൻ (നിയമം) എന്നു പറയാറുണ്ട്.
- 29 ദൈവനിവേശനം. ദൈവത്തിൽനിന്നു പ്രചോദനം സ്വീകരിച്ച് എഴുതിയതാണ് ബൈബിൾ എന്നത്രേ ക്രൈസ്തവർ വിശ്വസിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ദൈവവചനം (The word of God) എന്നു ബൈബിളിനെ വിളിക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥകാരൻ ഈശ്വരന്റെ ഒരു പകരണം മാത്രമായിരുന്നു, വേദനിർമ്മാണത്തിൽ. ഈശ്വരനിവേശനമുള്ളതുകൊണ്ട് വേദത്തിൽ വിശ്വാസത്തെയോ സന്തോഷത്തെയോ സംബന്ധിച്ച തെറ്റുകൾ ഉണ്ടാകാൻ പാടില്ല.
- 30 കാനോനികം. ദൈവനിവേശിതമെന്നു ആരംഭകാലം മുതൽ എല്ലാവരും അംഗീകരിച്ചിരുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളെ പൂർവ്വകാനോനികങ്ങൾ (Protocanonical) എന്നും

പിക്ലാലത്തു് അംഗീകരിച്ചവയെ ഉത്തരകാനോനിക
 ങ്ങൾ (deutrocanonical) എന്നും പറയുന്നു. ഉത്തരകാ
 നോനികങ്ങൾ പലസ്തീനിയൻ മൂലത്തിൽ (മസ്സോറ)
 ഇല്ല. ഗ്രീക്കുസപ്തതിയിലേ ഉള്ള. ചില പുസ്തകങ്ങൾ മുഴ
 വനും ചിലതിന്റെ ഭാഗങ്ങളും ഉത്തരകാനോനികങ്ങ
 ളാണു്. ബാറുക്, തോബിയാസ്, യൂദിത്, വി
 ജ്ഞാനം, പ്രഭാഷകൻ, മക്കബിയർ, എന്നീ പുസ്ത
 കങ്ങളും ദാനിയേൽ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലെ 3-ാം അ
 ദ്ധ്യായം 24 മുതൽ 90 വരെ വാക്യങ്ങളും 13-14,
 ലും അദ്ധ്യായങ്ങളും എസ്തേർ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലെ
 10-ാം അദ്ധ്യായത്തിലെ 4 മുതൽ 16 വരെ വാക്യ
 ങ്ങളും; 24-ാം അദ്ധ്യായവും ഉത്തരകാനോനികങ്ങളാ
 ണു്. പുതിയ നിയമത്തിലെ എബ്രായക്കുള്ള ലേഖ
 നം, പത്രോസിന്റെ രണ്ടുലേഖനം, യോഹന്നാന്റെ
 2-ഉം, 3-ഉം ലേഖനങ്ങൾ, വെളിപാടു് എന്നിവയും,
 മക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തിലെ 16-ാം അദ്ധ്യായത്തിലെ 9 മുതൽ 20 വരെ വാക്യങ്ങളും, ലൂക്ക
 യുടെ സുവിശേഷത്തിലെ 22-ാം അദ്ധ്യായത്തിലെ
 43, 44 വാക്യങ്ങളും, യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷ
 ത്തിലെ 8-ാം അദ്ധ്യായത്തിലെ 2 മുതൽ 12 വരെ
 വാക്യങ്ങളും ഉത്തരകാനോനികങ്ങളാകുന്നു.

31 ഇസ്രായേൽ. ദൈവത്തോടു് മത്സരിക്കുന്നവൻ എന്നാ
 ണു് ആ വാക്കിന്റെ സാരം. ദൈവം കാണപ്പെട്ടു കൊടുത്ത
 പേരാണതു്. ആ വംശത്തിനും രാജ്യത്തിനും പിക്ലാലത്തു്
 ആ പേരുവന്നു.

32 പേടകവും കൂടാരവും
 ജലപുത്രയത്തിൽനിന്നു് രക്ഷപ്പെടാൻ നോഹു് ഉണ്ടാ
 ക്കിയ കപ്പലിനും പേടകമെന്നാണു് പറയുക. ഇവിടെ

പേടകത്തിന്റെ അർത്ഥം- മരംകൊണ്ടു് നിർമ്മിച്ചതും പൊന്നു പൊതിഞ്ഞതുമായ ചെറിയ പെട്ടിയാണു്. നിയമ പുസ്തകങ്ങളും (ആവർത്തന പുസ്തകം) പത്തു കല്പനകളും പൊൻപാത്രത്തിൽ മന്നയും, അതിൽ സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു. ഉടമ്പടിയുടെ പേടകം എന്നാണു് പേരു്. വിജയത്തിന്റെ പ്രതിരൂപമായിരുന്നതുകൊണ്ടു് യുദ്ധങ്ങളിൽ അതു കൊണ്ടുപോയിരുന്നു. ദാവീദു് ജറുസലത്തു് കൊണ്ടുവന്നു. സോളമൻ അതു് ദൈവാലയത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. പിന്നീടു് എതു് സംഭവിച്ചുവെന്നറിഞ്ഞുകൂടാ.

പേടകത്തിന്റെ മുകളിൽ ദൈവസാന്നിധ്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഒരു സിംഹാസനവും രണ്ടു വശത്തായി ചിറകു വിരിച്ചു നില്ക്കുന്ന മാലാഖമാരുടെ പ്രതിമയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇതിന്റെ അതകിൽ അഹരോന്റെ വടിവുവെച്ചിരുന്നു. ദൈവസാന്നിധ്യമുള്ളതുകൊണ്ടു് അതിനെ സ്തുതിക്കുന്നതു് മരണശിക്ഷക്കു് അർഹമായ കുറ്റമായിരുന്നു.

കൂടാരം എന്നതു് ഇസ്രായേൽക്കാർ മരുഭൂമിയിലൂടെ കാനാൻ ദേശത്തേക്കു് യാത്ര ചെയ്തപ്പോൾ തങ്ങളുടെ കൂടെ കൊണ്ടു നടന്നിരുന്ന ചെറിയ ദൈവാലയമാണു്. (30 മുഴന്നീളം, 10 മുഴം വീതി, 10 മുഴം ഉയരം) കിഴക്കോട്ടു ദർശനം വടക്കു്, തെക്കു്. പടിഞ്ഞാറു വശങ്ങൾ പലകയടിച്ചു കിഴക്കുവശത്തു് തൂണുകളിൽ വിരിയിട്ടും അടച്ചിരുന്നു. മേച്ചിലിനുപകരം വിരികളാണിട്ടിരുന്നതു്. ഉൾവശം വിരിയിട്ടു് രണ്ടായി ഭാഗിച്ചിരുന്നു, വിശുദ്ധസ്ഥലം അതിവിശുദ്ധസ്ഥലമെന്നിങ്ങനെ. അതിവിശുദ്ധസ്ഥലത്തു് പ്രധാന പുരോഹിതനേ പ്രവേശിക്കൂ. (ആണ്ടിൽ ഒരിക്കൽ, ശുദ്ധകീരണ തിരുന്നാളിൽ.) കൂടാരത്തിലെ അതിവിശുദ്ധസ്ഥലത്താണു് 'ദൈവത്തിന്റെ സിംഹാസനം' സൂക്ഷിച്ചിരുന്നതു്.

വിശുദ്ധസ്ഥലത്ത് നടുക്ക് ധൂമ പിറം, തെക്കുവശത്ത് വിളക്ക്, വടക്കുവശത്ത് അപ്പം കാഴ്ചവയ്ക്കാനുള്ള മേശ എന്ന് വിവരമുണ്ടായിരുന്നു. കൂടാതെ അവിടെ ചുറ്റും വലിയ മുററവും മുററത്ത് ജലസംഭരണികളുമുണ്ടായിരുന്നു. സോളമൻ ദൈവാലയം പണിയിച്ചത് ഈ രൂപത്തിലാണ്. നമ്മുടെ നാട്ടിലെ പൂമുററമുള്ള പൗരാണിക ദൈവാലയങ്ങൾ എക്കറക്കറെ ഈ രൂപത്തിലാണ്.

33 എമ്പർ. ഈ പേരിൽ നിന്നാണ് യഹൂദജനതയ്ക്കും അവരുടെ ഭാഷയ്ക്കും ഹീബ്രു എന്നു പേരുണ്ടായത്.

34 അബ്രാഹം.-‘അബ്രാം’ എന്നായിരുന്നു ആദ്യത്തെ പേര് 99-ാം വയസ്സിൽ ഇദ്ദേഹത്തെ ഈശ്വരൻ ബഹുജാതികളുടെ പിതാവായി പ്രസ്തുത പേരിൽ അസംഖ്യം ജാതികളുടെ പിതാവു, ശ്രേഷ്ഠ പ്രാപിച്ച പിതാവു എന്നെല്ലാം വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഹൈന്ദവ വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ ബ്രഹ്മാവു എന്ന പദത്തോടു ഈ വാക്കിനു അർത്ഥത്തിലും രൂപത്തിലും സാമ്യമുണ്ട്.

35 Cfr. Story of The Bible, by Nelson Beecher Izeys, U. S. A.

36 ലിംഗത്തിന്റെ അഗ്രചർമ്മം മുറിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം.

37 ഇസഹാക്കിനെ ബലിയർപ്പിക്കാൻ ദൈവകല്പനയുണ്ടായി. അബ്രാഹം ബാലനെ വെട്ടാൻ വാളോങ്ങി. അപ്പോൾ ഒരു ദൈവദൂതൻ അബ്രാഹത്തെ തടഞ്ഞു. അതൊരു പരീക്ഷയായിരുന്നു.

38 സ്താപകൻ എന്ന വാക്കിനു കളിപ്പിക്കുന്നവൻ, മാമ്മോദീസ മുക്കുന്നവൻ എന്നർത്ഥം.

39 c/r. The Story of mankind, Hendrik Willem

- Vanloon, The pocket library. N.Y.P.110-114.
- 40 Iraeneus Ad Florinum in Eusebius H.E
Vol - 20
- 41 Rendel Harris' The Apology of Aristides,
xvii, P.36, Cambridge 1891
- 42 Adv Heret III, 1.1.
- 43 c/r Fundamental Theology by Brusmann,
Vol ii, P 244-250.
- 44 Rev.w. Devivire S.J, Christiun. Apologetic,
P.145.

MALANKARA
LIBRARY

www.malankaralibrary.com